

Pap Gábor

A Szent Korona nevében

„Önök, magyarok elképzelni sem tudják, milyen büszkék lehetnek nemzetükre. Mi biztosan tudjuk, hogy a világ szellemi, lelki és spirituális megújítása az Önök országából fog elindulni. A világ szívcsakrája az Önök országában, a Pilisben található. Ez a spirituális megújítás már megindult Önök-nél!... Most vajúdik a Föld és a Kárpát-medencében szüli a jövőt.”

TANPAI RINPOCE

*a nepáli Fehér Király kolostor vezető lámája
magyarországi tartózkodása idején (2007)*

Előszó

A hangfelvétel, amelynek leírt és szerkesztett változatát most kezében tartja a tisztelt Olvasó, 2000-ben készült.* Az előadás, amelyet rögzít, a MOM Kultúrházban zajlott le, a szövegben is említett Géczy Gábor és Örkényi Tibor szervezésében. Azóta csaknem kerek évtized telt el.

Biztosak vagyunk benne: egyetlen kedves Olvasónk sem hiszi, hogy a Szent Koronáról csakis ennyi, és éppen ez mondható el, amit a kezében tartott könyvecske tartalmaz. Szolgáljon megnyugtatóra, sőt lelkesítésére, hogy megbízható értesüléseink szerint a mögöttünk lévő évtizedben nemzedéknyi fiatal és idősebb magyar ember ezzel az indíttatással fordult — olykor 180 foknyit — a Szent Korona és az általa sugárzott eszmeiség felé. Magunk megnyugtatóra, mert ennek is szükségét érezzük, mindehhez annyit tennénk hozzá, hogy újra hallgatva és olvasva a tíz év előtti szöveget, apróbb stilisztikai csiszolásokon túl semmilyen érdemi javítást nem kellett eszközölnünk rajta.

Budapest, 2009. december 18.

Pap Gábor

---

* Pap Gábor: A Szent Korona nevében, MAG 2000 Kiadó

Tartalomjegyzék

Beavató koronák és működésrendjük	5
A koronázási szertartás	10
Atyai és fiúi szerepkör	16
Emeletek és párosok a keresztpánton	23
Eltakart képek — megszürt üzenetek	29
András és Fülöp, a szkítatérítők	35
Dukász Mihály vagy Szűz Mária?	43
A képcserék alkalma és oka	50
Szűz Mária és a magyarság	54
Koronatanúk vallomása	59
A Második Bizánci Birodalom ábrándja	61
Hamisítások szövegben és képen	65
Arkangyali kettősség az abroncon	70
További képpárok és a magyarság gyógyító szerepe	75
Bölcsesség és hatalom — a nemzet koronázódik	78
Általános és időszerű működésrend	86
Kettősségek egysége	90
Küldték, vagy visszaküldték?	96
A szentistváni fordulat	102
A szkíta kereszténység hagyatéka	107
Képek	111

Beavató koronák és működésrendjük

Aki először találkozik ezzel a témával, nyilván felteszi a kérdést: mitől szent a magyar Szent Korona (**1...5. kép**). Ezt a kérdést én nagyon sokáig elodáztam azzal, hogy majd a harmadik félórában tegyük föl, vagy az ötödikben vagy a hetedikben, mert nagyon sok mindent el kell mondani a magyar Szent Koronáról ahhoz, hogy az ember egyáltalán érezze ennek a kérdésnek a súlyát.

Ma már úgy válaszolnék rá, hogy attól szent a Szent Korona, amitől egy szentkép szent kép. Aki nem tudja, mitől szent kép egy szentkép, annak én úgyis hiába magyarázom órák hosszat, hogy mitől szent a magyar Szent Korona, mert annak még nincs meg a kellő affinitása ahhoz, hogy rá tudjon hangolódni valakire vagy valamire, aki vagy ami a hétköznapinál magasabb szintet képvisel. Egy szentkép nem attól szent, mert a témája szent. Hiába írom alá egy képnek háromszor, hogy Madonna gyermek Jézussal, az attól nem válik szent képpé. Attól válik szent képpé, hogyha a ráhangolódás állapotában tényleg hozzám fordul a Madonna, illetve a gyermek Jézus. Ha le tud hajolni hozzám, meg tudja simogatni a fejemet, tud hozzám szólni szavak nélkül úgy, hogy az valóban megnyugtat, és irányt mutat a jövőre. Ha egy kép ezt nem tudja tenni, akkor az nem szentkép.

A szentkép nem stílus és nem megmunkálási fokozat, de nem is téma kérdése. Nagyon kevés szentkép született az elmúlt félezer évben, a reneszánsz óta. A legtöbb olyan, hogy bár szentkép címen reprodukálják a kiadványokban, de nem az.

Ugyanez vonatkozik a koronákra. A koronáknak mi általában azokat a típusait tartjuk számon, amelyek középső fokozatot képviselnek egy három fokozatból álló lépcsőzetes rendszerben. Ebből a legalacsonyabb fokon a házi koronát találjuk, a középső fokon az országló koronát, a legfelsőbb fokon pedig a beavató koronát.

A magyar Szent Koronát rendszeresen úgy tárgyalják, mintha országló korona lenne. Pedig nem az. Nagyon jól tudják azok is, akik írnak róla, hogy nem országló korona. Az országló koronát

bármikor viselheti a király, amikor országos ügyeket intéz. Sőt vannak olyan országos ügyek, amelyeket nem is lehet házi koronában intézni. Óriási udvariatlanság lenne például követet házi koronában fogadni. Nem is tudom, előfordult-e már ilyesmi a történelem folyamán.

Király kollégát sem lehet házi koronában fogadni. Őket országgló koronában kell fogadni, amelyet éppen az ilyen ügyek intézésére rendszerezítettek, és amiből elég sok van. Kezdhetjük mindjárt a szomszédban — ilyen az osztrák császári korona, de ilyen a német-római császári korona is, és a modern királyságok, tehát a civilizált országok újabb kori királyságainak a koronái is mind ilyenek.

A magyar Szent Korona viszont nem ilyen korona, és ezt nagyon nehezen veszik tudásul azok, akik foglalkoznak vele — akár laikusok, akár pedig szakemberek. Tudniillik erről a harmadik fokozatról egyáltalán nincs tudomásuk. Még csak nem is rosszindulat kérdéséről van szó. Ennek az analógiái ugyanis nem a civilizált országok legújabb kori koronái között található meg. De nem is a középkor egyetlen, tárgyi mivoltában ránk maradt olyan koronája képviseli, amelyik hosszú évszázadokon keresztül bizonyítottan császári korona volt — ez a német-római császári korona **(6. kép)**.

Nem lehet tehát abból az irányból elindulva semmilyen érdemleges következtetést levonni a magyar Szent Korona szentségét illetően, mert az sohasem volt szent korona — maga a birodalom volt szent, a szent Római Birodalom vagy a németek szent Római Birodalma. És ez időnként egy-egy felelőtlen jelzős szerkezetben átvételhetett a német-római császári koronára, de tartósan soha nem nevezték szentnek a német-római császári koronát. Ezt jó tudnunk.

A beavató koronáknak van egy nagyon fontos sajátosságuk. Az tudniillik — és ezt analógiákkal tudjuk bizonyítani —, hogy a hatásuk nem jelképes, illetve nem kizárólag jelképes. Vagyis van jelképi hatásuk is, de nem ez a döntő. A hatásuk közvetlen. A beavatás időszakában úgy hatnak a beavatandó személyre, hogy az

valóban átalakul általuk. Még hozzá teljes átalakuláson megy át, és ennek a módozatait is elég pontosan ismerjük ma már. Sok kiváló szakember foglalkozott ezzel a témával, így elég széles körű analógia-láncolattal tudjuk egy-egy ilyen állításunkat vagy feltételezésünket bizonyítani.

A beavatás tényleges, a beavató szertartás pedig a jelekből következően úgy zajlik, hogy a személyiség teljesen lebontódik — egészen a csecsemő-állapotáig, a születés körüli állapotig. Innen épül újra, de nem más épül föl őhelyette, tehát nem arról van szó, hogy attól kezdve Béla helyett Habakuk lesz az illető, hanem ez a bélaság bontódik le alapjaiig, és ez épül vissza — de úgy, hogy a bélaságon belül minden tulajdonság az elérhető, és éppen általa elérhető maximumig fejlődik föl.

Szent Koronánk esetében ilyen típusú beavatásról van szó. Az analógiákat pedig legközelebről — amint majd vetíteni is fogom — az úgynevezett primitív népek köréből lehetett összegyűjteni, mert ott a mai napig működik ez a beavató típusú koronázás, ahol még egyáltalán működik ilyenfajta szakrális királyság. Mi itt a szibériai sámánizmus köréből fogunk látni majd példát (**7. kép**). Az összehasonlító néprajztudomány koronázatlan királya, James Frazer, az Aranyág című, részben magyarra is lefordított művében külön fejezetben foglalkozik a szakrális királysággal és a koronázással. A koronával is, meg a koronázással is.

Es tőle tudjuk nagyon konkrét példák sorozatából leszűrt tanulságként, hogy itt nemcsak a közvetlen, a koronázandó személyt körülvevő közösség akarata egyesül, hanem a koronázási szertartás limitált időszakában — ami nem lehet túl hosszú —, a közösség által mozgósítható összes, vagyis a mindenségben általuk mozgósítható összes jótékony erő ide sűrűsödik. *Ennek a sűrűsödésnek az eszközlője a korona, az előmozdítói pedig a közösség tagjai. Ezért roppant fontos, hogy a királyt tényleg akarják királyuknak azok, akik választják, és ezt egyöntetűen, nagy fennszóval és háromszor megismételve kifejezésre is juttassák.*

Van olyan példánk — le is írják —, ahol a második „akarjátok-e” kérdésre már nagyon halk és gyér válasz volt, a harmadik-

ra pedig nagy csend. Ezt a királyt néhány nappal később meggyilkolták. Ugy hívták, hogy Kis Károly. Ezzel az erővel nem lehetett játszani. Ha nem tudott összpontosulni ez az erő, akkor kiderült, hogy az illető alkalmatlan. A kívánatos személyiség-átrendeződés nem tudott végbemenni.

Az első menetben azt terveztem, hogy elmondom, kik és mik vannak a Koronán. A tapasztalat ugyanis az, hogy az elején hiába beszélek hosszan a koronáról, a hallgatók általában nem tudják, milyen szentek, milyen rangfokozatok helyezkednek el rajta. Gyorsan elmondanám, hogy legyünk ezen túl, és ne szégyelljük, ha most először hallunk róluk. Én se tudtam mindezt, jóllehet művészettörténet szakon végeztem, legalábbis az egyik szakom az volt. Öt év alatt egy hangot sem tanultunk erről. Részletes leírás pedig ma is elég kevés van a Koronáról.

A felső részen, közvetlenül a kereszt alatt, egy négyzet alakú mezőben a felső Pantokrátor képét látjuk (**8. kép**). Pantokrátor görög szó — ezt szoktuk alkalmazni rá —, és a mindenségen uralkodót jelenti. Általában hozzá szokták tenni, hogy Krisztus, de ez itt nem így van. Bármennyire hasonlít is alakilag a trónon ülő Jézus Krisztushoz, a feje körül föltűnő két ábra — melyek közül az egyik leginkább Napra, a másik leginkább Holdra és csillagokra emlékeztető jelcsoport — egyértelműen elárulja, hogy itt a világosság és a sötétség szétválasztásáról van szó. Ez pedig nem a Fiú feladata. Képünk tehát nem a fiúság megjelenítője, hanem az atyai tulajdonságoké — méghozzá a teremtés első mozzanatában. Ezt Kovács József 1984-ben, egy kiváló tanulmányában már leírta, indokolta. Ezt a tanulmányt nemrég újra kiadták füzet alakban, be lehet szerezni. Ő egyébként kiváló egyháztörténész és gyakorló plébános, tehát itt ilyen probléma nincs, hogy outsider, aki kívülről belemagyaráz valamit a Koronába. Azért is kell kétszer megjeleníteni a Pantokrátort, mert ezt a felső képet emberi szem elvileg nem láthatja.

A Koronával csak koronázáskor lehetett találkozni. Általában a beavató koronákkal máskor, mint koronázáskor, nem lehet. A koronázásnak — hangsúlyoztam — limitált az ideje. Ami azt jelenti, hogy hajnaltól délutánig, de mindenképpen naplementéig,

le kell zajlania az egész koronázási szertartásnak. És ahogyan előtte is zárt ládában őrzik a Koronát, lepecsételt zárt ládában, utána is vissza kell hogy helyezték ebbe a zárt és lepecsételt ládába, és rendeltetésszerű működés esetén csak a következő koronázáshoz lehet elővenni. Amikor ugyanaz a két koronaőr — aki a saját pecsétjével lezárta az előző koronázás után — bonthatja csak ki. Vagy ha az egyik már meghalt — esetleg mind a kettő —, csak a hivatalbeli utódjaik törhetik fel ezt a pecsétet.

Ez tehát azt jelenti, hogy alattvaló csak koronázáskor találkozhat a Koronával. Mármost a koronázásnak nincs olyan mozzanata, ahol az alattvaló fölülről láthatná a Koronát. Az alattvaló így nem tudhatja, kit ábrázol a felső kép. Miért? Azért, mert a Teremtőt nem lehet teremtés közben meglesni. Ez nem embernek való feladat. Ez a kép visszacsatolódik magához a Teremtőhöz. Egyenesen neki szól. A Korona rendeltetésszerű működése idején a Magyar Királyság területén mindössze négy személy kerülhetett olyan helyzetbe, hogy ráláthatott a felső Pantokrátor-képre. Kettő a két koronaőr. 1440-től már folyamatosan működik a koronaőrző intézménynek az a fajtája, amelyik gyakorlatilag máig is érvényben van, mert soha senki jogerősen nem oszlatta föl. Ez két főúri személyt jelentett — próbált hitelű személyekről van szó. És ezen túl összesen két olyan személy van, akik a koronázás alatt olyan helyzetbe kerülnek, hogy felülről is megnézhetik a Koronát. Ki ez a kettő?

Az egyik a világi hierarchia csúcsán lévő személy — a magyar királyságban a nádorispán. Az ő elidegeníthetetlen joga volt, hogy a koronázási menetben párnán vigye a Koronát. Nagyon rövid ideig tartott ez a szertartási mozzanat, de kétségtelen tény, hogy módja volt fölülről nézni a Koronát. Ő tehát tudhatta, ki van fölül. A másik személy pedig, aki ilyen helyzetbe kerülhetett, az egyházi hierarchia csúcsán foglalt helyet — ő az esztergomi érsek. Ugyanis jogerősen magyar királyt csakis esztergomi érsek koronázhatott. Csak nagyon nagyfokú hátráltatás esetén — például ha meghalt, és még nem volt kijelölt utódja, vagy ha az el-lentáborhoz tartozott — került sor néhányszor olyan esetre, hogy nem az esztergomi érsek koronázott.

A koronázási szertartás

A koronázási szertartás maga is rendkívül kötött volt. És miután később erre már nem fogunk visszatérni, hadd mondjam el, hogy összesen négy vonatkozásban volt nagyon szigorúan szabályozva — és ezekről mind írásos bizonyítékunk van. Az első és elengedhetetlen, tehát kivétel nélküli megkötés az volt, hogy magyar király csak az lehet, akit a magyar Szent Koronával koronáztak. Ez alól nincs kivétel. Ha például II. Józsefet nem koronázták meg a magyar Szent Koronával, mert ezt ő visszautasította, akkor II. József nem volt magyar király. Ez definíciós kérdés. Az a történelemtanár, aki ennek ellenére úgy tanítja II. Józsefet, mintha magyar király lett volna, egyszerűen hazudik. Hogy most ilyen szabad hazudni, vagy nem szabad hazudni egy gyerekeknek, ezt intézze el ő a saját lelkiismeretével.

Ugyanez vonatkozik I. Ulászlóra, aki szerencsétlen nem tehetett róla, de ellopták előle a Koronát 1440-ben, és ezért nem tudták szabályszerűen megkoronázni. Mert az első Habsburg uralkodónk, Albert özvegye, Erzsébet özvegy királyné, egészen alpári módon ellopatta a magyar Szent Koronát, majd kivitte az országból. Úgy szoktuk mondani, hogy a Habsburg család ezzel mutatkozott be Magyarországon. Lehetségesnek tartotta azt, hogy a legszentebb ereklyét egyszerűen, mint egy útszéli tolvaj, ellopassa a saját politikai céljai érdekében. Kivitte az országból, és elzálogosította. Ahonnan aztán később, jóval később, 23 év múlva Mátyás király tudta csak visszaváltani. Közben megválasztották I. Ulászlót, de nem tudták megkoronázni a magyar Szent Koronával — tehát sajnos nem volt magyar király.

Mármost bármennyire sajnáljuk ezt a szerencsétlen embert, tény, hogy ennek megfelelően is viselkedett. Ne felejtjük el: az, hogy a koronázás megtörtént-e vagy sem, a magyar nemzet részéről ez a szigorú elvárás nem ok nélküli volt. És az, hogy I. Ulászlót nem tudták megkoronázni, az ő személyiségében egy be nem következett fordulattal járt. Mi lett ennek a következménye?

Magyar királlyal soha nem fordulhatott volna elő, hogy a nyil-

vánosan tett esküjét megszegje. I. Ulászló pedig ezt tette. Ugyanis békekötéskör esküvel erősítették meg azt a szerződést, melynek értelmében a törököt meghatározott időn belül nem lett volna szabad megtámadnia. Igen ám, de pápai biztatásra mégis megtámadta. És a pápa hogyan érvelt? Úgy, hogy a pogánynak tett eskü nem érvényes. Nos, ezt fekete betűkkel tessék beírni a saját . . . hát ha van notesze, noteszébe, ha lelke, akkor lelkébe. De azt is tessék zárójelben odaírni, hogy erre pápa biztatta a magyar királyt.

És amikor a magyar király ennek engedve megtámadta a törököket, hogyan végezte? A várnai csatában bizony lefejezték. Az egyetlen olyan magyar uralkodói fej volt, amelyik az ellenség fővárosában, Isztambulban pózna tetején végezte. Én erre azt szoktam mondani, hogy azért, mert odavaló volt. Hogy lássa a világ, egy magyar király nem szegheti meg az esküjét. Akkor se, ha pogánynak teszi, akkor se, ha pápa biztatja rá. Nagyon fontos tudni, hogy ha ez a személyiség-átalakulás nem történt meg egy királyban, akkor komoly jellemhibák és nagyon komoly személyiségzavarok maradhattak benne, amelyek lehetővé tették, hogy vakon kövesse egy általa okkal vagy nem okkal elismert tekintélynek, egy vélt, bár nem valóságos feljebbvalónak az utasítását. Az ilyennek a feje karóra való — ezt már a népmeséink is így tanítják.

Ennyit a koronázásnak a megszorításairól, és gyorsan a maradék hármat is hadd mondjam el, amelyek alól viszont mindig volt kivétel.

A korona használata alól nem lehetett kivétel. Vagyis hogy a koronázás csak a Szent Koronával érvényes. De az, hogy csak az esztergomi érsek volt feljogosítva a koronázás műveletének végrehajtására, ez alól — mint említettem — volt kivétel. Ez személyre vonatkozó megszorítás volt.

De volt időpontra vonatkozó megszorítás is. Magyar királyt jogérvényesen csak nagy egyházi ünnepen lehetett koronázni. Sajnos ez alól is volt kivétel.

És végül magyar királyt jogérvényesen csak egy helyen lehe-

tett koronázni — vagyis a helyre vonatkozóan is volt megszorítás. Ez pedig a fehérvári Nagyboldogasszony bazilika volt. Erről a helyszínről sokmindent nem tudunk — de egyvalamit biztosan tudunk: nem az volt, amit a mai Székesfehérváron úgy mutogatnak, mint romterületet, hogy ez lett volna a Szent István-féle bazilika. Ez egészen biztosan nem volt az. Ezt teljes biztonsággal lehet állítani. De hogy pontosan hol volt a koronázás helyszíne, arra vonatkozóan csak feltételezések vannak, amelyek elég valószínűk tűnnek, de nincsenek eléggé pontosítva. Ezt azért kell elmondanom, mert ma szeretném, ha tényleg csak a tényekkel, és a tényekből közvetlenül leszűrhető következtetésekkel foglalkoznánk. Mert Korona-ügyben éppen elég feltételezés van forgalomban ahhoz, hogy lehetőleg letisztogassuk a gondolatmenetünket, és maradjunk a megbízható tényeknél.

Az időpont-megszorításra visszatérve: ezt is nagyon komolyan kell vennünk. A koronázás eseményének térben és időben való megkötése roppant fontos dolgokra hívja fel a figyelmet. A nem beavató jellegű koronázásnál teljesen jelentéktelen: legfeljebb emlékezésül, tehát valamiféle nosztalgia vagy pedig megszokás következtében tartják a koronázást — a Westminster Abbey-ben vagy mondjuk Konstantinápolyban a Hagia Szofiában — de semmilyen végzetes hiba nem történe, ha onnan elvinnék máshova. Vagyis ugyanolyan érvényes maradna a koronázás.

Nálunk nem egészen így van. Úgy tűnik, a középkori magyar királykoronázás intézői tudomásul vették azt aényt, hogy a földfelszín nem egyenletesen telített energiákkal, és nagyon komoly különbségek vannak bizonyos földfelszíni pontok energiatartalma, energia-kisugárzási képessége között. Nyilvánvalóan nem oda teszik a koronázás helyszínét, ahol indifferens a helyzet, vagy éppenséggel kártékony, ártékony energiák működnek.

Tudni kell, hogy eleink nagyon nagy jelentőséget tulajdonítottak annak, hogy lehetőleg a pozitív energiák találkozási pontján vagy megfelelő kifejtődésének pontján történjék a koronázás. Mert így minden hatás az elképzelhető legmagasabb szinten tud végbemenni. Erre most valaki persze azt mondhatja, hogy jó, de

hát ehhez mit segít hozzá az a megszorítás, hogy csak nagy ünnepeken koronázhatok? Mi köze van ennek ahhoz, hogy hogyan működik a Korona? Hát nagyon sok köze van. Ugyanis az időkör sem egyöntetűen telített energiákkal. Ezt mindenki nagyon jól tudja, aki az egyházi év fogalmával tisztában van, annak a múltjával meg a működésével.

Nagyon nem mindegy, hogy egy esemény mondjuk Karácsonykor zajlik-e le, vagy Húsvétkor, vagy Szent Mihály napján, vagy egy telítetlen napon — mondjuk egy később importált jelentéktelen szentecske napján. Ma már nagyjából egyenletesen van terítve szentekkel az évkör — hát olyan is az évünk, meg kell mondjam. Nincsenek igazi ünnepek. Eredetileg ezek a telített pontok szembetűnően kiugrottak az idő egyébként aránylag egyöntetű folyásából.

Egyetlen példát mondjak mindjárt az elején: mennyire nem jelentéktelen kérdés, hogy valakit mikor koronáznak. Ugye említettem, hogy 1440-ben ellopták a Koronát. Kivitték az országból, elzalogosították, ráadásul pontosan a halálos ellenségünknek, a német-római császárnak, aki pályázott is a magyar trónra.

Mátyás, amikor 1458-ban megválasztották, nem volt birtokában a Koronának. 1463-ig folyt a csetepaté, hogy vissza tudja váltani, vagy nem tudja visszaváltani. És végül is '63-ban nagy nehezen sikerült visszaváltania, '64-ben pedig igyekezett minél hamarabb megkoronáztatni magát. Miután nagy ünnepen lehetett csak koronázni, viszont az örvendetes eseményre csak tavasszal kerülhetett sor — hogy a követek meg tudjanak érkezni távolról is —, Virágvasárnapjára tették a koronázást. Viszont erre a napra, miután akkor, abban az évben is ugyanolyan nagy árvizek voltak, mint idén, nem tudtak megjönni a távoli országrészekből a követek. És mint említettem, itt nem lehetett azt csinálni, hogy huszonhat lézengő ritter együtt van a Parlamentben, és akkor megszavaztatunk országos fontosságú ügyeket, hanem királyt választani csak teljes egyetértéssel lehetett, tehát meg kellett őket várni. El kellett halasztani a koronázást.

Mi a következő nagy ünnep? Természetesen mindenki azon-

nal Húsvétot említi. Ugye Nagyhéten vagyunk, indul Virágvasárnapjával, következő nagy ünnep Húsvét. Igen ám, de Mátyás király pontosan tudta, hogy Húsvét feltámadás-ünnep. *Ahhoz, hogy föltámadhasson — akár egyén, akár nemzet —, előbb meg kell halnia. És Nagypéntekre tette a koronázást. És ez volt az utolsó magyar királykoronázás. Tehát nagyon fontos tudni, hogy egy olyan vállalás történt ezzel a napkijelöléssel, aminek mi ma is a végrehajtói vagyunk. Azóta nem volt magyar király.*

Tudni kell: attól, hogy valakinek a fejére teszik a magyar Szent Koronát, közjogi értelemben király lesz — de az nem biztos, hogy tényleg magyar király. Tehát merjük csak kimondani: a Mátyás utáni uralkodók már egytől–egyig ellenünkre uralkodtak. Részben az ügyetlenségükkel, részben a tájékozatlanságukkal, részben pedig a kifejezett rossz szándékukkal. Legnagyobb részük egyáltalán nem is tudott magyarul. Nemcsak, hogy a problémáinkat nem értették, nemcsak, hogy nem értünk dolgoztak, hanem kifejezetten ellenünk. Ezt kell, hogy tudjuk, mert az 1464-es volt az utolsó érvényes királykoronázás, ahol még minden feltétel — mind a négy — érvényesülni tudott. És az a vállalás, amelyet itt tett Mátyás király, máig sem évült el. Annak mi is részesei vagyunk. Onnantól kezdve a magyarság keresztutat jár. És ezt észre kellene már végre venni. Nem tét nélküliek a szenvedéseink, és természetesen lesz feltámadás, de először a nagypénteki áldozatnak kell bekövetkeznie.

Es még egy lényeges tudnivaló: erre csak bizonyos érettséggel lehet vállalkozni. Ha körülnézünk a világban, nincs más nép, amely alkalmas lenne erre a feladatra, aki ezt vállalni tudná, és aki végre is hajtaná.

Nagyon fontos tudni, hogy ezek az időpont-megkötések, a térbeli megkötések, a személy megkötése és főképp és elsősorban az, hogy csak a Szent Koronával lehet koronázni, nem ilyen-olyan furcsaságok vagy éppen avatag rigolyái a magyarságnak, hanem igen fontos szerepük van. Mégpedig nemcsak a magyarság sorsát illetően, hanem a világ sorsát illetően is. *Mert ha egy vállalt keresztútjárást nem teljesít a magyarság, abba nem a ma-*

gyarság hal bele, abba a világ pusztul bele. Egyetlen keresztútjárás sem volt soha öncélú — mindig másokért történik. És bármilyen furcsán hangzik, az ellenségeinkért is. És ez az, amit a legnehezebb megérteni. De ha valaki már tisztában van vele, mit jelent a keresztútjárás, az pontosan tudja: bizony az ellenségeiért is vállalnia kell annak, aki járja.

És nagyon nem mindegy, hogy tudjuk-e ezt és így vállaljuk, vagy hagyjuk magunkat, mint vágómarha, a vágóhídra hajtani. Mert a vágómarha vágóhíd felé tartó útja nem keresztútjárás. Óriási a kettő közti különbség. Csak vállalt áldozat számít tényleges áldozatnak — a másik: lemészároltatás. És joga van egy nemzetnek — ha már ilyen nehéz feladatot vállalt — megismernie, hogy mi volt ez a vállalás. Ezért nem felesleges — többek között — a magyar Szent Koronáról beszélni, és hát lehetőleg minden magyar állampolgárnak illene ezeket a tényeket megismernie. Egyáltalán minden magyar embernek.

Atyai és fiúi szerepkör

Akkor most ismerkedjünk a Korona többi részével. Adva van egy teremtői szintje a koronának. És akkor meg lehet kérdezni, hogy ha ez valóban az Atya megjelenése, akkor miért nem Atya formájában jelenítették meg, miért a Fiú formájában? Ugyanis ez feltűnően hasonlít alul az abroncon, az abroncs fölött közvetlenül emelkedő pártázat középső lemezében megjelenői fiúi — ugyancsak Pantokrátor, de ezúttal kifejezetten fiúi — szerepkörű személyhez (**9. kép**). Feltűnően hasonlít. A trónszéktől kezdve, a két cipruson keresztül a tartásig, az arcig, a szakáll méretéig, színéig és így tovább, és így tovább. Meg lehet kérdezni, hogy ha a felső tényleg az Atya, akkor miért nem Atyának jelenítik meg?

A kérdést sokan föltették már — művészettörténészek, történészek, régészek —, és ez pontosan mutatja, mennyire tájékozatlanok dogmatikai, illetve történeti vonatkozásban. Tudniillik a középkornak az a szakasza, amelyben teljes értékűen működött a magyar Szent Korona, tisztán őrzi még azt a tanítást, hogy az Atya önmagát az emberlakta világ számára emberi formában egyedül és kizárólag a Fiúban jelentette ki. És itt nincs helye semmiféle mellébeszélésnek.

Az a megoldás, hogy hosszú fehér szakáll egyenlő Atya, rövid fekete szakáll egyenlő Fiú — ez még kabarétréfának is rossz. Ez a képlet a késő középkorban jelenik meg először, egyértelműen őszövétségi hatásra, ahol is megvan az előzménye egy kerubok közt trónoló öregúr figurájában. És az meg is jelenhet királyi fejéken, csak nem a magyar Szent Koronán, hanem a német–római császári koronán. Mert ott tényleg az jelenik meg. Feliratából egyértelműen azonosíthatóan (**10. kép**). És a reneszánsz már ezt a kettősséget népszerűsíti, a barokk pedig szabályosan teletolja vele Európát, szabályosan, mintha egy óriási kakukkmadár mindenhová lerakta volna a maga tojásait. Ugyanis a pestisjárvány elhárítására emelt valamennyi Szentháromság-oszlopon már ezt látjuk. Hosszú fehér szakáll: Atya, rövid fekete szakáll: Fiú. Dogmatikai képtelenség.

A magyar Szent Korona a felső részen a Fiún keresztül megnyilvánuló atyai teremtményt képviselteti. Teljesen egyértelműen. A felismerés és szép teológiai magyarázata érthető, kerekded. Kovács József tollából jelent meg először 1984-ben, azóta új kiadásban is. Ugyanarról a Kovács Józsefről van szó, akire ma már egyszer hivatkoztam.

Semmiféle kétség nincs afelől, hogy itt legfőleg a Fiún keresztül az atyai tulajdonság sugárzik át. Ha mégis kétségünk támadna, azonnal igazolni tudjuk a feltételezésünket, hiszen az Újszövetségben van egy olyan jelenet — és egyetlen ilyen jelenet van —, ahol a Fiún tényleg teljes intenzitással átsugárzik az atyai tulajdonságok teljessége. De csak egy ilyen jelenet van. És ez olyan jelenet, ahova nem lehet meghívni a hegyi beszédnél összegyűlekező teljes tömeget, de nem lehet a tizenkét apostolt sem. Csak három, különlegesen jó képességű személyt. Miért? Azért, mert iszonyatos erejű energia-felszabadulással állunk szemben, de valami egészen elképesztő méretűvel, amit hétköznapi adottságokkal egyszerűen nem lehet elviselni.

Ez a három apostol pedig, akit meghív Jézus — nyilván rájöttek már: ez a Tábor-hegyi átlényegülés vagy transzfiguráció jelenete — nos, ez a három apostol Péter, János és az idősebb Jakab. Mármost kik helyezkednek el a felső Pantokrátor-kép körül? A király jobb keze felől Péter, elől János, és vele szemben, hátul Jakab. Ennél közelebb senki sem kerülhet a Fiúnak ahhoz a megnyilvánulásához, amikor rajta keresztül teljes erővel sugárzik át az Atya. Nem lehet. Miért? Mert még ők hárman is teljesen kiborultak az élménytől. Ha elolvassuk a rájuk vonatkozó, több evangéliumban is leírt beszámolót, látszik, hogy teljesen megzavarodtak. Az ábrázolásaikon pedig, amelyek nagyon gyakran jelennek meg a keleti, ortodox keresztény festészetben — az ikonfestészetben ez az egyik leggyakrabban ábrázolt téma — nos, itt szabályosan bukfaceznek ezek az alakok. Annyira kibuktak saját magukból, nem is csodálom. Ezt elviselni — ez valami elképesztő igénybevételt jelent **(11. kép)**.

Úgyhogy a magyar Szent Korona képrendje dogmatikai szem-

pontból is rendkívül figyelembe méltó. Most azt hihetnénk, hogy miután már huszonkét éve itthon van — több mint huszonkét éve, hiszen '78-ban hozták haza, de az év elején, most meg 2000-et írunk, és már az évnek a második felében vagyunk —, a dogmatika-történészek disszertációk sorozatában foglalkoztak a magyar Szent Korona képi programjával. Hát két sort se írtak le róla. Valami egészen döbbenetes az a negligálása a Korona képrendjének és a benne rejülő üzenetnek, ami itt zajlik huszonkét év óta. Azt már hozzá sem teszem, hogy a művészettörténész, régész, történész szakma viszont még fél sor érdemlegeset se írt le vele kapcsolatban.

Csak azt tudom mondani, hogy — miután én magam is benne vagyok ezekben a szakmákban — ez tényleg szégyen, ez világra szóló szégyen. Mert '78 előtt nem lehetett érdemben foglalkozni a Koronával. Pedig ebben az esetben még művészettörténeti szempontból is az elképzelhető legmagasabb csúcson jegyezhető értékről van szó. És az, hogy 2000 január elsején ezekből a karmokból kimentették, és áthelyezték a Parlamentbe, ez a változás a Koronának kifejezetten jót tett, sőt az elképzelhető legjobbat tette. Abból a csapdából, amelybe belekényszerítették, így kimentekülhetett. Tipikusan farizeusi csapda volt ez. Ahogy Jézus mondja: „*Ti nem mentek be a szentélybe, de másokat nem engedtek be.*” Pontosan ez zajlott a Szent Koronával kapcsolatban. Maguk nem kutatták, de másokat nem engedtek hozzá.

A felső koronarésznek tehát a felső négy képe közül három úgy van a helyén, hogy az dogmatikai szempontból egyszerűen felülmúlhatatlan. Nem lehetne elvileg sem jobb megoldást javasolni (**12. kép**). A negyedikkel van egyedül gond, és ezzel elég sok gond van. Miért? Azért, mert van egy olyan apostolunk is, akit már feltámadása után hívott el Jézus. Akit az elhívás olyan közegből ért, ahol a Fiú már visszatért az Atyához. Most nem az történik, ami a Tábor-hegyen, hogy a Fiún itt e földön sugárzik át az Atya, hanem az, hogy ő már fölment az Atyához, és onnan hív el valakit. Csakhogy ez utóbbi hírt nagyon nehéz elhinni (**13. kép**).

Ma szabályszerű Pál-fóbia dúl a világban. Nálunk pedig különlegesen is dúl, mert nálunk két irányból szítják. A világban általában egy irányból. A hivatalos izraeli vélemény szerint Pál apostol áruló volt. Ezt a véleményt magyarul is lehet olvasni, mégpedig a Holttengeri tekercsekről szóló könyvnek a befejező, függelékszerűen hozzá illesztett fejezetében. Ennek már a címe is úgy szól, hogy „Pál apostol — római kém?”

Ugye tudjuk, hogy újságíró zsargonban ha kérdőjelet tesznek egy mondat végére, az felkiáltó jelet jelent. Ha nem tenne oda kérdőjelet, senki nem figyelne a mondatra. De ha kérdőjelet tesz, az azt jelenti, hogy nagyon is állításnak kell venni azt, amit ő kérdőjellel jelölt. A mi esetünkben ez azt jelenti — és ezt később ki is fejtí —, hogy a szépen, gyümölcsözően kibontakozó zsidó felszabadítási mozgalmat ez a csúnya Saul rabbi, aki egyébként tényleg rabbi volt, Gamalielnak, a híres rabbinak kiváló tanítványa, belülről megfúrta, mint római kém, és szétzüllesztette. És azzal a semmire se jó, ostoba gój jelszóval, hogy szeretni kell az ellenségeinket is, belülről szétbomlasztotta a kiválóan indult zsidó felszabadítási mozgalmat. Mármost ez az ő szemszögükből teljesen logikus gondolatmenet. Nehogy véletlenül itt elkezdjünk — hogy mondjam — reklamálni. Teljesen logikus, minden ízében hibátlan gondolatmenet.

A másik oldalról viszont a következő a vád. Ebből a Saulusból, úgymond, aki Gamaliel rabbi legkiválóbb tanítványa volt, sohasem lett Paulus, mindig megmaradt rejtve rabbinak, és belülről bomlasztotta az egyébként ígéretesen bontakozó kereszténységet. Ráakasztván koloncként egy ószövetségi, egyébként már teljesen elavult tudásrendszert és ígéretrendszert, amely után ma már a kutya se ugatna. Ha ez az áruló, aki magát apostolnak adta ki, de nem is látta Jézust . . . nem tudom, nem ismerősek-e ezek a mondatok? . . . Tehát ha ő be nem csempészi ezt az egyébként már teljesen elavult és pusztulásra ítélt ideológiát a kereszténységbe . . . Nos, ez a másik álláspont.

Lehet érzékelni, hogy nem nagyon kímélik egymást. De Pál apostolt sem. Egyik irányból sem. A helyzet az, hogy kulcskérdés

désről van szó. Látni fogjuk, a Korona működése szempontjából is kulcskérdés. Nem lehet rajta átlépni. Ezért is kell mindig az elején tárgyalni egy ilyen előadásnak, mert ha nem az elején tárgyaljuk, ki fog belőle maradni.

Miről van szó? Arról, hogy mind a két vélekedés a törvény korának álláspontjáról ítéli meg Pált. Nem veszi észre, hogy a fel-támadással a törvény kora lezárult. *Az a kor, amelyiknek mi a gyermekei vagyunk, már nem a törvény kora. Ez a kegyelem kora. A kegyelem korának a névjegye pedig nem Saulus és nem Paulus, hanem maga a pálfordulás. Ez az a kor, amelyben elő-ször válik lehetővé 180 fokos fordulat, amikor valaki a fordulat első fázisában is, a második fázisában is teljes hittel és meggyő-ződéssel cselekszik.* Ez a korábbi időszakban, a törvény korában lehetetlen lett volna. Helyette azt firtatták volna, hogy mit ír elő a törvény. Ha azt írja elő, hogy fordulj, akkor tessék fordulni, de akkor nincs rabbinusi, azaz saulusi pályafutás. Vagy pedig maradj veszteg, és akkor nem lesz paulusi pályafutás. De csakis: vagy az egyik, vagy a másik megoldás. És ezt a „következetes-séget” kéri számon ma mind a két oldalról.

Természetesen egyik oldalon sem említek neveket, mert túl ismertek ezek a személyek ahhoz, hogy az ember — hogyan is mondjam — kitegye őket annak, hogy ilyenfajta kijelentéseik alapján ítéljük meg őket. De tudnunk kell, hogy mindkét oldalról egyöntetűen fenekedő jellegű, habzó szájú a támadás Pál apostol ellen. Ez azt jelenti, hogy pontosan azt nem értik meg, ami ennek a korszakváltásnak a lényege. Magyarul: felülbírálják a kegyel-mes Atyaistent . . . Hát, ha valaki ragaszkodik hozzá, ám bírálja fölül — de én nem tudok neki tapsolni. Mert éppen ebben az eset-ben a kegyelem a lényeg. És ezt mintegy emblematikusan, a leg-tökéletesebben éppen Pál apostol esete jelzi. Nem véletlen, hogy az Újszövetség lényegében a páli tanításoknak a rendszere. Mert aki ezen nem tud túljutni, aki ezen a narancshéjon mindjárt elcsú-szik, az soha semmit nem fog megérteni sem a krisztusi tanítás-ból, sem Pálból, sem a rá következő levelekből, amelyeket más apostolok írtak.

Itt tehát roppant nehéz tételről van szó. Akivel én eddig erről a kérdésről beszélgettem, az mind személyes tapasztalatokra hivatkozva kardoskodott amellett, hogy ilyen nincsen. Miért? Mert az osztályvezetőm is . . . hát mint tudható, ugye, kikeresztelkedett, aztán mégis milyen . . . Nos, ez a te tapasztalatod, ezzel téged próbál meg a kegyelmes Úristen. És pontosan atekintetben próbál meg, hogy te most ószövetségi alapon mérlegelsz, vagy a kegyelem korának a mércéjével ítéled meg a főnököd viselkedését. És ha nem tudod a kegyelem korának a mércéjével megítélni, akkor elbuktál. Semmivel sem vagy jobb nála.

Ezeket tehát azért kell még a mondandónk elején végigrágunk, mert folyamatosan visszacsúszunk a törvény korába. Miközben ujjal mutogatunk azokra, akik még át se jöttek a kegyelem korába. Vigyázat, egy ortodox zsidó nem ismeri el Jézust Messiásnak, számára még nem zárult le a törvény kora. De akkor meg miért mutogatunk rá, amikor épp ez a mutogatás jelzi, hogy mi sem léptünk még át.

Mármost ha én Pál apostolt nem tudom elfogadni hiteles tanúnak, sőt nagyon fontos, korszakindító jellegű tanúnak a kegyelem korára vonatkozóan, akkor a Szent Korona programjával sem tudok mit kezdeni. Látni fogjuk, hogy amikor folyamatosan olvassuk le a képekbe rejtett üzenetet, nem lehet mással indítani, csak Pállal. Ha én nála mindjárt meggyökkenek, akkor el sem tudok indulni.

Ahhoz, hogy tovább tudjunk haladni, kell legyen némi affinitásunk az évkörnek egy olyan rendje iránt, amelyik az ókorban már teljesen kialakult, a középkor egészében átvette, adott neki egy sajátos színezetet, de ma is működik és használjuk, akkor is, amikor nem tudunk róla (**14. kép**). Ez az évkörnek a fény–árnyék arányok változása szerint kialakuló rendje. Ezt szokták állatövi rendszernek nevezni.

Ebben Pál fordulásának az ünnepe a Vízöntő havának jellegadó eseménye. *Ez azt jelenti, hogy a magyar Szent Korona képekbe foglalt üzenetét vagy Vízöntő-programnak tekintem, vagy soha nem fogom megérteni.* Az egész évkörben a Vízöntő az egyet-

len olyan egység, amikor az idő egyforma intenzitással folyik két irányba. Az egyik irányban az egyik szomszédjára, a Bakra terül rá, a másik irányban a másik szomszédjára, a Halakra. Ha ezt nem értem meg, akkor azt sem tudom felfogni, hogyan maradhat meg a saulusi arc végig, a fordulat után is Pál apostolban. Természetesen megmarad, hiszen ez a Bak felé forduló arca. Ez a törvény által keményen megkötött viselkedésmódot jelent, amelyet ő mint követelményrendszert saját magával szemben végig komolyan is vesz. Soha nem tagadja meg zsidó voltát.

A másik pedig, amelyik a Halakra terül rá, az az ő paulusi arca. És a kettő együtt adja a Vízöntő-tulajdonságokat, nem lehet a kettőt egymástól elválasztani. Aki ezt nem érti meg, magyarul nincs tisztában a Vízöntő-paradoxonnal (**15. kép**) — ami azt jelenti, hogy bár egyetlen téridő-egység a Vízöntő, de ugyanakkor a két szomszédjának az időkeretéből gazdálkodik —, az soha nem fogja megérteni a kegyelem munkáját, mert az éppen ezzel indul. De hát ezt majd a részletezésnél folytatnám.

Mindenesetre, ha valaki Pált innen már eleve azzal veszi le, hogy mondjuk, egy másik Pállal azonosítja — mert lehet azonosítani valamelyik másik Pállal is, ennek elvi akadálya nincsen — azzal mentesítheti magát az alól a terhes feladat alól, hogy meg kelljen birkóznia a Vízöntő-problémával. Hát lelke rajta . . .

Emeletek és párosok a keresztpánton

Ezzel tehát megismertük a felső négy apostolt. Az alsó négy apostollal nem ilyen könnyű a dolgunk. Ahogy láttuk, a felső apostolképek párokba rendezve is értelmes olvasatot adnak. Vagyis Péter párja itt Pál, Jánosé pedig Jakab. Ezek különösebb magyarázatot nem is igényelnek, hiszen Péter és Pál az egyház két oszlopa, a mai napig is így nevezik őket. János és Jakab pedig Zebedeus két fia, a mennydörgés fiai, lehet tovább ragozni a szerepüket. Amúgy pedig testvérek.

Most hát mi a helyzet az alsó négy képpel? Ezek közül csak kettő látható jól. Már eleve tudomásul kell vennünk, hogy az elülső–alsó apostolkép egyáltalán nem látható. Mindjárt kitérünk rá, hogy miért, miért nem, illetve, hogy egyáltalán mi van ezzel a képpel. A hátulsó a nyak vonaláig el van takarva azzal a képpel, amelyik a hátsó, egyetlen elemből álló pártázatnak a foglalata elé van szegezelve. Ez ugyanis nem végigfutó pártázat, mint elől, hanem egyetlen kiemelkedő eleme van. Az ebben lévő, illetve hozzá erősített kép egészen a nyak vonaláig eltakarja a hátsó–alsó apostolképet. Ezzel a felszegecselt képpel részletesen fogunk foglalkozni — most nem megyek bele, hogy kiről van szó, és a Koronánk története szempontjából miért jelentős ez a személy. Egy a lényeg: hogy a nyak vonalig takarja az alatta lévő. Ez pedig azt jelenti, hogy egy háromrétegű emberalakból csak a legfelső réteg látszik, a nyakvonaltól fölfelé lévő rész (**16. kép**).

Mármost tudni illik, hogy az emberi testnek ez a része a képrírás-típusú művészetben — vagyis amelyik képelekkel fogalmaz, nem pedig látványból kiindulva jelenít meg ezt–azt a világból —, minden esetben a szellemiséget jelöli. Akkor is, ha önállóan szerepel. Amikor nincs hozzá sem felső test, sem alsó test. Mert ilyen is nagyon sok van ám a művészet történetében. Csak ezt a művészettörténészek általában levágott fejnek minősítik, akkor is, ha semmi jele nincs annak, hogy levágták bármiről, sőt akkor is, ha annak, akiről feltételezem, hogy levágta, nincs is vágó fegyvere. Gondoljunk itt a második számú nagyszentmiklósi

kancsóra, ahol ott van egy állítólagos levágott fej, csak éppen nincs szerszám a lovasnál, amivel le tudná vágni (17. kép). Jól lehet látni, hogy itt nem levágott fejről van szó, hanem egy önálló szellemiségről, amely vagy még nem tudott testet öltetni, vagy már visszavonult a testet öltés stádiumából; egy másfajta létalakulatban van, ahol csak a tiszta szellemiség működik. Ez egy ismert képjel, tehát nem pusztán a magyar Szent Koronán érhetjük tetten, sőt, a magyar népművészetben a mai napig érvényes jelölési rendszerről van szó, és abban is megtaláljuk az önállósodott emberfejet.

A nyakvonaltól az övvonalig tartó rész — a kebel szintje. Minden lélegzet innen indul. Ez azt jelenti: ez a lélek szintje, a lelkiesség működésének a terepe, az övvonal alatti rész pedig a testiségé. Ez egy háromrétegű, ilyen keretben működő Univerzumnak a képjele, akkor is, ha egy koldust ábrázolnak, akkor is, ha egy királyt, akkor is, ha egy apostolt, akkor is, ha egy arkangyalt. Hogy mennyit ábrázolnak belőlük, az azt jelenti, hogy mennyit tartanak szükségesnek, hogy hasson az adott környezetben.

Ugye tudjuk, hogy a köztéri szobroknak is ez a három típusa van. Vagy fejszobor, vagy mellszobor, vagy teljes alakos szobor. Ennek eredetileg az volt a jelentése — és ezt lehet igazolni —, hogy ha én egy alakot csak a szellemisége tekintetében tartok példaszerűnek, mert mondjuk, testi kilengései voltak, vagy túllelkesült, és ez veszélyek forrásává válhat, ha behozom a közönségbe, akkor én azt fejszoborként jelenítem meg. Ha a lelkiisége is példaadó, tehát maga is tudott lelkesedni jó eszmékért, másokat is tudott lelkesíteni, akkor mellszoborként. De teljes alakként csak olyan személyt szabad megidézni, aki testileg is tiszta volt. Akinek a magatartása ebben a tekintetben is példaszerű.

Hogy ma mindezt nem veszik figyelembe, inkább csak azt, hogy melyik szobrásznak milyen jók az összeköttetései — mert az természetesen egész alakos bronz szoborra kap megbízást —, az külön téma. De eredetileg ez nagyon komoly, és ráadásul igazolható megkötés volt, hogy csak akkor szabad a testiséget beengedni a befolyásolás közegébe — tehát ebben az esetben az alatt-

valóknak a koronázáskor jelen lévő képviselői közé —, ha az tiszta, és ha abból nem támadhat veszély.

Nem tudom, feltűnt-e, hogy az alsó koronarészen csak deréktől fölfelé ábrázolt alakok vannak. Ez azt jelenti, hogy valami veszély kell, hogy legyen ezen a szinten. A testiség nem engedhető be közvetlenül abba a közösségbe, amelyet kormányoz, amelyet irányít a szakrális fejedelem. Nagyon jól leolvasható ez a tendencia, bár ezt majd még igazolnunk kell, ez egyelőre csak feltételezés. Ha igazolható, akkor eléggé komoly megszorításokkal kell élni, mert különben nyakló nélkül bele lehet bármit magyarázni a Korona programjába. Nekünk a bizonyítékokat is a Koronából kell majd kapnunk.

Ha igaz a feltételezés, hogy az alsó koronarészen azért ábrázolják test nélkül, tehát csak a lélek és a szellem síkján az embereket, mert a test veszélyek forrása, akkor ezt valami módon tudnunk kell bizonyítani a Korona felső részén. És hogy lehet bizonyítani? Pontosan ezzel a félig eltakart apostolképpel. Ugyanis egyetlen olyan apostol van, akiről az Apostolok cselekedetei híradása nyomán tudjuk — tehát hiteles forrásunk van rá —, hogy *a testiség szintjén követte el azt a hibát, amelybe a mi királyunknak nem szabad beleesnie. Mit jelent ez? Azt, hogy érzéki típusú, tapasztalati bizonyítékot kért olyan tényre, amely lényegénél fogva érzékfeletti. Ilyen jelenet egyetlen egy van a Bibliában: ez Tamás apostolnak az a kívánsága, hogy „majd elhiszem, hogy föl-támadott, hogyha a sebeibe beletehetem az ujjamat, és egyáltalán látom a sebeit”. A legtipikusabb műszaki értelmiségi álláspont. Mondhatnám úgy is, hogy természettudományos álláspont. Kérem, ha látom, elhiszem. Ha olyan szintre hozható, már akár mikroszkóppal, akár teleszkóppal, hogy azt én érzéki szinten megtapasztalhatom, akkor az létezik. Ha nem tudja nekem ezt produkálni, kedveském, akkor az egy fantazmagória, akkor az tudománytalan, akkor én nem tudok vele mit kezdeni. De nem így fogalmaz, hanem úgy, hogy „akkor az nincs is”. És ha maga sokat okoskodik, majd maga sem lesz. Meg tudom oldani, jók a kapcsolataim . . .*

Hogy érthető legyen: ami nem hozható az érzéki tapasztalás síkjára, az ennek a gondolkodásnak a számára nem létezik. Az sarlatánság, öncsalás, vagy éppen haszonlesés, és abból következő csalás. Vigyázni kell, mert ez egy létező bizalmatlanság. Nem arról van szó, hogy a történelem egy adott szakaszában szükség-szerűen következne be egy ilyenfajta megnyilatkozás. Nem, ez egy általánosnak nevezhető magatartásmintázat.

Végül is Tamás szellemiségével nincs semmi baj. Honnan tudjuk? Jézus odamegy hozzá, külön őhozzá, és azt mondja, hogy „na, most gyere ide, Tamás, tedd bele a sebbe a kezedet. És most, hogy láttál, már hiszel. De boldogok, akik nem látnak, és mégis hisznek”. Ez a történet tanulsága — de itt nem arról van szó, hogy „tudod mit, Tamás? Nem hittél, kipusztítalak”. Szó sincs ilyesmiről. Tamás abban a pillanatban, hogy megkapja az érzéki típusú bizonyítékot, hisz. Az ő következtető apparátusával semmi baj nincs. Nagyon szépen tud a megtapasztalt tényből következtetést levonni. És abban a pillanatban: „Mester!” Itt nincs semmi további kétség. Miért kell ezt ennyire hangsúlyozni? Azért, mert a túloldalon nem ez a helyzet.

Ott szemmel láthatóan teljesen eltakartak egy apostolt. Ennek valami gondja kellett legyen a következtető képességével is, magyarán szólva ez egy nagyon alacsony szintje a következtető, általában észbéli tevékenységnek, amit mi jóval magasabb szinten szellemi tevékenységnek nevezünk.

Ezzel az apostollal mi a helyzet? Egyáltalán, tudjuk-e, ki van itt? Mert hiszen teljesen eltakarja, a feje tetejéig, a Pantokrátor Krisztus, ő már valóban Jézus Krisztus, ő már valóban a Fiú. Honnan tudjuk? Hát a képjelekből, pontosabban az írásjelekből, amelyek körülveszik. Az I, Sz és a Khí, SZ az Iészosz Khrisztosz rövidítése. Itt nem lehet mellébeszélni. Ez a fiúi tulajdonság. Azt se felejtsük el, hogy ez az egyetlen olyan kép a magyar Szent Koronán, amelyet egy alattvaló a koronázás alatt torzítatlanul láthat.

Ez tehát nem torzul sem függőleges irányba, sem oldalirányba. Van olyan kép, amelyik függőleges irányba torzul, mint például a fölötte lévő Szent János kép. Pedig hát a felső apostolké-

pek közül ő az egyetlen, amelyet egyáltalán látni lehet, de őt is már torzulásban. Alul a két arkangyal-kép pedig oldalirányú torzulásban látszik. Ami nekünk szóló képi üzenet, azt a Krisztus-kép hozza le egyenes úton az Atyától. Mármost a teremtő tulajdonságokat. És mindjárt emberszabásúvá is alakítja őket. Miért? Azért, hogy el tudjuk viselni. Teljesen egyértelmű: így már el lehet viselni ezt az emberfeletti mértékű energiaáradást, sőt, mint ha nagyon is szeretné, hogy elviseljük. Ez a minta kifejezetten az emberlakta világnak szól.

Az általa eltakart kép, bármilyen furcsán vagy szokatlanul hangzik, nincs ma a helyén. Magyarán szólva: az alsó Pantokrátor-kép mögött ma nincsen apostolkép. Csak a hagyományból tudjuk, ki lehetett ott, de erre nincs konkrét bizonyítékunk. Ezt az 1983 márciusában, illetve júliusában lefolytatott aranyműves vizsgálat egyértelműen bebizonyította. És ha az ember utánanéz a történeti forrásoknak, 1800-ban közzétettek egy latin nyelvű leírást a Koronáról — egy hosszú és alapos leírást, amely konkrét vizsgálat alapján készült. Ferenc király koronázását követően, 1792-ben ugyanis lezajlott egy Korona-szemle a budai várban, az ott lefolytatott hivatalos vizsgálat eredményeit összegezi ez a vaskos kötet.

1800-ban látott napvilágot, és egy Josephus Koller nevű pécsi kanonok írta. Örülnék, ha mindenki, aki valamelyest tud latinul, elolvasná, mert rendkívül tanulságos. Nagyon egyszerű nyelvezeten íródott. Olyan adatok vannak benne, amiket utána már soha nem közöltek. Rádadásul olyan felvételt is közöl — ez most rajzot jelent, amit metszetben sokszorosítottak —, egy olyan felülnézeti képet, amelyen még lehet látni a feliratot, amelyik ma már nem látható a Pantokrátor Krisztus mögött. Miért nem látható? Azért, mert rádöntötték a Pantokrátor-képet. Az eredetileg függőlegesen állt, tehát mögé lehetett látni. De ma már rádöntötték, aminek nagyon nem örült, alul meg is repedt.

Lehet tudni, hogy ez az utólagos döntés nem használt a képnek, a korona alakjának sem használt, viszont fönt tartja azt a feliratot, amely enélkül valószínűleg lötyögne, illetve lecsúszna a

foglalatában, mert egy másodlagos feliratról van szó. Így aztán fönn is marad. Márpedig tudjuk, hogy ha egy foglalatba fölül behelyezünk egy feliratot, akkor az óhatatlanul lecsúszik benne. Annak ugyanis egy nútja van kétoldalt, és így a beléje helyezett lemezke szépen lecsúszik. De ezt fönn kell tartani. Miért? Azért, hogy lássam, van ott valami. Tehát alágyúrték a foglalatot tartó pánt aranylemezt, magyarul szólva: az egész koronaépítmény egyik alapvető szerkezeti elemét képező felső pántlemezt. Alágyúrték ennek a feliratnak, és ez megtartja fölül.

Ez a felirat viszont nem azt jelenti, amit várnánk, és amit leírtak róla többször is, hogy ez Szent Bertalan eredetileg itt szerepelt zománcképeként a felirat-maradványa lenne. Mert annak egy sanctus-szal kellene kezdődnie — valamennyi így kezdődik a felső apostolképek közül. Ezen nincs sanctus felirat, se rövidítés, se fölirat. Ha Bartholomeus vagy annak valamilyen rövidítése lenne itt, a B betű semmiképpen sem maradhatna el. Ehelyett pedig csak ennyi van itt, hogy ARTHOLO. Ami egyértelműen mutatja, hogy egy Bartholomeus feliratból van kiemelve, mégpedig úgy, hogy a szó eleje is, a vége is le van vágva. Ez pedig egyértelművé teszi, hogy nem az eredeti Bertalan képek a feliratával van dolgunk. Mert annak teljes egészében kellene, a sanctus rövidítéssel együtt kiférnie.

Ezek azért fontos tények, mert utánuk lehet nézni. Az 1800-as publikáció egy hatalmas méretű, egész oldalas rajzot tartalmaz, és jól lehet látni: 1800-ban bizony itt már Artholo felirat van **(18. kép)**. És a szerző, aki egyébként nagyon jól tájékozott, tudós történész volt, amellet, hogy klerikus is, tehát ő már maga is fölteszi a kérdést: hogy lehet Artholo-nak rövidíteni egy Bartholomeust, amikor a világon soha sehol nem rövidítették Bartholomeust Artholonak. Itt valami gond van, amit már ő is észrevett, 1800-ban. Mi viszont annyit biztosan tudhatunk, hogy az eredeti Bartholomeus kép levétele és helyébe ennek a makett-feliratnak a fölhelyezése 1792 előtt történt. Ez nagyon lényeges adat, mert akkor történt a megfigyelés, és ennek a folyamánya lett az 1800-ban kiadott könyv. És ez miért fontos? Azért, mert úgy tűnik, hogy ez az az idő, amikor dolgokat cseréltek a Koronán.

Eltakart képek — megszárt üzenetek

Szaladjunk végig a felső koronarész maradék két apostolán. Tulajdonképpen még egy magyarázattal is tartozom a Bartholomeus-képpel kapcsolatban. Miért kellett teljes egészében eltakarni? Ugyanis most képzeljük el, hogy itt van az eredeti kép. Tegyük föl, hogy ez tényleg Bartholomeus volt, hiszen annyian írják, és nem legújabb kori irodalomban bukkan föl, hanem szemmel láthatóan hagyomány őrződik benne. És nyilván, ha nem Bartholomeus lett volna, akkor nem is ezt a feliratot montírozzák bele, hanem abból az apostolnévből vágnak ki, amelyik ott volt eredetileg. Tehát van logikája annak a feltételezésnek, hogy itt eredetileg is Bartholomeus volt.

Mármost milyen tette van Bertalannak, ami ha bekerül az alattvalók körébe, és ha a király szüretlenül és fegyelmezetlenül gyakorolja, akkor az ártó erők forrásává válhat? Ennek nagyon komoly vétségnek kell lennie, komolyabbnak, mint amilyen Tamás vétsége volt. Mert ezt teljes egészében el kellett takarni.

Erre nagyon pontos választ lehet adni. Tudniillik az Újszövetségben, mégpedig János evangéliumának az elején, amelyik tudvalevőleg Keresztelő Szent János történetével kezdődik, tehát nem Jézus gyermekségével, ott mindjárt az elején leírja János evangélista az apostolok elhívását. Bertalan elhívása a következő módon zajlik. Először is nem a saját nevéen szerepel, hanem Nathanael néven. Ezt csak a lexikonok lapozgatásával tudja meg az ember, vagy ha klerikusokkal tárgyal, vagyis hogy ez a Nathanael itt Bertalannak felel meg.

Ha valakinek ez nagyon szokatlan, akkor hadd mondjam el, hogy Péter sem mindig a saját nevéen szerepel, hanem van, amikor így: „Simon, Jónának fia, szeretsz-é engem”, és van, amikor Kéfásként. Ez nem sajátosága Bertalannak, ez más apostollal is előforduló többnevűség. A lényeg az, hogy az elhívásnál a következőt közli vele — mármint Nathanaellel — apostoltársa, az addigra már megtért Fülöp. Nota bene, Fülöp is ott van, majd látni fogjuk, a Korona apostolképei között. Mit mond neki? Azt

mondja, hogy a betegek gyógyulnak, halottak támadnak föl, megérkezett a Messiás. Mit mondana erre Tamás?

Nagyon egyszerű az ügy: „Hiszem, ha látom.” Ez a tamási hozzáállás a dologhoz. És tényleg: ő idehozatja a hullát, az tényleg bűdös, tényleg hideg, semmi gond nincs, belerúg, nem mozdul, kéri a Messiást, az idejön, szóljon hozzá, na, tessék, talpra állt a hulla, semmi gond nincs tovább. Tehát abban a pillanatban: „Mester” — és a nyakába borul. Az égvilágon semmi baj nincs a következtető készségével.

Mit csinál a hírrel Nathanael? Ugyanezt? Hát nem. Nem. Hanem visszakérdez. Azt mondja: „Jöhet valami jó Galileából?” Neki meg van írva, hogy a Messiás Júdeából jön. Na most az elvtárs honnan jött? Galileából. Ja, hát akkor az elvtárs nem Messiás. Tehát nincs további kérdés. *Esze ágában sincs tényeket vizsgálni, nem érdekli a tények, neki meg van írva . . . Ha ez a jelenség nem felel meg annak, ami neki ott meg van írva, hát az nem is érdemes vizsgálatra. Hogy érthető legyen, ennél nagyobb vétket nem lehet elkövetni. Ez az elkövethető legnagyobb bűn.*

Mi nagyon jól ismerjük ezt a magunk életéből, amikor egy könyvre való hivatkozással tízmilliókat irtanak ki néhány év alatt. És egyáltalán nem érdekli őket, hogy a tények mit mutatnak. Abszolúte nem érdekli őket. És mindig a könyvre hivatkozva . . . Ha valaki nem szereti a közeli példákat, az mondja azt, hogy ez a Mao Ce Tung-féle Vörös könyv. Elég vörös volt ahhoz, elég csillagos is volt, és hát bizony két év alatt — ha hihetünk a híreknek, és ezek szépített hírek — egyetlen tartományban körülbelül 35-36 millió embert mészárosoltak le. Ennyi. Ez a Bertalan-szindróma. Amikor nekem „meg van írva” . . . Mindenki arra hivatkozott, hogy meg van írva.

Ugyanezt, egy kicsit rosszabb határfokkal, Dzsugasvili elvtárs már korábban végigjátszotta a Szovjetunióban, de nehogy véletlenül azt higgyük, hogy a szindróma ővele kezdődött! Fél évezreddel korábban bizony ugyanígy könyvre hivatkoztak, amikor átmentek az óceánon, és fél földrészt lemészárosoltak. Majd valamivel később elindultak Keletre is, ugyanazzal a Bib-

liával a kezükben, és egy másik fél földrészt lemészároltak. Az áldozatoknak felrótt „bűnt” akkor és ott szibériai sámánizmusnak nevezték.

Nagyon vigyázzunk, mert végig könyvre hivatkoztak, végig „meg volt írva”. A tények pedig abszolút nem érdekelték őket. Szüretlenül beengedni ezt a tünetegyüttest az emberlakta világba — iszonyatos következményekkel jár. Itt nagyon tisztán kell látni dolgokat. Azt is, hogy a Biblia mit mond erre az esetre, és azt is, hogy mi miket élünk meg manapság, illetve a közelmúltban, aminek bizony vannak esélyei a közeljövőre vonatkozóan is. Mit mond Jézus, amikor Nathanael mégis megjelenik? Legszívesebben azt mondanám, menjünk haza, és olvassuk el. Ugyanis Jézus ezt mondja: „*Íme, egy igazi izraelita, akiben fogyatkozás nincsen.*” Nagyon kell vigyázni, mert az az ajándék, amit a készre fogalmazott programmal kapott az izraeli nép, válhat irtózatos bűnök forrásává is, ha a tényekkel szemben alkalmazza.

És erre maga Jézus figyelmeztet — milyen sikerrel, mennyire nem sikerrel, az más kérdés. De nagyon vigyázzunk rá, mert Jézus nem antiszemita. Csak olyan dolgokra figyelmeztet, amiket bizony–bizony nagyon komolyan kell venni, annak is, aki szemita, annak is, aki nem az. *Mert amennyi ajándék rejlik egy ilyen készre fogalmazott programban, annyi veszély is rejlik azzal, ha közben megváltozott a valóság körülöttünk. És a kérdés akkor már úgy szól, hogy ami „meg van írva”, az most szó szerint érteendő, vagy értelem szerint. És ha valaki az írás szó szerinti jelentését szembefordítja az értelem szerintivel, az könnyen úgy járhat, hogy kimarad az üdvösségből.*

Ezek a Korona képrendjében jelen lévő, és róla egészen egyszerűen leolvasható tanulságok nem csak az 1000 körüli időszaknak szólnak. Ezek minden időszaknak szólnak. Mi most 30 milliós tételekben tudunk gyilkosságokról beszámolni, de ez csak technikai fejlettség függvénye. Tízezres vagy százezres nagyságrendben már fél évezreddel ezelőtt is tudtak gyilkolni. És ezek akkor is tanulságok voltak. Ma csak fölerősödött a felelősség, mert ma már tényleg tízmilliós nagyságrendben folyhat a népir-

tás, olyan lehetőségek birtokában, hogy akár az egész földkerekséget is ki tudnák irtani.

Még mindig kimaradt két apostolunk. Pál alatt Fülöp, Péter **(19. kép)** alatt pedig András **(20. kép)** helyezkedik el, velük lesz teljes a felső koronarész apostoli gyülekezete. Andrásnak Péterhez való viszonya egészen nyilvánvaló, hiszen testvérek voltak, egymást hívták el, ez nem különösebb ok vagy alkalom a fejtörsére. Pál alatt Fülöp viszont már elgondolkozathat bennünket, mert Pállal Fülöpöt, az apostolt, a Biblia semmi módon nem hozza össze. Igen ám, de Fülöpből nemcsak apostol volt. És itt csak annyi van fölírva, hogy „sanctus”, az, hogy „apostolus”, nincs fölírva. Itt a fülöpségnek egy olyan foglalatáról van szó, amely már az apostoli időkben két személyre osztódott szét. Az egyik az apostol Fülöp, a másik pedig a diakónus Fülöp. És látványosabb tettei már az apostoli időkben is a diakónus Fülöpnek voltak. Például az etióp császárnő követének, pontosabban kincstárnokának a megtérítése, ami rendkívül sokat ábrázolt, látványos jelenet.

Kezdhetünk hozzászokni ahhoz, hogy a felső koronarész szereplői nem egy-egy személyiséget jelenítenek meg. Fölül ott van Jakab, fölírata szerint Jacobus. Igen ám, de Jacobusból nem egy volt, még apostolként sem. Kettő volt. Most erre mondhatják, ez a kérdés már eldőlt azzal, hogy elöl János van, hátul Jakab, akkor ez csak az idősebb Szent Jakab lehet. Hát igen. Ha ebből a szemszögből ítélem meg a helyzetet. De ha azt nézem, hogy a kezében egy rügyező ág van, akkor ez már biztosan nem idősebb Szent Jakab. Mert ez a Jakab-ág bizonyos szertartásokban a mai napig is szereplő kellék. Csakhogy a használata az ifjabb Szent Jakab ünnepén esedékes. Ez pedig régen nem volt önálló ünnep, hanem Fülöp és Jakab ketten szállták meg a naptárban május 1-jét. És ez a májusi zöld ágnek a képviselete.

Tehát feltűnően jelződik, hogy nem kizárólag idősebb Szent Jakab lehet itt, hanem legalábbis az idősebb és az ifjabb együtt. Igen ám, de ha én azt írom, hogy Jacobus, azzal Jákobot is leírtam. És ez megint tagadhatatlan tény. Na most erre szoktak álta-

lában reklamálni a teológiai műveltségűek — akiket én egyébként nagyra becsülök, sőt, elég rendszeresen konzultálok is velük —, de hát azok ilyenkor általában közbeszólnak, hogy Jákobot, az ószövetségit nem illeti meg a „sanctus” jelző. Erre már csak annyit mond az ember, ha egy kicsit pikírt vagy fáradt, hogy nagy gond van. Aki a Koronát készítette, nem konzultált kicsiny kegyeddél. Ez az egyetlen nagy gond. Egyébként pedig ha a három Jacobusból kettő újszövetségi, a két Jakab apostol, akkor maga milyen alapon tiltaná le a sanctus jelzőt csak azért, mert a harmadik ószövetségi?

Ez a vagy–vagy, hogy jó, rendben van, elfogadom, Újszövetség, kegyelem kora, és így tovább, de akkor mars ki innen a zsidóknak . . . Hát szó sincs róla! Sőt, a legmagasabb szinten jelennek meg. És pontosan az jelenik meg, akiből az angyallal való harca után . . . na ki lett? Izrael lett. Milyen nevet kapott? Az Izrael nevet. És kinek lett tizenkét fia? Neki. És kiből lett Izrael tizenkét törzse? Az ő fiaiból. Szó sincs róla, hogy a Koronából ki lenne tiltva.

Itt arról van szó, hogy az izraelsége fölötti jákobságig kell föl-emelkednie, mert különben beragad a hétköznapi elfogultságok mocsarába. Ha ebből ki tud emelkedni, akkor viszont azonnal ott van a teremtés központjánál. Óriásiak az esélyei, de az is biztos, hogy egy „választott nép” fiának ezen fölülemelkedni . . . És ha meglát egy „gójt”, azt nem rögtön leköpni . . . azért ez óriási teljesítmény. Ez nem akkora teljesítmény, mint amekkora a mi részünkről lenne, akiknek nincsenek ilyen előítéleteink. Sokkal nagyobb teljesítmény. Ha ezt ő meg tudja tenni, azonnal ott van a teremtés központjánál.

Ugyanez vonatkozik az elülső, tehát a János-képre is (**21. kép**). Mert a János-kép felirata nem az, hogy János, nem is az, hogy Johannes. Hanem adva van egy I, ami J-nek is olvasható, adva van egy O, amelyik fölött ott van a rövidítés jele, utána egy ligatúra, amelyiknek N és H olvasata egyformán lehetséges, sőt a kettő együtt is lehetséges, és van egy Sz. Ki lehet olvasni Johannes-nek, de ki lehet olvasni Jonas-nak is. Teljes joggal. És itt is

lehet reklamálni, hogy „de az nem szent”. Magának, kicsikém, magának.

Nagyon lényeges dolog, hogy Jónás az az ószövetségi próféta, akit maga Jézus nevez meg, mint egyetlen olyan jelet, amelyet ez a bűnös nemzedék kap. Amikor a farizeusok és írástudók szorongatják, hogy adjon jelet, de valami jó, kézzelfogható jelet, akkor Jézus azt mondja nekik, hogy „*ez a nemzedék bűnös nemzedék. Jelet kér, de nem kap jelet, egyedül Jónás próféta jelét kapja. Mert ahogy Jónás jel lett a niniveieknek, úgy lett az Ember Fia jel ennek a nemzedéknek.*”

Hát ez a jel jelenik meg a Koronánkon. És ahogyan Jézus egyedül Jónás jelét adja ennek a bűnös nemzedéknek, úgy egyedül ez a jel az, amelyet a mi nemzedékünk kap. Mert ez az egyetlen apostolkép, amelyet a koronázáskor tényleg láthatunk. De itt már nem az ószövetségi tanítást kapjuk, hanem annak az Újszövetségen keresztül szűrt tanulságát. *És roppant lényeges, hogy ezt így is vegyük tudomásul. Nincs kitiltva az Ószövetség a Korona programjából, de csak annyiban érvényesülhet, amennyiben a krisztusi tanításon át tud szűrődni. Ami nem tud, az nem való a kegyelem korába.*

András és Fülöp, a szkítatérítők

A felső koronarész apostoli sorozatából Fülöp és András pároságát kellene még egy kicsit közelebről megmagyaráznom.

Ketten szerepelnek ők úgy is, mint apostolok, Fülöpnél nem kell feltétlenül csakis a diakónust számításba venni. Azt tudjuk, hogy Fülöpnek, mint diakónusnak, mi a kapcsolata Pál apostollal. Teljesen hétköznapi a kapcsolat: amikor Pál apostol nagy tériútjairól hazatér, hol száll meg? Fülöp diakónusnál. Részletelesen le is írják: két lánya volt, ezeknek prófétai hajlandóságai voltak, és így tovább, és így tovább. Sok mindent tudunk a Pállal való kapcsolatáról. De ez a diakónus. Igen ám, de Fülöp mint apostol is jelentős személy. Fülöp és András, mint kettős, kétféle vonatkozásban is összetartozik.

Az egyik magából a Bibliából olvasható ki, és rendkívül tanulságos. Szokták prédikációs gyakorlatban is emlegetni ezt a kettőst. Az ötezer ember megvendéglésénél, illetve később, a négyezer ember megvendéglésénél játszanak szerepet így, párosban. És nagyon lényeges a különbség kettőjük viselkedése között. Ismerjük a történetet? Hegyi beszéd, nagyon szép szövegek, rendkívül sok ember ráhangolódik a tanításokra, lelkileg megérik egy váltásra . . . Utána leszentül a nap, elkezd hűvösödni, és hát köveken ülünk, borzasztó dolog. Kiderül, hogy nagyon messze van az első emberi hajlék, itt most már nagyon hideg van, és nincs mit enni.

Eddig kellemesen prófétált itt a tanító úr — most tessék, mondja meg, mit tegyünk. Magyarán szólva: ezt a kérdést is meg kell oldani. Olyan nincs, hogy én prédikálok, prédikálok, prédikálok, mindenki elandalodik, és utána nem tudok megoldást kínálni arra, ami viszont fizikai-testi igénye a hallgatósának. Illetve ami sine qua non-ja, elengedhetetlen feltétele a létezésnek. Mi történik?

Két apostol mozdul rá a problémára. Az egyik Fülöp, a másik András. Név szerint említik őket. Mit csinál Fülöp? Szépen megszámlolja, hányan vagyunk. Azt mondja, hogy ez itt most ötezer,

tehát nem négyezer-kilencszáz-kilencven-kilenc, nem ötezerkettő, hanem ötezer. Ő pontosan számba veszi a dolgokat. Hogy milyen távol van innen az első település, oszt–szoroz, és kiderül, hogy nem tudjuk elérni. Aztán megnézi, hogy mekkora a rendelkezésre álló élelem mennyisége: van két hal meg öt kenyér. Utána megint oszt–szoroz, ennyi kevés lesz ötezer embernek. A problémát ezzel megoldotta, odamegy Jézushoz, és közli: sajnos, Mester, a kérdés megoldhatatlan.

Na most, minden rosszhiszeműség nélkül: ez a műszaki értelmiség mai magatartása. Kimutatja, igen, már nem lesz elég oxigénünk, már nem lesz elég nyersanyagunk, már túlságosan sok az ember, kevés lesz az élelem, és így tovább, rendkívül pontosan és rendkívül lelkiismeretesen. Majd odamegy az éppen őt fizető kormányzathoz, és közli, hogy a kérdés sajnos megoldhatatlan. De eddig viszont minden tevékenysége példaszerűen szép volt, alapos volt, jó volt. Szükség van rá? Hogyne lenne rá szükség! Nagyon is nagy szükség van rá.

Most pedig következik András. András egy pillanattal fölméri, hogy sokan vagyunk. Megnézi, mennyi a rendelkezésre álló élelem, egy pillantással fölméri, rettentő kevés. És mit csinál? Gyerekeket hív, ők viszik oda ezt a két halat és öt kenyeret Jézushoz, és teljes hittel vallja, hogy a kérdés megoldható. És megoldható, vagy nem? Megoldható. Mindenki jóllakottan ment haza, és még össze is gyűjthették a maradékot. Ha nem tudunk a gyerekek szintjéig mély és teljes hittel hinni, akkor a jelenlegi életünknek már befellegzett.

Azok a tendenciák, amelyek akár a melegház-hatás irányába, akár a sivatagosodás irányába, akár a teljeskörű éhhalál irányába, vagyis a táplálék elégtelenségének irányába, akár a nyersanyag-elégtelenség vagy energiahordozók elégtelensége irányába hatnak, ma már olyan mértékűek, hogy itt most hitegethetjük magunkat sok mindennel, de pontosan tudja mindenki, aki a tényeket ismeri, hogy ésszerű keretek között maradván ez a problémagubanc kibogozhatatlan. Ha új energiaforrást, lényegileg újat nem találunk, akkor elég nyilvánvaló, hogy becsukhatjuk a bol-

tot. De önmagában az energiaforrás sem elég. Ha egy új és teljes értékű emberi magatartásformára nem tudunk rátalálni, illetve ráhangolódni, akkor „vége a komédiának”. Akkor teljesen mindegy, hogy én most tudok-e nullponti energiát hasznosítani, mert akkor arra megint rászaporodunk, és megint — „vége-csapó”.

Az András-féle út vagy a Fülöp-féle út a hitoktatásban illetve a lelki gondozásban állandóan emlegetett kétféleség. Az egyik a hit útja, a másik pedig a tárgyi tudás útja. Nos, ha valaki azt hinné, hogy az egyik a másikkal szemben kijátszható, az óriásit téved. Mind a kettőre szükség van, ezek egyensúlyos szerepkörök. Akármelyiket játszom ki a másik rovására, fölborul és összekuszálódik a társadalom élete. Más-más módon ugyan, vagy túlszaporodás formájában, vagy esztelen emberirtás formájában, de mindenképpen megsínyli az emberiség. A felvilágosodás kora óta számunkra a hit útja egész egyszerűen be van vágva. Az elmúlt, mondjuk 300 évben, aki a hitre apellált, és vele a kegyelemre, mint ingyen jótetre, amikor úgy adok, hogy nem kérek vissza semmit, legjobb esetben is — elnézést a kifejezésért — hülyének nézték. És ennek megfelelően is bántak vele.

Az emberi magatartásnormák közül egészen egyszerűen kiiktatódott az, amelyik a megmaradásának elengedhetetlen feltétele. Az, hogy a hittel tényleg hegyeket lehet mozgatni. Ki se próbálja. Miért? Azért, mert először kiszámolja, hogy körülbelül hány kilopond súlya lehet a hegynek. Aztán mérlegelni kezd: ha erősen hiszi, hogy a következő héten nyerni fog a lottón, mi az esélye annak, hogy valóban nyerni fog. Semmi. Akkor ennyi kilopondnyi tömeget hittel nem lehet megmozdítani. Ez már csak világos, ugye?

A hitnek ezt az erejét egész egyszerűen a mesék vagy a sarlátosság birodalmába utalta, és eszerint is bánik el vele. Ez ugyanolyan egyoldalúság, mintha most le akarnék menni a dobogóról, és egyes-egyedül a hitemre bíznom magam. Ilyenkor nem a hitemre kell bízni magam, hanem meg kell nézni, hova lépek, és ha ott történetesen lépcső van, akkor annak megfelelően kell elosztanom a testsúlyomat. Vannak olyan helyzetek, amikor igenis a

tapasztalásnak van döntő szerepe, meg a belőle logikai úton levont következtetéseknek. Ezek egyáltalán nem fölösleges dolgok. Itt egyensúlyos szerep-lehetőségekről van szó hit és tapasztalat között.

Ahogy eloszlanak ezek a szerepek a Szent Koronán, az nagyon tanulságos. Mert ne felejtjük el: ha András oldalán vizsgálódunk, ott fölül Pétert látjuk, a túloldalon pedig Pált és alatta Fülöpöt. *Pontosan ott helyezkednek el, ahol az agyféltekék működésében; egyik oldalon a racionális gondolkodásnak van a működési terepe, a másikon pedig az intuitív jellegűnek, amikor teljes emberséggel, teljes problémára hangolódunk rá. Ez utóbbiról mondhatjuk el, magasabb szinten, hogy hittel intézünk el dolgokat. Nem lebontva, analizálva a kérdést, részleteiben oldom meg, hanem egészében, egyszeri teljes rátalálással vagy ráhangolódással.*

Föl kell figyelni rá — ez majd a második vagy a harmadik menetben fejtődik csak ki —, hogy bizony itt az agyműködés és a magyar Szent Korona képrendje között feltűnően szoros a kapcsolat. Erre mondhatják, hogy ez nem olyan nagy fölfedezés. Tényleg nem az, hiszen ha egyszer beavató koronáról van szó, és ha tudjuk, hogy teljes személyiség-átalakítást kell elvégeznie, akkor nyilvánvalóan olyan tulajdonságokat kell az egyes agyfelületek fölé rendelni, amelyek alatt az emberi szervezet nekik megfelelő tulajdonságainak irányítása, illetve befolyásolása történik.

Ugyanis az agymezők nem egyöntetűen idegzik be a szervezetet, hanem mindegyikük felelős bizonyos tulajdonságainknak a rendeltetésszerű működéséért. Ha megsértek egy ilyen agyterületet, akkor mondjuk a látóképességemet veszítem el. De ha egy másik agyfelületet sértek meg, akkor már nem a látóképességemet fogom elveszíteni, hanem egy másik fajta viselkedésem fog sérülni általa. Ezeket ma már elég nagy pontossággal feltérképezték. Lehet tudni, hogy milyen viselkedéstípusok felelnek meg az agykéreg szintjén, illetve a kéreg alatti tartományban mondjuk Szent Péternek.

Ezzel egy orvoscsoport 1986-ban már úgy foglalkozott, hogy először '86 decemberében egy szimpozionon adta elő az idevágó felismeréseit, majd '87-ben írásban is közzétette (**23. kép**). És a '80-as évek végén vagy a '90-es évek elején ezek már angol nyelven is végigszáguldoztak a világon. Ami azt jelenti, hogy gyakorlatilag mi vagyunk itt, a saját hazánkban a legtájékozatlanabbak a saját Szent Koronánk legfontosabb ügyeit illetően.

Ezeken a gátakon próbálunk mi most áttörni az ilyenfajta előadásokkal. Mert számomra egyszerűen elképzelhetetlen, hogy a magyar állampolgárok 99%-a egy ilyen kinccsel kapcsolatban, mint amilyen a Szent Korona, még az alapfokú tudnivalókkal sincs tisztában. És amit helyette adnak neki a Koronáról, annak — megint azt kell mondanom — a 99%-a egészen egyszerűen szemén szedett hazugság. De olyan igazi! Majd egyet-kettőt mutatóban emlegetni fogok itt, illetve megmutatom, hogy mitől hazugság, és helyette mi az, ami látható, tapintható igazság.

Andrást és Fülöpöt még valami összeköti, mint apostolokat. Együtt tevékenykedtek — ez a tevékenységük már nem a Bibliában van leírva, nem az Újszövetségben, hanem a legendájukban. Ez a tény külön-külön mind a kettőnél hangsúlyozódik. Van egy olyan legendárium, amelyik kifejezetten magyar király részére készült, aki Magyarországról indult el, hogy Itáliában elfoglalja a trónját, de még mielőtt megkoronázhatták volna, meggyilkolták. Ez Nagy Lajos királyunk öccse volt, Anjou Endre királyfi. Az ő részére készült az a legendárium, amely egész sereg tudnivalót tartalmaz olyan személyekről és eseményekről, amelyekre tényleg csak egy magyar királynak vagy egy magyar származék-nak van szüksége. Vagyis a magyar szentek legendái és az apostolok magyar vonatkozású történetei.

Most erre mondhatnák, hogyan beszélhetünk apostoloknak magyar vonatkozásairól, amikor köztudott — legutóbb egy „fontos ember” mondta a televízióban —, hogy Árpáddal jött be az első magyar a Kárpát-medencébe. Erre az ember, ha egy kicsit pikírt, azt mondja, hogy hát hiszen ezért kapta az Akadémia elnöki székét, mert ezt mondja. Ennek semmi köze a tényekhez.

A tényekhez annak van köze, hogy tessék elolvasni, mit írnak rólunk, egészen a legrégebbi időktől kezdve az ellenségeink is, a barátaink is, mi magunk is — mert ugyanazt írják.

Összesen négyféle elnevezéssel illetnek, és körülbelül ugyanannyiszor írják az egyiket, mint a másikat. Visszafelé haladva ez ugye a magyar vagy annak valamelyik névváltozata, tehát például görög forrásokban az „ungroj”. Ennek latin változata a „hungarus”, illetve annak valamelyik további alakváltozata. Nyugat-Európában ugyanakkor neveznek minket „avaresnak” is, ugyanazt a magyarságot, neveznek „unnojnak” görög forrásokban, vagy az annak megfelelő „hunni” néven, többesszámban, a latin forrásokban. No és körülbelül ugyanennyiszor — ez most egy tízes tól-igon belül van — minek? . . . Szkítának, természetesen.

A források az araboktól kezdve a legnyugatibb nyugati, latin nyelvű forrásokig ugyanezeket írják. Na most ezek nem nagyon tudtak összebeszélni. Az a fikció, hogy mindannyian rosszul értesültek voltak, ezért írtak ilyen archaizált neveket . . . Na de ugyanolyan mértékben? Ugyanúgy rosszul értesült egy arab kútfő, mint valamelyik, a mai Franciaország területén latin nyelven író szerzetes? Azért ezt már tényleg felejtjük el! Teljesen nyilvánvaló, hogy egy tényleges kontinuitásról van itt szó.

Amikor a mai előadásra készültem, többek között elővettem Moravcsik Gyula könyvét, Az Árpád-kori magyar történet bizánci forrásait. Ez azért nagyon jó könyv — a halála után jelent már meg, posztumusz műként —, mert ott vannak az eredeti görög szövegek is. Nem lehet hazudni. Nem lehet csúsztatni. Ha a magyar fordításban a „türk” szó szerepel — még ezt az elnevezést nem is említettem, pedig ez is előfordul a görög nyelvű forrásokban —, akkor ott meg kell nézni, hogy tényleg a „turkoj” szó szerepel-e az eredeti szövegben. Mert akkor azt nem lehet úgy fordítani, hogy „magyar”. Ha ők türköt írnak, akkor ők türkről beszélnek. És tessék megnézni, hogy ez miért türk! Miért nem magyar? Ugyanabban az időben ott van az ungroj is. És rendszeresen használják a szkítát is, rendszeresen használják az unnojt

és a hunnit is a magyarra. Ezeket a kérdéseket higgadtan, nagyon-nagyon türelmesen bizony újra kell tárgyalni.

Egyet egészen biztosra lehet venni: még a napóleoni háborúk korában a felkelő nemességet a szkíta elődök erkölcsével és hadi dicsőségeivel lelkesítették. Erre mondhatják, hogy na, annyit is ért az. Na, hát tessék egy kicsit lecsendesedni! Azért lehetőleg ne egy Petőfi-versnek a tendenciózus két sorából tanuljuk meg, milyen is volt a győri csata. Napóleon maga nyilatkozott arról, hogy az összes addigi csatái közül a legnehezebb volt a győri, és ha nem olyan idióták vezetik a magyarokat — ezek tudvalevőleg nem magyarok voltak —, semmi módon nem tudott volna győzni. Ezt így tessék megjegyezni.

*Itt nagyon fontos tudni, hogy nekiünk nem egy-egy apró tényben torzítanak, hanem az egész történelmünket és vele az egész tudatunkat torzítják. És mindig a kisebbrendűségi érzés újabb és újabb megerősítése érdekében. Soha nem ellenkező irányban. Vagyis még ezt a „győri dicsőségek” ügyet se higgyük el anélkül, hogy utána ne néznénk. Jókai a *Névtelen várban* nagyon pontosan leírja, regényes körülmények között ugyan, de csak azért így, mert másképp még nem lehetett volna leírni, viszont teljesen pontos adatolással leírja a győri csata eleje–vége–következménye és így tovább kérdéskörét.*

Nos, ebben az időben itt még a nemességnek a szkíta erkölcs volt a mintaképe. És ez nem önmagában érdekes tény, hanem azért, mert egész Európában egyetlen más népnek sem a szkíta erkölcs a mintája. Egy németet nem lehetett szkíta erkölccsel lelkesíteni, egy olaszt sem lehetett. De egy oláhot, egy tótot sem, legfeljebb csak akkor, ha vállalta a magyarságát, és ennek folytán érezte magát szkíta származéknak. A szkíták kisajátítása indoeurópai részről — ez nagyon késői fejlemény. Teljesen egyértelműen politikai tendenciák vannak mögötte.

És ezt miért kell elmondanom? Azért, mert András és Fülöp a két szkítatérítő apostol. És pontosan ez a jellegzetességük, ezt hangsúlyozza az Endre királyfi számára készített Anjou legendárium. Andrásnál is, ahol külön írja le a történetét, Fülöpnél is. Ők

a szkítatérítők. Mit jelent ez? *Egyrészt azt, hogy szkíta forrásból hozzák a kereszténységet, másrészt, hogy szkítáknak mondják el az örömuzenetet. Szkíta utódkirály pedig egy van Európában — a magyar király, senki más.* Tehát még olyan sincs, hogy na, de azért itt vagy ott mégiscsak jelentkezik valaki erre a címre . . . Mert ilyen meg mindig föl lehet bérelni. Hogy érthető legyen, senkit nem béreltek fel soha, hogy jelentkezzen: „De én is szkíta származék vagyok.” Soha. Szarmata származék akadt, Lengyelországot Szármáciának nevezték, a lengyel királyt latin nyelvű forrásokban szarmatának nevezik. Szkítának nem. A „szkítatérítő” egyértelműen és félreérthetetlenül azt jelenti, hogy a magyarok térítője. Ez a programpont nekünk szól.

Külön felhívnam a figyelmet arra, hogy ami fölül Jónással indul, azt meg kell szűrni. Meg kell szűrni, mert egy „választott nép” program odáig torzíthatja, hogy tömeggyilkossággá változik. A hátrafelé hajló részen egy Jákob-féle programot is meg kell szűrni, mert a lelkiség torzíthatja, a testi kényszerek pedig elvihetik a korrupció irányába, elvihetik a megvesztegethetőség, elvihetik a pornó felé. Igenis meg kell szűrni. De a szkíta térítők által lehozott ige hirdetést nem kell megszűrni. Ez nagyon fontos tanulság. *Mert a szkíta bölcsesség, amikor a kereszténységgel átítatódik, nem szorul semmiféle módosításra. Egy az egyben elfogadható a szkíta kereszténység. A másik, amelyik a fő vonulatban árad le a keresztpántokon — és épp ez a gond, hogy ez esik a fő vonulatba —, az a judeo-christianizmus. Ez bizony nagyon komoly szűrőre szorul.* Elöl a mindentudás szerénységével kell megszűrni, hátul pedig azt kell tudni, hogy ki volt ott eredetileg. Mert az szűrte meg. Na most tudvalevő, hogy nem a mai kép volt ott. De hogy ki volt, ez maradjon titok a szünet végéig.

Dukász Mihály vagy Szűz Mária?

Abban maradtunk a szünet előtt, hogy meg fogjuk nézni ezt a hátsó képet — ki van itt, ki volt itt, ki lehetett itt —, hiszen kulcsfontosságú képről van szó. Tudnivaló, hogy ma a Korona összes kulcskérdése ehhez a képhez kapcsolódik. Tehát ha mondjuk most idehívnánk az Akadémia elnökét, aki ez ügyben szokott nyilatkozni, és megkérdeznénk, hogy ugyan miért próbálta elhittetni több millió magyar állampolgárral, hogy Szent István nem viselhette a fején ezt a koronát? . . . Mégis, mire alapozta ezt a véleményét? Valószínűleg nagyon udvariasan, nagyon tagoltan, szépen elmondaná, hogy azért, mert a Koronán hátul ott van egy bizánci császár képmása, névfőlirattal.

Le lehet olvasni, hogy ő Mikhael en Khriszto pisztosz Bazileusz Romaión ho Duksz. Ez Mihály, a Dukász családból származó császára a rómaiaknak. Na most ilyen egy volt, tehát itt nincs mese, ez az egy Dukász Mihály pedig 1071 és '78 között uralkodott. Mármost tudvalevő, hogy Szent István 1038-ban meghalt. Hát akkor ugye be tetszik látni, hogy Szent István nem viselhette ezt a koronát.

Annyira megejtő ez az okoskodás, hogy eszünkbe se jut megkérdezni: ugyan már egy pillanatra, még mielőtt elvonulna fölvenni a Nobel-díjat, nem mondaná meg, hogy Dukász Mihály képe vajon eredeti-e a Koronán? Hát hogy lehet ilyet kérdezni? 200 éve mindenki úgy tárgyalja, szakemberek — ez a kifejezés ma már egyszer elhangzott —, szakemberek egyfolytában úgy tárgyalják, és ebben egyet is értenek, hogy ez a kép a Koronán természetesen eredeti. És nincs olyan riporter, aki megkérdezné tőle, hogy most szakember ide, szakember oda, nem vette véletlenül észre, hogy ez a kép az eredeti foglalatán, ennek az eredeti foglalatnak a 26%-ával túlnyúlik?

Közepes intelligenciával egy körülbelül 5–7 éves gyerek ebből milyen következtetést vonna le? Hogy azon a helyen nem lehet eredeti a Dukász-kép. Miért? Azért, mert az ötvösség története egyértelműen bizonyítja, a mai napig bezárólag, hogy a be-

foglalandó tárgy mindig előbb van, és ahhoz készül „pászentosan” a foglalat. Soha, még véletlenül sem fordítva. Olyan nincs, hogy én most minden esetre méretezek ide egy foglalatot, aztán vagy belefér az a Dukász-kép, vagy sem, és még akkor mindig megvan a lehetőség, hogy odaszegecseljük. Hát ilyen nincsen. Itt tehát nem arról van szó, hogy rendkívüli képzettséget igénylő feladat a másodlagosság észrevétele. Egy 5 éves gyerek szintjén azonnal megoldható a probléma. Ha nem fér bele egy kép vagy kő vagy gyöngy a foglalatába, az azt jelenti, hogy azon a helyen másodlagos. Ez nem vélekedés kérdése, hanem ténykérdés.

Bármiféle kutatási területen két alapvető nagy módszertani hibát lehet elkövetni. Ha ez mondjuk az amőbák nemi életének kérdésköre, ott is ugyanez a két alapvető módszertani hiba követhető el, mintha az úrkutatás bármely problémáját vizsgálnám. Az egyik az, ha a feltételezésemet ténynek maszkírozom. A magyar Szent Korona kutatástörténete tele van olyan állításokkal, amelyeket az elmúlt 50-100 évben csak kijelentő mód jelen időben tettek, mintha tényekről lenne szó. Közben pedig feltételezésekről van szó, amelyeket soha semmilyen ténnyel nem támasztottak alá.

Egyet hadd említsek a legismertebbek közül. A Korona eszerint két olyan részből áll, amelyek más helyen és más időpontban készültek. Ezt mint tényt közlik velünk, általában első mondatként, ha a Koronáról kezdenek értekezni. És az ember visszakérdez, hogy mitől ilyen magabiztos, már elnézést kérek? Tudna ne talántán egyetlen tényt fölhozni, ami arra utalna, hogy ez a két rész akár csak két percig is egymástól függetlenül működött volna? Nincs rá vonatkozó tény. A felső részt, ha leemelném az alsóról, gondolatban, de csak gondolatban: működhetne koronaként? Teljesen nyilvánvaló, hogy nem. Hát próbáljuk meg a fejünkre tenni. Majd utána lóháton föllovagolni mondjuk egy koronázó dombra, és ott a négy világtáj felé vágni. Mit csinálna? Még föl se tudnék szállni vele a lóra, máris leesne a fejemről.

Hát hogy képzeljük el? Mindenképpen kell egy abroncs, ami alul összefogja. Na most milyen bizonyíték van arra, hogy ez az

abroncs bármikor is más lett volna, mint a jelenlegi? Semmilyen. Mi csak így ismerjük ezt a Koronát, hogy az abroncs, ami öszszefogja, és ami nélkül nem működik koronaként, az a mai. És semmilyen bizonyíték nincs rá, de áttételes sincs, hogy ez bármikor más lett volna, mint a jelenlegi. Ezeket a kérdéseket kell föltenni. Mármost ez mutatja, hogy az egyes számú módszertani hibát — azt tudniillik, hogy ténynek maszkíroznak feltételezést —, naponta elkövetik mindjárt az első mondatban, amikor a Koronáról értekeznek.

De van ennek egy fordítottja is, ami ugyanilyen súlyos módszertani hiba: amikor én vélekedés kérdésének állítok be valamit, ami ténykérdés. Ha egyáltalán szóba kerül az, hogy a magyar Szent Koronán Dukász Mihály képe másodlagos, akkor egy kézlegyintéssel elintézik, hogy hát vannak ilyen vélekedések, de hát ezek jelentéktelenek, és amúgy is csak néhány „megszállott mukinak”, más megfogalmazásban „lökött pasasnak” a magánügyéről van szó . . . Szeretném kérdezni, valóban vélekedésről van itt szó? Hiszen itt tényről van szó! Tény az, hogy a Dukász Mihály-kép nem fér bele a foglalatába. Ebből nem lehet más következtetést levonni, csakis azt, hogy ebben a foglalatban eredetileg más kép volt. Olyan kép volt, amely számára készült ez a foglalat. És ez sokféle lehetett, de egy biztos, hogy nem a Dukász-kép volt. Akkor miért ezzel datálják a Koronát? Nem tudom, érthető-e . . . Itt nem arról van szó, hogy nekem mi a véleményem a dologról — itt tényről van szó.

A másik ilyen kérdés: tudjuk-e, hogy eredetileg milyen kép volt itt? És ez most már a második ilyen eset, hogy egyfolytában vélekedésekről beszélnek. „Van egy olyan vélemény, hogy ez Szűz Mária képe lehetett.” De nem ez a helyzet. Hanem van egy tény, hogy egy koronaőr . . . Nos, tudjuk, mit jelent, ha koronaőr nyilatkozik a Koronáról. Az egyetlen olyan hivatás ez, amelynek betöltője tényleg tudhatja, mi van a Koronán. Mert nem másodpercekig foglalkozik vele, hanem az a feladata, hogy amikor kiveszi a ládából, alaposan megvizsgálja — minden négyzetmillimétert alaposan vizsgáljon meg rajta. Majd amikor visszateszi,

még egyszer. Egy ilyen koronaőr, aki ráadásul többet láthatta a Koronát az adott történelmi viszonyoknak megfelelően, mint bármelyik elődje vagy utódja, egyértelműen leírja, hogy itt a Szent Szűzanya képe van. Nincs lehetőség félreértésre. És mikor írja le? 1613-ban. Ez azt jelenti, hogy 1613-ban itt hátul a Szent Szűzanya képe volt. Kijelentő mód jelen időben ír. Szóba se jöhet egy olyan csúsztatás, hogy hát ő biztos csak arról írt, amiről gondolta, hogy ott van, de ő ezt nem láthatta. Már ugyan miért ne láthatta volna?

Hogy érzékeljük: valakiknek itt borzasztóan fontos, hogy (először) ne Szűz Mária lett legyen itt, (másodszer) hogy Dukász Mihály lett legyen itt. Miért? Mert abban az esetben a Koronának, mint egységnek a tárgyalása, ha ide Dukász Mihályt eredetiként teszem, lehetetlenné válik, és a Korona készítése késői időpontra csúszik át.

Többrendbeli érdek fűződik ahhoz, hogy a Dukász-kérdést ne bolygassuk. Viszont van egy olyan pillanat a történetben, hogy azt mondja az ember: lesz, ami lesz, márpedig meg fogjuk bolygatni. Mert egy következő évezredet nem lehet ilyen fokú hazugságokra ráépíteni. Itt most már olyan mértékűek ezek a hazugságok, hogy már nemcsak egyetlen nemzetet, a magyar nemzetet sértik, hanem az egész emberi minőséget, mint olyat. És ebbe már nem lehet belemenni, mert akkor cinkosai leszünk ezeknek a hazudozóknak. *És akkor az emberiség fogja rajtunk számon kérni: ha kaptunk egy ilyen kincset, akkor miért nem törekedtünk vele kapcsolatban az igazságot kimondani? Mert meglett volna rá a lehetőségünk . . .*

Mindenesetre Dukász Mihály 1613-ig nincs rajta a Koronán. Ez nem vélekedés, ez tény. Az is tény, hogy 1790-ben írják le először. Ha a jelenlévők között egyetlen egy is akadna, akinek kétsége támadna afelől, hogy Révay Péter hitelesen és teljes értékűen írja le a Koronát, szívesen rászánok akár tíz percet is, hogy elmondjam, milyen módon próbálják ma hitelteleníteni Révay Pétert. Tanulságos lesz. Érdemes végigmenni ezen a gondolatmeneten, mert semmi értelme sincs annak, hogy nekem bármit

is első szóra elhiggyenek. Érdemes utánamenni a tényeknek, nem pedig parázsló szemekkel várni, mikor hibázik az előadó, és majd akkor lecsapunk rá.

A helyzet a következő. Ma mit adnak be nekünk televízión keresztül úgynevezett szakemberek? „Révay Péter nem azt írta le 1613-ban, amit látott, hanem azt, amiről úgy gondolta, hogy ott kell legyen.” Most nem említem, hogy kitől idézek — egyébként jónevű, külföldi emigrációból hazatért kollegáról van szó, művészettörténészről, aki azóta már elhunyt. Gátlástalanul és kritikátlanul hivatkoznak rá, a mai napig makacsul ismételve az idézett képtelenséget, és ez jelenik meg a legkülönbözőbb fórumokon.

Mi ennek az alapja? Vegyük sorra, mert megéri a fáradságot. Azt mondja: ha elől Pantokrátor-kép van és az Jézus — így gondolkozik Révay Péter a kollégák szerint —, akkor mi lehetett hátul más, mint Szűz Mária? És nem érdekli, hogy ott mégsem Szűz Mária van, hanem Dukász Mihály. Az első reagálásom erre az, hogy ezt a hallatlan pimaszságot kikérem magamnak. Azt, hogy én rosszhiszeműséget tételezsek föl egy próbált becsületű, kiváló emberről, aki gyakorlatilag ott halt meg a Korona mellett, miután végigkövette annak összes viszontagságát. Amikor Bethlen Gábor magához vette Pozsonyban, többször ki kellett venni a ládájából, megnézni, újra visszatenni, megint megnézni. Egészen közelről kellett vizsgálni. Hogy a csudába téveszthet össze egy labarummal, tehát császári jelvényvel ábrázolt, fekete körszakállas férfit Szűz Máriával?

A másik, még súlyosabb érv, ami már tudományosnak nevezhető: honnan vette volna Révay Péter, hogy ha elől Pantokrátor van, hátul nem lehet más, mint Szűz Mária? Hány ilyen koronát ismerünk? A magyar Szent Koronán kívül egyet se. Akkor hogy jutott volna az eszébe? Egy ilyen elképzelésnek már eleve a kiindulási alapja teljesen hibás. Hiszen ez az egyetlen ilyen korona. Honnan gondolta volna?

A másik, amit szintén a tévénézők több milliós tömege részére táltalt egy másik szakember, így szól. Azt mondja: Révay Péter

protestáns volt. Ez eddig tény. És hogy gazsuláljon a katolikus rendeknek, ezért — bár neki nagyon jól kellett tudnia, hogy ott Dukász Mihály képe van — mégis azt írta, hogy Szűz Mária képe. Kipróbálnak bennünket, hogy ezt is bevesszük-e? És ott van a gond, hogy bevesszük. Bevesszük. És akkor vagyunk megsértve, ha valaki figyelmeztet, hogy azért már ne haragudj, de ekkora idiótaságot nem szakember létedre is észre kellett volna venned. És meg van sértve, mert eddig ő a rokonsága körében szaktekin-télynek számított, mert megnézte ezt az adást.

Nagyon lényeges, hogy most itt magunkkal állunk kemény nagy csatában. Mert már annyiszor becsaptak bennünket, hogy a második ilyen esetenél, amikor figyelmeztetnek rá, hogy iszonyatos mértékben hazudtak nekünk, már azt mondjuk, még mindig jobb, ha az előadót nézem hülyének, mint ha be kellene vallanom, hogy hagytam magamat ennyiszor, ilyen átlátszó módon az orromnál fogva vezetni. És ez nagyon kemény küzdelem. Én szívesen belátom, hogy ennek az előadásnak körülbelül a felére a hallgatóság nagy része úgy fog engem utálni, mint a saját legsúlyosabb bűnét. Miért? Azért, mert nagyon nehéz szembesülni azal, hogy engedjük magunkat az orrunknál fogva vezetni.

Az nem igaz, hogy egy jó minőségű reprodukción nem lehet észrevenni, hogy Dukász Mihály nem fér bele a foglalatóba. Nem igaz, hogy ebből bármelyik háziasszony, aki kapott már a férjétől vagy a tisztelőjétől gyűrűt vagy fülbevalót, amin befoglalt kő volt, nem vonja le azonnal a következtetést, hogy te, hát ez csak másodlagos lehet. És nem igaz az, hogy ha valaki tudja, hogy 1613-ban pontosan dokumentált — egy úgynevezett „álomadat” jóvoltából megszerzett — hír, ahol teljesen hiteles személy, jól olvasható nyelven, jó állapotban fönmaradt írásban közli velünk, hogy ki volt itt hátul, akkor nekem ettől szabad eltekintennem, és azt mondom, én mégis inkább az Akadémia elnökének hiszek. Szóval azért ne felejtsük el, itt már a saját jellemhibáinkról is szó esik. És ezeket azért jó volna már egy kicsit . . . tisztogatni.

Dukász Mihály másodlagos, és pontosan lehet tudni — me-

gint hangsúlyozom: ténykérdésről van szó —, hogy a Szent Szűzanya képe volt ott eredetileg. *Nem mindegy, hogy én egy tamási vétket — azt tudniillik, hogy túlságosan kötődik az érzéki valósághoz — mivel szűrök meg. Mert ezt a túlzott kötődést az érzéki valósághoz minden korban a szüzességgel szűrték meg. Ennek a legmagasabb szintű megjelenése a keresztény világban a szűzanyaság. És ha nem ezzel szűröm meg, az azt jelenti, hogy vagy szűretlenül, vagy pedig még rátéve egy lapáttal fog ez a tulajdonság bejönni az alattvalók világába. És most ez a helyzet. Mert ugye eltávolították a Szűzanya-képet.*

A képcserék alkalma és oka

A következő kérdés nyilvánvalóan fölmerül a jelenlévőkben is, hogy mikor, milyen céllal, ki távolította el. Erre említettem egy terminus post quemet, tehát egy olyan időpontot, ami után következhetett be csak a csere — ez 1613. És mondtam egy terminus ante quemet, tehát egy olyan időpontot, ami előtt történhetett csak. Ez volt 1790. Mivel először 1790-ben írnak le ezen a helyen három olyan képet, amelyik ma is itt van, tehát a Dukász Mihály-képet, a Kón feliratú és általában Konsztantinosznak leolvasott képet, meg a harmadikat, a Geóbitzász feliratút, amelyet általában Gézával azonosítanak — rögtön hozzáteszem, teljesen alaptalanul.

Ezt a három képet így együtt először 1790-ben írják le. Szoktak rá hivatkozni, hogy már az 1650-es években Révay Péter koronaőrnek egy poszthumusz munkájában, tehát halála után kiadott munkájában szerepelt a Constantin-kép. Ez így nem igaz. Szerepel ugyan benne a Constantin név, de ő maga írja le, hogy Nagy Konstantinról beszél, nem erről a Konstantinról. Ez nem Nagy Konstantin. Ez Konsztantinosz Porphyrogenitosz. Az első Konstantin nem volt Porphyrogenitosz, vagyis ő nem a Bíbor Teremben született. Ennek egyetlen oka volt: nem volt még Bíbor Terem. Ez a Porphyrogenitosz azt jelenti, hogy a Bíbor Teremben, a császári palota Bíbor Termében született, tehát már az apja fölvette a császári bíbort, és csak ezután született a gyerek. A jelző erre utalt.

Hogy érthető legyen, 1613 és 1790 közé kell tennünk a képcserét. Tudjuk nagyon jól, hogy beavató korona lévén, nem lehet akármikor cserélni. Mikor lehet cserélni? Vagy a koronázás alatt, tehát miután kivették a ládából, és mielőtt visszatették bele — de akkor egészen biztos, hogy leírták volna ezt, tehát hogy lenne róla valamilyen dokumentum. De van egy olyan, nem egészen hat évnyi időszakasz a történelmünkben, amikor egyszerűen nem tudjuk, mi történt a Koronánkkal. Mikor van ez? Ak-

kor, amikor II. József rendeletileg kiviteti az országból, és fogalmunk sincs róla, mi történt vele.

Ez a művelet 1784. április 4-én indult — ez hát kétszeresen is gyászos dátum. Az első, április 4-én kelt rendeletet a koronaőrök még nem teljesítették, életüket és vagyonukat kockáztatva ezzel. De a második rendelkezésnél már lehetett érezni, hogy ez az őrült nemcsak őket fogja összetörni, hanem a Koronát is. És — a leírások szerint — sírt a két koronaőr, amikor át kellett adniuk a Koronát, mert nem tudták, mi fog vele történni. És ma sem tudjuk, mi történt vele. 1790-ben, amikor II. József közvetlenül a halála előtt engedi, hogy hazajöjjen, teljesen szabálytalanul történik az átvétel, nincsenek jelen a koronaőrök, és így kerül haza a Korona. A leírások ekkor már egyöntetűen erről a három képről beszélnek. Egész egyszerűen kizárásos alapon ki lehet jelteni: a képek cseréjére 1784 és '90 között kerülhetett sor. Ez megint nem vélekedés kérdése: egész egyszerűen kizárásos alapon tényként lehet állítani.

Milyen célja vagy milyen tétje lehetett a cserének? Erre megint azt kell mondani, hogy nem ismerjük elég mélyen a történelmünket. Nem azért, mert buták vagyunk, vagy mert felületesek vagyunk, hanem mert gondosan eltitkolnak előlünk a létünket nagyon mélyen érintő tényeket vagy ténycsoportokat. Ilyen például az 1780-as évek egészen Európára vonatkozó grandiózus átrendezési terve, az úgynevezett Második vagy Új Bizánc-terv.

Teljesen értetlenül állnánk az előtt a tény előtt, hogy az 1780-as évek derekán-végén miért kellett bizánci császárokat tenni a magyar koronára, amikor Bizánc már 1453-ban elbukott. Miért kell bizánci császárt föltenni? További tény, amit nem értünk meg: ha már bizánci császár került egy koronára, akkor miért a tarkórészre került? Soha nem tettek tarkóra bizánci császárképet, ha az volt a cél, hogy annak a főségét valami módon jelöljék. Itt teljesen nyilvánvalóan egy késői és megzavarodott ténykedésről van szó, amikor már sem az eredeti funkcióval, sem bizonyos formái sajátosságokkal nem voltak tisztában.

A Második Bizánc tetről elvileg kellene tudni a történelem-

tanároknak. De gondosan titkolják az ide vonatkozó adatokat. Miért? Azért, mert két olyan hatalom volt érdekelt benne, amelyek közül először az első ült a nyakunkon, utána meg a második. Először a Habsburgok, utána pedig az oroszok. Mind a kettőjük számára kínos fiaskó volt ez a vállalkozás, mert végül is nem sikerült végrehajtani.

Ennek az volt a lényege, hogy kiszorítják a törököt Európából, de nemcsak Európából, hanem Anatóliából is. Helyreállítják a bizánci birodalmat annak legnagyobb kiterjedése területén. II. József pedig cserébe megkapja Európa maradék részén — a balkáni területek átengedéséért, mert ezek mostantól a Második Bizánci Birodalomhoz tartoztak volna — Bajorországot. A bajorokat éppúgy nem kérdezték meg, mit szólnak ehhez, mint bennünket, akiket viszont teljesen megszüntettek volna. Ebben az Európa-tervben ilyen, hogy Magyarország, már nem létezik.

Azért jó, ha tudjuk ezt, mert általában sírnak, hogy ma milyen rossz a magyarság sorsa. Akkor sokkal rosszabb volt. Főnállt a reális esélye annak, hogy Magyarország egyszer s mindenkorra megszűnik. És ha csak egy-két évvel tovább él ez a torkunknak ugró bestia, vagy ha csak egy szemernyivel tehetségesebb lett volna ez a reménytelenül tehetségtelen politikus és még annál is tehetségtelenebb hadvezér, akkor mi most németül dicsőítenénk II. Józsefet, mint a német-római császárság alattvalói.

Óriási szerencsénk volt, hogy ő mind a kettőnek — politikusnak is, de hadvezérnek még inkább — elképesztő mértékben tehetségtelen volt. Elérte azt, amit se utódjainak, se elődeinek soha nem sikerült, hogy egy abszolút győztes helyzetben átvette a hatalmat, és a törökök néhány nap leforgása alatt a teljes hadseregét bekerítették, királyostól. És az a hadtörténetben rendkívülinek számító helyzet állt elő, hogy a török hadvezetőség nem hitte el, hogy ekkorát lehet hibázni, cselre gyanakodtak, és visszavonultak. Példátlan az eset. Ezzel úszta meg ez az ön- és közveszélyes — nem is méltatom már további jelzőkkel — figura.

Hogy érthető legyen, ő valóban mindent megtett annak érdekében, hogy Magyarország ne létezzék. Az előkészületek már

megtörténtek, a német nyelvet mint hivatali nyelvet bevezették, a vármegye-rendszert szétzúzta, központi igazgatásul tíz kerületre osztotta az országot . . . ismerjük a dolgait. Ezek a tettek már tananyagok. A magyar jobbágyságot, amelyik gazdaságilag is, jogilag is messze fölötte állt az örökös tartományok jobbágyságának, annak a szintjére züllesztette le. És mindezt azokkal az ígéretekkel, hogy majd a saját nemeseinek rovására előjogokat ad nekik. Eszébe se jutott előjogokat adni.

Ha egyszer érzékelnünk akarjuk, mi történt itt dülásként az alatt az összesen tíz év alatt, amíg ez az embernek nehezen nevezhető figura uralkodott, egyszer majd olvassuk el Jancsó Benedek *A román nemzetiségi törekvések története és jelenlegi állapota* című munkáját. Döbbenetes, mit tett a magyarság tényleges és teljes likvidálására. Az egész Hora, Kloska, Krisán-féle lázadás ezt célozta — semmi mást. Egyenesen Bécsből igazgatták ezt a lázadást. A ránk maradt dokumentumok egyértelműen tanúskodnak erről. Az egész folyóvölgy-rendszer, ami ma már román falvakkal van betelepítve, mind akkor néptelenedett el, pedig végig magyarlakta terület volt. Módszeres magyarirtás volt ez, aminek, ha ő aztán teljesen beolvasztja az országot, semmi sem állt volna útjában.

Ezt azért kell elmondanom, mert nem szokták elhinni, hogy azok a jó katolikus Habsburgok ugyan miért cserélték volna le Szűz Máriát? Hát ennyire volt nagyon jó katolikus II. József. Ugyanakkor azt is tudjuk, hogy amikor föloszlatta a rendeket, külön ügyeltetett arra, hogy a Szűz Mária-képeket el is égessék. Arra is vigyázott, hogy a bíróságokon az eskü-formulákból, ahol egészen odáig a magyar eskü-formulában ott volt a Boldogasszony, ezt onnan törölni kellett.

Szűz Mária és a magyarság

Hogy érthető legyen, II. József alatt a magyarság szűzmáriátlanítása minden frontvonalon teljes erővel folyt. Nem értenék meg, miért volt ez olyan fontos neki, ha nem tudnánk, hogy a magyarság és Szűz Mária kapcsolata nem ugyanolyan jellegű, mint Szűz Máriának bármelyik más nemzethez vagy néphez fűződő kapcsolata. És itt megint olyan ügyről van szó, amit nem tanítanak.

Ezt a kapcsolatot nem Szent István építette ki, ez nem az ő műve. Az ő egyik legendájában — a Gellért legendában is — olvasható, hogy Szent Gellért ezt már készen találta. *Még ő figyelmezteti Szent Istvánt, hogy a magyarok másképp tisztelik Szűz Máriát, mint bármelyik más nép. Azt is leírja, hogy milyen néven tisztelik. A latin szövegben ezen a helyen egy magyar szó szerepel. Innen tudjuk, hogyan nevezték akkor a királynőt magyarul. Mert akkor az „úrno”, mint cím, még csak a királynőnek járt. Szűz Mária a magyaroknak nem patrónájuk, hanem reginájuk, azaz királynőjük volt már akkor is.* Minden királynő automatikusan patróna is, de nem minden patróna regina.

A regina egy jogilag pontosan definiált kapcsolatot jelent. Azt jelenti, hogy aki ezt az országot megtámadja, az egyenesen Jézus Krisztus anyját támadja meg. Magyarországot ezért egészen III. Károlyig, Mária Terézia apjáig keresztény részről nem lehetett nyíltan megtámadni. Nyomatékosítsuk csak: egy magát kereszténynek hirdető Európa részéről hivatalosan nem lehetett megtámadni Magyarországot. Hogyan lehetett hát mégis megtámadni?

Úgy, ahogy az oroszok '56. november 4-én. Hogy valaki behívja őket. Ilyen kádárjános volt királyaink közül először Péter, aztán Salamon, aztán időről időre mindig volt valaki. Másképp ezt az országot nem lehetett megtámadni. Nagyon lényeges dolog. Ezzel a kérdéssel külön nagy tanulmány foglalkozik — Váczy Péter kiválóan megírt tanulmánya. Kimutatja, milyen előnyökkel járt Magyarország részére az, hogy Szent Istvánnak a ju-

deo–christian Európával is sikerült ezt a sokkal ősibb védelmi rendszert — hogy tudniillik Magyarországot a királynője, Szűz Mária védi — elfogadtatni.

Szent Istvánnak valóban óriási volt a tette, mert aki egy judeo-christian ideológiával el tud fogadtatni egy ilyen, bennünket kivételes helyzetbe juttató királynői méltóságot, az tett valamit. Sikerült neki elfogadtatnia, gyakorlatilag egészen III. Károlyig, aki degradálta, lefokozta Szűz Máriát, és nagyüzemileg elterjesztette a „Patrona Hungariae” címet, holott Szűz Mária Magyarországnak nem patronája, hanem reginája. És azóta is egyfolytában mint patronáról énekelünk, beszélünk róla, ahelyett, hogy reginának, királynőnknek tisztelnénk.

Nagyon lényeges dolgokról van szó, mert ha én a Koronáról eltávolítok egy Szűz Mária-képet, az a magyarság esetében nem ugyanazt jelenti, mint ha mondjuk Peru koronájáról távolítanám el. Nota bene Peru koronáján sohasem volt Szűz Mária. De ha ott volna, és arról eltávolítanánk, nagyobb baj nem esne vele. Tudjuk, hogy Peru is föl van ajánlva Szűz Máriának — na de csak mint patrónának. Soha nem volt reginája. Ma már Oroszország is föl van ajánlva, de neki sem mint reginának. Itt egy teljesen más kapcsolatról van szó.

És azért is nagyon fontos ismerni ezt a kérdést, mert akik bennünket el akarnak pusztítani, azok pontosan tudják, hogy a magyarság üdvtörténeti szempontból hogyan működik, mi a feladata, és milyen eszközei vannak rá, hogy ezt a feladatot ellássa. Ideje lenne már nekünk is megtudni.

A Szűzanya-kép eltávolítása nem egyedi és esetleges ügy. Hát Istenem, ő volt ott, de valahova kellett tenni a Dukászt is, hát odatették a helyébe . . . Hanem itt egy ország védtelenné tételéről van szó, hiszen a Szűzanya eltávolításával égi védelem nélkülívált a Szent Korona országa. Legalább is látszat szerint.

Föl lehet tenni a kérdést, hogy mi a helyzet a másik két uralkodóval. Erre a választ hadd halasszam el.

Először inkább nézzük meg a Dukász-képet fölülről. Ez a felvétel Kovács Éva és Lovag Zsuzsa könyvében tanulmányozható.

A könyvet ketten írták, nem sokkal a Korona hazatérése után jelent meg, utána többször is újra kiadták. Most már csak angol és német nyelvű változatai kaphatók. Azt hiszem, ma már nem is mernék magyarul közzétenni. Ebben ugyanis annyi a túlhaladott, egyébként is hibás adat, hogy már csak a külföldet etetik vele. De azért erre is föl kéne figyelni. Mert nehogy azt higgyük, hogy az az elképesztő mértékű tájékozatlanság, ostobaság és rosszindulat, ami Nyugat részéről felénk árad, spontán alakul ki és terjed. Egyfolytában táplálják. És pontosan az ilyen esetek figyelmeztetnek rá, hogy azért most már oda is kellene egy kicsit figyelni. Nem mindegy, hogy mit hazudoznak össze egy angolnak, egy franciának vagy egy spanyolnak mondjuk a magyar Szent Koronáról.

De mindenesetre ennek a kiadványnak a képanyaga kiváló, ezeket Szelényi Károly készítette, és én már akkor, amikor a könyv megjelent, egyszerűen nem értettem, vajon aludt itt a lektor, vagy mi történt. Ne felejtjük el, itt még a '70-es évek végén vagyunk, azt hiszem, ez a könyv '80-ban jelent meg, javában dúlt a Kádár-éra. És beengedték a Dukászt felülnézetből bemutató képet (**22. kép**). Ez az egyetlen kép elég lenne ahhoz, hogy valóban az ötéves gyerek is azt mondja az anyjának, hogy hát ne haragudj, anyuci, ez ugye egy foglalatnak a lemeze? Igen, kislfiám. Nem kéne akkor ennek ráhajolnia a képre? Akkor ennek kéne megfogni. Attól foglalat. De hát el sem éri. Ez azt jelenti, hogy nem lehet eredeti benne, mert ha eleve így akarták volna, hogy szegecseljük, miért csináltak volna foglalatot?

Ezek nem bonyolult történeti, művészettörténeti kérdések. Itt egészen egyszerűen a józan ész mondja: látszik, hogy rettentően gyűrött a foglalat lemezcsíkjá, nyilván kifoglaltak belőle valamit. Az is nyilvánvaló, hogy megpróbálták belerakni ezt a Dukász-képet. Na de hát nem fért bele, nem tudták befoglalni. Még azt is lehet látni, hogy hiába szegecselték oda, mert nem ez a szegecs fogja. Honnan lehet látni? Onnan, hogy nem érintkezik a szegecs feje a lemezzel. Sem a szegecs nem fogja ma már, sem a foglalat nem tudja fogni, hanem egy másodlagos forrasztás fog-

ja, amit cinezésnek nevezünk — egy alacsonyabb hőfokon olvadó ónbevonat fogja oda.

Ezek azért döbbenetes dolgok, mert ugyanakkor kétszer is megfúrták ezt a Dukász-képet, egyszer oldalt, a lemez szélén belebarmoltak a feliratába, vagyis a fúrás még csak nem is a Dukász-kép készülése idején történt. Utána pedig még egyszer befúrtak — jól látható a két lyuk —, de akkor már belerágtak Dukász úr glóriájába is. A korábbi furat még a Tamás-kép keretén kívül esik. Vagyis csak az arany lemezbe rondít bele, amely tartja az alul lévő apostolképet. Igen ám, de a felső két lyuk már egyenesen Tamásba fúr bele. Tamás most tapogathatja a saját sebeit. Ez nagyon lényeges tétel, mert itt most tényleg föl kell tenni a kérdést, ki csinálta ezt az égbekiáltó gazemberséget, hogy egy középkori zománcképbe befúr.

Ilyenkor jönnek az övön aluli ingerek, hogy hát ezt csak bunkó magyar mester csinálhatta. Hát nem. Nem! Egészen pontosan tudjuk, hogy 1800, — vigyázat! — az 1800-as évek második felében ez még nem volt átfúrva. Tehát ezt 1880 után fúrták át, minden valószínűség szerint közvetlenül az 1916-os koronázás előtt. Ez azt jelenti, hogy ezt a merényletet a Habsburg-időszak végnapjaiban követték el. Iszonyatos dolog! Ezért vérpadra lehetne küldeni egy uralkodót. Jobb időkben ezt is tették. Ilyet, hogy egy világra szóló jelentőségű és értékű műalkotásba, amiről már akkor tudni lehetett, hogy világra szóló, így belebarmolni . . .

Azt tudjuk, hogy ha elkezdek fúrni egy zománcképet, annak a további lemorzsolódását az Isten se állítja meg, az elkezd porlani a sérülés körül. 2000-ben, amikor kivették az eredeti dobozából a Nemzeti Múzeumban — nem tudom, látták-e —, derekasan hullott belőle a zománckör, az ennek a fúrásnak a maradványa volt. Ezt a folyamatot később már nem lehet megállítani. Ezért ostobaság, amikor olyanokat állítanak, hogy a Felső Pantokrátort utólag megfúrták. Arról még úgyis szó lesz, úgyhogy ezt a kérdést még nem akarom előre venni.

De ezt a két képet — Dukászt és alatta Tamást — kétségtelesen utólag fúrták meg, és hozzá késői időben, és nem bunkó ma-

gyar mesterek. Itt a legutóbbi időkben történtek a legnagyobb gazemberségek a Koronával kapcsolatban. És most már talán meg tetszik érteni, miért sunyít itt egy banda ebben az országban. Hát azért, mert vagy ők, vagy a közvetlen leszármazottaik még mindig itt vannak köztünk. És nem ám a kukában turkálnak a napi betevőért, a nyugdíjasok között, hanem az éppen nagyon jól kereső és nagyon is regnáló rétegben. És hát nagyon nem szeretik, ha mi itt firtatjuk, hogy na, mi is történt hát ekkor meg ekkor? Ezeket az ügyeket pedig muszáj firtatni, mert olyan elképesztő arcátlansággal hazudnak nekünk, hogy az már tényleg egy galambepéjű embert is felháborít. És ha mi ezt hagyjuk, akkor tényleg kollaboránssá leszünk.

Koronatanúk vallomása

Révay Péter koronaőr beszámolójának hiteltelenítésére még néhány, eddig nem ismertetett „érvet” föl szoktak hozni. Ilyen például az, hogy a műve címlapján egy „hamis”, azaz félrevezető metszet látható. Révay Péter 1613-as művének a címlapján tényleg ilyen metszet látható. Aki látja, joggal kérdezheti: ez a magyar Szent Korona? Így néz ki? **(24. kép)**

Természetesen nem. Mi a következtetés? Az, hogy Révay Péter ennyit ér. De hát tényleg Révay Péter ér ennyit? Hát hol adták ki a könyvét? Augsburgban. Ő maga illusztrálta? Dehogy ő illusztrálta! Wolfgang Kilian illusztrálta, a kor egyik legkiválóbb rézmetszője. Mit tudott Wolfgang Kilian a magyar Szent Koronáról? Azt a három mondatot, amit Révay Péter leírt róla a könyvében. Mert Révay Péter nem a Korona külalakjával foglalkozott a könyvében, hanem a Korona történetével és működésrendjével.

Ő csak nagyon röviden írja le a Koronát, és ez talán nem egészen véletlen: a Koronát nem lehetett csak úgy leirogatni, meg ábrázolgatni. Tabu volt, mint minden szent tárgy. Ez azt jelenti, hogy éppen annyit írt le belőle, amennyi számunkra ma a legfontosabb: hogy hátul mi van. Miért? Mert azt nem lehet látni. Ropant lényeges dolog, hogy ennek a pár adatnak az alapján kellett Wolfgang Kiliannak — mindenféle konzultációs lehetőség nélkül — valamilyen címlapképet fogalmaznia. Ha ő csak ilyenfajta koronákat ismert, annak a leírásnak az alapján, amit Révay Péter adott, nem rajzolhatott ennél pontosabban. Ki itt a pontatlan? Révay? Dehogy! Wolfgang Kilian. Mi vonatkozik az elmarasztalásból Révayra? Ebből semmiféle érvet nem lehet kovácsolni Révay hiteltelenítésére.

A következő képet azért érdemes szemügyre venni, mert 1790-ben készült, amikor a Koronát hazahozták **(25. kép)**. És miután annyira szabálytalan volt a kivitele is és a visszahozatala is, egy eddig számunkra ismeretlen személy vagy inkább személyek átvételi elismervénnyel is felérő metszet-kettőst jelentettek meg olyan felirattal, hogy „Ilyennek írták le eddig tudósaink a

Magyar Szent Koronát”. Ez lényegében az a kép, ahogyan Révay Péter könyvének a címlapján látjuk. És aztán: „Mi ilyennek találtuk — írják egy másik metszet fölél, de még ugyanazon a lapon — 1790-ben Febr. 16-ik napján.”

Mármost mikor állít ki ilyet az ember? Akkor, amikor tudja, hogy nem abban az állapotban kapta vissza a tárgyat, ahogyan elvették tőle. Gondolom, ha II. József túlélte volna még néhány hónappal ezt a tényt, felségsértés vádjával keményen megbüntethették volna a metszet értelmi szerzőit, mert ez a tanúsítvány félreérthetetlenül arra utalt, hogy a kalapos király csaló, hazudozó. Nem abban az állapotban adja vissza a Koronánkat, ahogyan ki-vitette.

Ez a dokumentum arra figyelmeztet: a kortársak bizony tudták, hogy Dukász Mihály, és valószínűleg azt is, hogy a másik két uralkodó-képmás sem eredeti a Koronán. Honnan tudjuk ezt még? Nagyon fontos adatunk van rá. 1792-ben egy Decsi Sámuel nevezetű bécsi orvos leírja a Koronát, egészen részletesen, sokkal részletesebben, mint az előző század elején Révay Péter. Ő már 1792-ben foglalkozik vele, tehát a hazatérése után. Leírja azokat a képeket, amelyek ma is rajta vannak, tehát Dukász Mihályt, Geóbitzászt, Kónt. Igen ám, de amikor az ékkövek ismeretetésére kerül sor — szépen sorba veszi őket — és eközben hátra ér, akkor azt mondja, hogy „és a zafír, amelyik a Szűz Mária-kép alatt van”. Magyarul ír. Nem lehet félremagyarázni. Tehát pontosan tudta még 1792-ben is, hogy hátul Szűz Mária-kép volt. Annak ellenére, hogy ő maga írja le az akkori állapotot, amikor már Dukász-kép szerepelt ugyanitt.

Mit lehet csinálni ilyen adatokkal? Csak egy dolgot. Agyonhallgatni. Ezek már közzé vannak téve. Már régen nem az a kérdés, hogy Szűz Mária volt-e itt hátul, az egyetlen oromzati elem foglalatában, vagy más. Itt és most arról van szó, hogy a szerepét tisztázzuk. És azt, hogy mikor, milyen céllal vették le.

A Második Bizánci Birodalom ábrándja

A Második Bizánci Birodalom végül is nem alakult meg. Semmi sem lett belőle, de nem érthetnék meg, miért ezt a császárképmást tették fel a koronánkra, ha nem tudnánk, mi történt itt az 1780-as években. Miért pont Dukász Mihályt? Azt lehet mondani, Dukász Mihály a Bizánci Birodalom egész főnnállása alatt a leggyengébb kezű császáruk volt. Nem érti az ember, miért nem lehetett mást fölteni? Erre szokták mondani — még én is hajlottam rá, hogy ezt mondjam —, hogy mert a bécsi kincstárban ez volt kéznél. Nagyon elképzelhető, hogy volt olyan tárgy, amiről leszerelték, és áttették ide.

Ez egészen a legutóbbi, mondhatnám, hónapokig egy fenn tartható elképzelés volt. Ma már teljesen el kell vetni. Miért? Mert egy kiváló kutató, Bradák Károly, hatalmas gyűjtő- és földolgozó munkával kimutatta, hogy ilyen viseletek, amilyeneket ez a három uralkodó személy visel, a Bizánci Birodalom több mint ezeréves főnnállása alatt soha nem voltak forgalomban. Szorgalmasan összegyűjtötte az összes eddig publikált császár-ábrázolást — pénzekről, mozaikképekről, miniatúrákról, könyvművészeti alkotásokról, textíliákról —, és kiderült, hogy ilyen öltözék soha nem volt bizánci emberen, nemhogy császárokon, de még a környezetükön sem. Ez az első fölismerés.

Már ettől megdöbbsent az ember, de a következő még megdöbbsentőbb volt. Hogy tudniillik ezek az öltözetek le sem szabhatók **(28. kép)**. Még csak azt se lehet mondani . . . jó, nem volt ilyen öltözék, de hát valahogy csak kinézett az a ruhadarab, amit itt ábrázolnak . . . Nos, nem nézett ki sehogy. Nem lehet elkészíteni a szabásmintáját. Ezek nem öltözékek, hanem felületek dekoratív kitöltései, ahogyan a Móricka elképzei. Egészen döbbenetes az eset. És mi is, beleértve engem is, bevettük ezt a kacsát, hogy ezek hiteles bizánci császári öltözékek. Pedig mi történik? Elindul a zománcképen egy forma, átlendül az emberalak túloldalára, majd előbb–utóbb vissza kellene térnie, de nem tér vissza. Ellenben művésziink dekoratív módon tagolja a rendelkezésére álló

felületet, aztán megnézi, milyen a többi ábrán, a hiteles képeken a díszítő mintázat, például a szív minta, és teleszórja vele a kiszemelt felületrészeket. De azok megmaradnak a testtől független síklapocskáknak, az összképnek pedig semmiféle ruhajellege nincs, vagyis nem lehetne kiszabni–megvarrni.

Mármost ha tudjuk, hogy a bizánci időkben mindezt mennyire pontosan meg tudták oldani akár egy kis pénzérmén is . . . Hogy a viselet tökéletesen fölismerhető legyen: pontosan leolvasható rólok, melyik öltözetdarab a hüimation, melyik a másik része a ruházatnak, melyik a harmadik része . . . Akkor valóban megdöbbenhetünk: hogyan lettek ezek ilyen elképesztően elrajzoltak?

És akkor ébred rá az ember, hogy azért, mert 1784 és 1790 között még nem volt annyira fejlett a bizantinológia, hogy tartani kellett volna a lebukástól, másrészt meg nem lehetett közelről vizsgálgatni a Koronát. Ha hátrateszik ezt a képet, akkor soha nem kerül vizsgáló szem elé. Előre már nem lehet. De hátra nyugodtan tehetik, mert ott biztos helyen lesz. Csak beavatott lehet, aki a hibát szóvá tenné, a beavatottakat pedig meg lehet félemlíteni vagy meg lehet vásárolni. És sajnos jobbra ilyenek termetek körülötte az új korban: megtéveszthetők, megvásárolhatók vagy megfélemlíthetők.

Nagyon lényeges a kérdés, mert ezek után újra fel kell tenni a kérdést, hogy ha egyszer az uralkodó-képmások XVIII. század végi hamisítványok — márpedig ez a helyzet —, akkor miért nem tudták úgy méretezni a Dukász-képet, hogy beférjen a foglalatba? *Kérdés kérdést szül, felismerés újabb felismerést. Hozzá kell szoknunk, hogy ha egy újabb felismerés jön, az összes eddigit át kell alakítani, egy rendszert, egy hálózatot kell újra tervezni. Nem könnyű dolog. Ezért is ragaszkodnak annyira a tudósok a rigolyáikhoz, mert nem könnyű dolog ez.*

Egyetlen olyan vélekedés van, amit erre az esetre el lehet fogadni, hogy tudniillik Dukász képét eredetileg nem ide szánták. Hanem hova szánták? Természetesen előre. Most már ide se férne bele, mert ehhez meg túl kicsi lenne. Na de látni rajta a körül-

metélés nyomait. Egyértelmű . . . egész egyszerű észjárással is ki lehetne következtetni, hogy ők ezt a koronát akarták — és most már ki lehet találni, a már ismert tényekből következtetve — a Második Bizánci Császárság koronájává átisminkelni. És csak akkor értem meg, miért vannak kifoglalás-nyomok a Pantokrátor-képen elől, mert valószínűleg már ki is foglalták. És akkor értem meg, hogy miért éppen Dukász Mihály képe került ide. Miért?

Azért, mert Dukász Mihály 1071-ben került trónra. És 1071-ben, közvetlen trónra lépése előtt, volt az a csata, amelyikben a szeldzsuk török haderő teljesen szétzúzta a bizánci hadsereget. Ez a mandzikerti, más néven a malazgirti csata volt. És ezzel véget ért Bizánc anatóliai egyeduralma. Tehát ha ők a Bizánci Birodalmat Anatólia legkeletibb széléig akarják helyreállítani, akkor a jogfolytonosságot mikortól kezdve kell visszamenőleg érvényesíteni? És ennek megfelelően jelölni a Koronán? Dukász Mihálytól. Mert Dukász Mihály alatt jog szerint még a teljes birodalom élt, más kérdés, hogy de facto már nem. Pontosán rekonstruálható az ördögi logika: igenis Dukász Mihályt kellett ide helyezni. Mert tőle indítva óhajtották jogfolytonosan helyreállítani a Bizánci Birodalmat. Nem is titkolták.

És ki lett volna az Új Bizánci Birodalom első császára? Minden kézre volt tervezve már. Hangsúlyozom: itt a leírások nagyon pontosak. Jancsó Benedek talán az egyetlen magyar történész, aki szóba merte hozni a Második Bizánci Birodalom ügyét. Ő erdélyi történetíró volt, és még a Monarchia idején élt. Nem is fogadták jól a könyvét, meg kell mondjam, de megírta. Ennek a birodalomnak, most nagyon lerövidítve a történetét, az első császára Konstantin nagyherceg lett volna. Ő orosz nagyherceg volt ugyan, de II. Katalin cárnő, ennek a tervnek a kiagyalója, az összes európai hatalmassággal elhitette, hogy ők nem fogják anektálni ezt a területet. A lényeg az, hogy az európai hatalmak bevették az orosz mesét, előrenyomult az orosz haderő, természetesen elfoglalta az egész — azóta Dél-orosz síkságnak nevezett — síkságot, elfoglalta a Krím-félszigetet egészen a déli csücskéig.

Még ahhoz is ragaszkodtak, hogy Konstantin nagyherceg mellett görög nyelvű udvartartás legyen, eljátszották azt a bohó-zati tréfát, hogy volt körülette egy kis hadsereg görög vezényleti nyelvvel, és hogy a Krím-félszigeten elfoglalt kulcsfontosságú városokat görög néven nevezték el. Ezek közül egyet biztosan ismerünk, ez ma is hadi kikötő: Szevasztopol. Egy átlag mai magyar hallgató-néző megesküdné, hogy ez antik görög alapítás. Dehogy antik görög alapítás, II. Katalin alapította hadi kikötő-nek. És akkor miért görög neve van? Hát ezért. Beljebb, a szárazföldön, Szimferopol ugyanezt a szerepet játszotta. Elhiteni a világgal, hogy itt tényleg Második Bizánci Birodalom lesz, tehát görögül nevezünk el dolgokat, görög vezényleti nyelv van, görög udvartartás, és így tovább.

Nem tudom, ismerős-e ez a móka? Az, hogy bejön ide egy Rákosi, bejön egy Gerő, bejön egy Farkas Mihály, és így tovább — ezeket ugyanott képezték ki, ezek azért akármilyen ócska, orosz kaptafán alakított fordulatokkal, de magyarul beszéltek hozzánk. Egy Babrak Karmalt hogyan adtak be Afganisztánban? Pontosan ugyanilyen módszerekkel, semmi újdonság nem volt se a sztálini érában, sem a brezsnyevi érában — egy az egyben ugyanezt a módszert alkalmazták. A gond csak az, hogy ezt a nyugat-európai hatalmasságok ugyanolyan málé szájjal vették komolyan és vették be, és a mai napig beveszik.

Bizony az oroszok szállták meg a Török birodalomtól elhódított területeket, és ezek egészen Ukrajna megalakulásáig, tehát a legutóbbi időkiig, Oroszországhoz is tartoztak.

Hamisítások szövegben és képen

Bármennyire nem sikerült is ez a terv, pontosan körvonalazva volt benne Konstantin szerepköre is, Geóbitzászé is. De vajon milyen alapon állítom én, vagy állítják a kollegák Konstantinról, hogy másodlagos az ő képe is a Koronán? Nagyon egyszerű. Itt egy körülmetélt képről van szó. A képen az o betű fölött látunk egy vízszintes vonalat, ez a rövidítés jele. Zománcozott felület azonban ilyen közel nem kerülhet egy aranylemez széléhez, ez alapkérdés. Az utolsó zománcozott felület és az aranylemez széle között kell egy biztonsági sávot hagyni. Ezt az első óra első öt percében megtanítják a zománcozónak. Vagyis szóba se jöhet, hogy ennek a képnek ez az eredeti mérete. Itt egy körülmetélt Kónt látunk, jól lehet ellenőrizni fölül az aranylemez szélén.

A másik esetben, a Geóbitzász-képnél tudni kell, hogy Bizáncban a Géza nevet sohasem írták le Geóbitzásznak. Pedig nem is egyszer le kellett írniuk, miután minden Géza királyunk harcolt Bizánccal, így aztán megmaradtak a névleírások. Tudjuk, hogyan írták le a Géza nevet: Geicának, Jacának, Jesszének, a Jessze névvel direkt utalásul ugye Dávid apjára. A Geóbitzász még csak nem is emlékeztet ezekre. Meg lehet kérdezni, hogy akkor mit keres itt?

A névvel foglalkozott Moravcsik Gyula is, akit már említettem korábban. Moravcsik nagy fenntartások közepette, de elfogadja azt, hogy itt Gézáról van szó. Nem ő találta ki, hozzáteszem, ezt egy orvosprofesszor találta ki 1790-ben, tehát egy abszolút dilettáns valaki. De Moravcsik, miért, miért nem, nem mert teljesen szembeszállni ezzel a nézettel, bár becsületesen leírta, hogy Bizáncban nincs ilyen, de még csak megközelítőleg sincs ilyen leírása a Géza névnek. Pedig elég sokat írják le a Géza nevet. Mindenesetre ő ad egy hihetőbb magyarázatot is a Geóbitzász névre, amit máshonnan is lehet tudni. Ez ugyanolyan méltóságnév volt, mint amilyen méltóságnév a Gyula, amit Gilasznak írnak le a bizánci kútfőben, Konstantinosz Porphyrogenitosz leírásában. Ez egy méltóságnév, mégpedig hasonló a Gyulához,

tehát egy hercegi–hadvezéri méltóság török elnevezése. A felirat pedig egyértelműen elárulja, hogy „pisztosz kralész Turkiasz”, azaz „hívő” vagy „hűséges királya Turkiának”.

Most esik ki ugye a kis Mórica a padból: ő tudja, hogy Turkia Magyarországot jelenti, de ez nem igaz. Egyszerűen nem igaz. Direkt utánanézttem ebben a nagy Moravcsik-műben. Ugyanis annak idején ez a Weszprémi István nevezetű orvosprofesszor, amikor Geóbitzászt azonosítja Gézával, kapásból leírja, hogy már Kedrinusznál — ő Cedrinusnak mondja — Cedrinusnál már lehet olvasni, hogy Turkiának nevezik Magyarországot.

Keresem az Árpád-kori forrásokat, még csak nem is szerepel benne Kedrinusz, ami azt jelenti, hogy nem emlegette Magyarországot. Moravcsik Gyula nagyon alaposan összegyűjtötte az összes ránk vonatkozó adatot — még azt is, ami bizonytalan, hogy ránk vonatkozik-e — ebben a türknek, szkítának vagy hunnainak nevezett népeket. Nem szerepel Turkia, mint Magyarország megnevezése. Megint etetnek bennünket kétszáz év óta. Türköknek nevezik a magyarokat a honfoglalás előtt, és még az sem biztos, hogy azok tényleg teljes kontingensükben magyarok voltak. De később mondják, hogy ezek szkítáknak is neveztetnek, hunoknak is — maguk a bizánci kútforrások írják le mindezt görög nyelven. De Turkiának Magyarországot nem nevezik. Amikor később, tehát a honfoglalást követően írnak Turkiáról, az már csak Erdélyre és a közvetlenül hozzá kapcsolódó déli részekre vonatkozik. És a megnevezés egyre inkább húzódik lefelé, és a későbbi időkben, de még az Árpád-kor alatt, gyakorlatilag Boszniát jelenti.

Tehát Turkia hívő vagy hűséges királya nem jelentette soha Magyarország királyát. Magyarország királyát elég sokféle néven emlegették Bizáncban, de így nem. Itt most megint a csúsztatás iskolapéldájával találkoztunk. Geobitzász — ha ezt méltóságnévnek veszem — azonnal elárulja, hogyan kerülhetett rá 1780 és '90 között egy Geobitzász feliratú zománckép a magyar Szent Koronára, amely szemmel láthatóan a Második Bizánci Császárság koronájává lett átsminkelve? Gondoljunk csak bele,

ennek az új kreációnak, egy mesterséges állam-tákolmánynak a lakossága túlnyomó részt milyen nemzetiségű volt? Török. Ennek valamilyen képviselőt mindenképpen kellett. És alighanem ez volt a Jeovicsász-képviselő. Mint az új birodalom „hívő”, illetve „hűség” tisztségviselője, „Kralész” néven ő lehetett a török etnikum vezetője.

Ha tehát nem ismerjük a Második Bizánci Birodalom etnikai összetételét, létrejöttének történelmi körülményeit, akkor elképzelésünk sem lehet arról, miért kellett éppen ezekre a képekre fölcserélni az eredetileg itt lévő képeket. Mert az, hogy nem eredetiek, az öltözékük egyértelműen bizonyítja, és bizonyos utólag eszközölt kurtítási eljárás is, ami azt jelenti, hogy valószínűleg nem igazán magas szintű mesterségbeli tudással rendelkezett az, aki ezeket készítette. Különben ilyen elméretezést nem csinál — a Kón-lemez például ma is alig fér bele a foglatatába. Fölül még látszik, hogy nem lehet rendesen ráhajlítani a foglatatot.

Még egy apróság: nézzük meg a kezeket. Ez most egy kissé oldása lesz a nehezebb témáknak. Ha én azt akarom megállapítani, hogy egy zománckép eredeti-e vagy hamisítvány, akkor soha se az arcokból induljunk ki. Arcot hamisítani nagyon–nagyon könnyű. De kezet, és különösen azt, hogy egy felső kart hogyan hozok át az alsókarba, nagyon nehéz dolog. A legnehezebb pedig egy fogó kezet kihajtogatni. Az abroncon lévő két kép esetében jól lehet látni, hogy ezt az áthozatalt nem tudja megoldani a XVIII. századi mester. Ahhoz képest, hogy meddig kellene eljőnnie a kéznek, a Kón-figura alsó karja túlságosan rövid. És hogy a fogás-helyig föl tudjon jönni a keze, nem tud mást csinálni a készítő, el kell törnie az alkart. El is törí (26. kép).

A másik esetben, Geóbitzaszéban ha megnézzük a kezet, ennek a könyöke alul mélyen túlnyúlik a mellkép alsó vízszintes vonalán (27. kép). Igen ám, de a válla meg ehhez képest nagyon magasán van. Nevezhető ez még embernek? Két eset van. Vagy föltételezem, hogy egy statiszta alulról benyomja neki ezt a jelvényt, vagy azt mondom, hogy ez egy gibbon, tehát a főemlősnek egy sajátos válfaja. Erre mondhatjuk, hogy nem kell ezt

ilyen szigorúan venni, ez egy stílussajátosság. Engedelmet kérek, nem az. Ami nincs megoldva, az a bizánci stílusban sincs megoldva, és ezt a hiteles, eredeti képek pontról-pontra bizonyítják. Az említett feladványokat ugyanis az összes többi esetben meg tudják oldani a művészek, mégpedig változatosan. A cserélt képek mestere pedig nem tudja megoldani.

Ha megnézzük a harmadik képet, Dukász Mihályét, akkor itt az úgynevezett halmazati bűnesettel állunk szemben (**28. kép**). Tudniillik tessék megnézni: itt legalább háromszor kellett eltörni az alkart, amíg elérkezett a kézig. És az egésznek egyfajta gyűrűsféreg-szerkezete lett. Ez azért különösen feltűnő, mert ugyanakkor a kéz mérete nem illik a fej méretéhez. A kéz mérete ugyanakkora, mint a másik két cserélt képnél. Csakhogy azokhoz képest a fejméret itt sokkal nagyobb.

És itt figyelt föl rá ugyanaz a Bradák Károly, akit már említettem, hogy hiszen ennek a Dukász-képnek nem is önálló a keze, hanem ez a kéz a Szent György-képről van lekopírozva, egy az egyben. Ebből adódik az aránytalanság. Magyarán szólva 1790-ben nem tudtak bizánci módra kezét rajzolni. Egyetlen módszer maradt: a hiteles képek kezét egy az egyben áttenni. És így jött létre . . . Egyébként alkalmazunk ilyen módszert ma is. Amikor valamit többszörözni kell, akkor levesszük a mintát, és annak alapján készül el az új mű. Mint tudjuk, ezek a zománcképek rekeszhajtogatással készülnek. Ezek ugyanis rekeszzománccok. Először a rekeszrajzolatot kell megcsinálni, és azt én levehetem másról is, ha lusta vagyok. Hát mondjuk én ritkán csinállok ilyet. De van, aki csinálja.

Bradák Károly barátunk ezután természetesen megnézte a másik három kezét is, amelyek a cserélt képeken láthatók. Döbbenetes az eredmény. Egyetlen egy önálló tervezésű kéz sincs közöttük. Vagyis mindegyiket valahonnan leszedték. És ettől ez a sok idéetlen mozdulat, mert azért ne felejsük el, egyik–másik kéz itt egy Contergan-gyerekeknek is túl rövid lenne. Ilyen nincsen.

Ha megnézzük, hogy az eredeti képek hogyan oldják meg ezeket a feladványokat, igazolva láthatjuk, hogy ez nem stíluskér-

dés. Három szinten, három sorban három különböző módon, de mindannyiszor csodálatosan járnak el. Az eredeti képek mestere is tudja, hogy a spirállal lehet igazán visszakanyarítani a formát. De azt is tudja, hogy ha el akarja hitetni velem, hogy a válltól a kézиг egyetlen végtagról van szó, akkor neki már a felkar indításánál el kell kezdenie szoktatni a szemünket, hogy ez a forma lefelé fog majd jönni. Egészen fantasztikus mesterségbeli tudásról van itt szó.

A három megoldás a hiteles, eredeti zománcképek esetében három különböző átfordítást ad, egyik zseniálisabb, mint a másik. A teljes fordulat az első képpárnál egy rejtett indíték után nyilvánul meg, ne felejtjük el, itt arkangyalokról van szó. A második esetben a teljes pályaképét látjuk. Ez egy spirális mozgásrendszer, ezek harcosszentek. A harmadik esetben pedig orvosszentek jelennek meg. Itt, ahogyan ezt elintézi, olyan, mint annak idején a féderes kocsikokon a rugózó rendszer, amikor a laprugó hintáztatja a szemet. Gyönyörű, három szinten háromféleképpen megoldott átfordítás történik itt a függőlegesből a vízszintesbe. Ezeket a kezeket nem kellett eltörni, tessék csak megnézni. Eltört a csuklóm? Dehogy! Megtalálta azt a pontot, ahol nagyfokú változást lehet a kézen jelezni. Ez a csuklónál van. Nem kell eltörnie a kezét — ténylegesen a visszahajlás mozdulatát adja.

Nem akarom tovább részletezni a dolgokat, inkább a tartalmi rész felé mennék tovább. Csak azt szerettem volna érzékeltetni, hogy a cserélt képek, vagyis a három uralkodó-képmás nemcsak tartalmilag nem illik bele a sorba, hanem formailag is mérhetetlenül alatta marad az eredeti képeknek.

Arkangyali kettősség az abroncon

Az alsó koronarésznek a képrendjéről van szó ugyanis, és ha emlékszünk még, a felső koronarészen emeleteket és emeleteken belül párosokat találtunk. Az emelet a teremtő erő forrásához való közelség alapján minősült felsőnek, illetve alsónak. Ez azt jelenti, hogy egy hatás közvetlenül a középről indult el, és egy sajátos eloszlás révén érkezett le földközelpbe. *A föntiek még inkább az elosztó központtal, a teremtés központjával vannak közvetlen kapcsolatban, azoknak pedig, akik alul vannak, ezeknek a tulajdonságoknak a földi elosztása a feladatuk. Ezért nagyon fontos, hogy a föld felé való közvetítés legyen méltó és korhoz illő, és ezért kell itt szűrni a tulajdonságokat.*

Mert ha ezek a földre szállva veszélyessé válnak — mint Bertalan vagy Tamás esetében —, akkor nincs mese, meg kell szűrni őket, mert különben beáradnak a földre. Mert ott már földközelpben vagyunk.

Az alsó szintre érve nagyon szépen lehet látni, hogy az elülső Pantokrátor képe az alsó részhez tartozik ugyan, de belenyúlik a felső részbe. Ami rajta keresztül jön felénk, az mindjárt két üzenet-közvetítőre tevődik át. Ezek az arkangyalok. A jó hírnek — görögül euangelion — tehát jó hírnek a közvetítői, és már itt elkezdődik egy polarizálódás. Ez azt jelenti, hogy a két arkangyal fölcserélhetetlen. De elválaszthatatlan is egymástól. Az egyik oldalon Mihály (**29. kép**), ez az uralkodó jobbra felől van, a balja felől pedig Gábiel. Szembenézetből ez természetesen pont fordítva adódik.

Itt most a továbbiakban mindent az uralkodó személyéhez kell viszonyítanunk, hiszen rá hat közvetlenül a Szent Korona, és rajta keresztül hat az általa befolyásolt világra. Ez azt jelenti, hogy a jobb keze felől — ezt úgy is mondhatnánk, hogy a jobb agyféltekéje révén — közvetlenül és elsődlegesen a szentmihályi tulajdonságokkal van vezérelve. Ennek megfelelően a bal agyféltekén keresztül meg a gábieli tulajdonságokkal. A két arkangyal

egymást kiegészítő tulajdonság-kettóst ad. És itt nagyon fontos, hogy észrevegyük: egymást kiegészítő. Miért?

Azért, mert Gábrriel az Annunciáció angyala. Vagyis egy információ formájában teremtőerőt hoz be a világba, amely teremtőerő magasabb szintre emeli ezt a mostani emberi létformát. Ez az az örömhír, amely tulajdonképp nemzésértékű. Miért mondjuk, hogy nemzésértékű? Azért, mert kilenc hónapra rá születik meg az Ember Fia, vagyis Jézus. Nagyon lényeges, hogy Gábrriel a jó hírrel hoz be egy olyan új magot az emberiségbe, amitől az, ha hajlandó majd ráhangolódni, magasabb szintre kerülhet.

Mi történik Mihály oldalán? Ha én a Földre információt hozok le, akármilyen jó az a hír, miközben testet ölt a Földön, óhatatlanul torzul. A legnagyobb jószándékkal is hibákat követünk el — olyan nincs, hogy nem. Ezeket a hibákat vissza kell metszeni. És nem akkor kell visszametszeni, amikor a világ már lángba borult, hanem rögtön, amikor az értelmezés első szintjénél vagyunk. Egy gábrieli jó hírt hozó szerepnek óhatatlanul meg kell hogy feleljen egy, a mégiscsak bekövetkező rosszat bizony véresen visszametsző szerep. Ez fejeződik ki a paradicsomi kiűzetést végrehajtó szentmihályi feladatkörben, de ennek felel meg az a szentmihályi feladatkör is, amelyik az Apokalipszis könyvében kap hangot, amikor is a Sátánt az égből leveti a földre. Ilyet Gábrriel sohasem csinál, ezt állíthatom. Nem azért, mert piszkosnak tartja, hanem azért, mert nem az ő feladata. Ez tipikusan szentmihályi feladat, de a kettő csak kéz a kézben, csakis egymással egyensúlyos, kiegészítő kapcsolatrendszerben tud működni.

Ez azt is mutatja, hogy a magyar királyság mindenféle eligazító jellegű hírt közvetlenül felülről kap, vagyis szakrális királyságként működik. Ez a Korona alakjából is következik, de ha csak a képrendet vizsgálom, abból is erre következtethetek. Ha én ebben bármilyen engedményt teszek, tehát azt mondom, hogy nekem büdös ez a Szent Mihály, túl sok itt a vér, kerüljön ez hátulra, vagy menjen a csudába, jöjjön ide helyette valami szimpatikusabb lény, mondjuk Rafael, akkor mit történik? Az, hogy jön a jó hír, jön a jó hír, és jönnek a hiénák, és visszaélnék vele, és

elkezdik árusítani. Nem tudom, ismerős-e az ügy? Vissza kell metszeni, nincs mese. Tetszik tudni, hányan élnek ma egy ilyen jó hírből?

Hogy érthető legyen, semmi nyoma nincs annak, hogy valaha is négy arkangyal lett volna a magyar Szent Koronán. Révay Péter leírja, hogy kik voltak ott, csak nem nevezi nevükön mindet. Keresztény fejedelmeket kell ott keresni. Most fele részben elfogadni Révayt, másik felében meg azt mondani, hogy hazudik, ez megint olyan dolog, hogy már nem is tudom kommentálni. Révay Péternek minden adata meggondolkoztató, még az is, ami első közelítésben úgy tűnik, hogy nem igaz. Ő fehér kövek sorát írja le a csüngőkön. Vannak ott fehér kövek ma? Nincsenek. Na de hát eredetileg jól visszakövetkeztethetően — és ez a szövegéből egyértelműen kiderül — itt nem lánc volt, hanem fehér kövek sora, aranydrótra fűzve. Ahogyan az a hátsó két császárképen is látszik, azoknak a csüngőin.

Egyébként ha valaki megnézi ma a Koronát, ezek a láncok olyanok, mintha zörögnének — látszik, hogy nem valók a Koronához. Snassz eljárás — mondhatnánk pestiesen. Ilyen láncot nálunk — nem tudom, mit is mondjak hirtelen — legfeljebb keresek kutakhoz használnak, ez nem a Korona ötvösremek voltához illő megoldás. Révay Péter leírja, hogy milyen volt a Korona állapota az ő idejében. Na és mi a konklúzió? Révay Péter hazudik. Lám, már ebben sem lehet neki hinni. Dehogynem lehet! Éppen ebben kellene igazán nagyon hinni, ami eltér a mai állapottól! Mert ezt ő leírja, és éppen ő írja le, aki látta.

Az eset meggondolkoztató, mert ha én a láncokat a mai állapotukban veszem, akkor itt energiaáramlás vagy nagyon veszélyes körülmények között, vagy sehogy sem tud bekövetkezni. De ha tudom, hogy itt egy megbízhatóan szigetelt rendszerről van szó, amelyben egy arany, tehát nagyon jól vezető alaprétegen — a Korona-testen — sajátos elosztásban áramlik végig az energia, akkor azt is tudom, hogy a felesleg itt, a csüngőkön nyugodtan levezethető. Aranyszövéses a palást, aranyszövéses a kesztyű, aranyszövéses a saru, tehát szabályos védőöltözékben van a ko-

ronázott személy. Miután ez az energiaáramlás elvégezte a maga dolgát, a feleslege nyugodtan levezetődhet. A mai állapotban viszont nem. A legtöbb energetikus, akivel ezt a kérdést legalább húsz éve folyamatosan tárgyaljuk, mind ott akad meg, hogy ez a lánc alkalmatlan rá. Ez a lánc tényleg. De nem az eredeti. Vagyis a Révay Péter-féle leírásoknak ebben a tekintetében is érdemes hitelt adni.

A Dukász-kép kinagyított részlete egyértelműen elárulja, hogy a császár glóriája át van fúrva. Na most, 1857-ben megjelent egy olyan kiadvány — Franz Bock munkája —, ahol nagyon jó minőségű rajzok részletezik a Szent Korona képeit. Dukász képe külön is megvan (**34. kép**). Egészen pontosan látható rajta, hogy nemcsak a ma is ott lévő, körte alakú nyílás van egyenesen körülperemezve . . . Azért gondoljuk el, ez nem kicsi munka, mert egy köralakú lyukat körbepereezni aránylag egyszerű feladat, de egy körtealakot egyáltalán nem könnyű. Franz Bock a Dukász-lemezt még úgy jeleníti meg, hogy jobboldalt, ahogy ma is, ugyanez az egyeneses fölperemezés látható, baloldalt viszont mintha egy félholdalak lenne, amely a belső oldalával illeszkedik a glória külső pereméhez, nem mászik bele, és ott, belül is föl van peremezve.

Az 1850-es évek második felében ez utóbbi, félhold alakú lyuk még nem volt átszúrva. Az átszúrás csak az ezt követő időben történhetett. Perdöntő jelentősége volna az 1880-as felvételeknek, mert ekkor készültek a Koronáról jó minőségű fényképfelvételek. Ez volt az a nagyszabású vizsgálat, amelyet Ipoly Arnold püspök és akadémikus vezetett, aki aztán könyvet is írt a Koronáról. Húszon felüli számú, huszonkét–huszonhárom felvétel készült, mindegyik megvan ma is, az üvegnegatívja is, és a nagyméretű nagyítás is.

Amikor hazatért a Korona 1978-ban, akkor egy darabig a Nemzeti Múzeum lépcsőjének oldalfalain — mert akkor még az emeleten volt kiállítva —, ahogy mentünk föl a lépcsőkön, ezek kétoldalt ki voltak állítva. Egyszerűen leesett az ember álla, mert olyan dolgokat lehetett rajtuk tanulmányozni, amit soha eddig

nem emlegettek. Az első átrendezésnél azonnal levették őket, soha többet nem állították ki, és a legagyafúrtaabb módszerekkel se sikerült rábírní a Nemzeti Múzeum vezetőségét, hogy adja ide akár csak egy tévéfelvétélre is.

Lehet látni, hogyan működik itt egy elhárítás. Ami viszont az egész ügyben a legfelháborítóbb, átfúrták ugyan szögeccsel, de ezt a szögeccset soha nem működtették. És ez az átfúrás az, ami bizony átmegy Tamás lemezén is, mind a kettő. A túloldalon pedig, tehát a keresztpánt-lemeznek a belső oldalán, ott van a sorja. Mert minden fúrás után marad sorja. Ahol nincs sorja **(35. kép)**, ott elfelejthetjük azt, hogy fúrtak. A sorja ott van, és ami a legfontosabb, a sorja ma is éles. Mit mond ez?

Azt, hogy sohasem volt benne szögecs. Megfúrták, és a bambák akkor jöttek rá, hogy itt nem lehet megfogni, mert akkor vagy a felső rész, tehát a Jakab-kép ugrik hátra, és akkor az egészből egyfajta légiós sapka lesz, vagy pedig a Dukász-kép dől rá, akkor meg az el is pattanhat, a foglalat egyszerűen megreped alul. De hogy erre miért nem lehetett akkor rájönni, amikor még nem fúrtak, amikor ez tényleg óvodáskori felismerés? Ilyen fokú barbárságok történtek a Koronával, minden valószínűség szerint 1880 és 1916 között.

További képpárok és a magyarság gyógyító szerepe

Menjünk tovább. A teljes képsor alul egy nagyon szép tiszta rendet ad. Az első vonalban az üzenethozók kettőse jelentkezik. A másodikban a harcosok kettőse. Egyik oldalon Szent György (**30. kép**), másik oldalon Szent Demeter (**31. kép**). A kettősség, amit már Mihály és Gábriel esetében megfigyeltünk, itt is folytatódik. Amit Mihály csinál a legmagasabb szinten, azt csinálja egy emelettel lejjebb György. Ugyanazzal a Sátánnal harcol, sárkány formájában, csak ő már földi körülmények között.

Gábriel szerepköre pedig Demeterben él tovább. Mert Demeternek az a szerepe érvényesül itt, amikor börtönből térít. Lefogott állapotból. Nem ő maga harcol, hanem térítéssel, tehát a jó hír bevitelével olyan helyzetbe hoz egy gladiátort, hogy az a hit harcát eredményesen, győztesen tudja megharcolni. Honnan tudjuk ezt? Onnan, hogy rengeteg ábrázolás maradt fönt erről a térítő szerepéről (**36. kép**), és ráadásul az Anjou Legendáriumban is ez hangsúlyozódik. Tudjuk, hogy a magyar királyhagyományban ez volt Demeter igazán fontos szerepe.

Folytatódik ez a kettősség, és ezzel átkerültünk a hátsó oldalra. A hátsó oldalon pedig két orvos-szent van (**32., 33. kép**). Ez az a pillanat, amikor leáll az ember, és azt mondja: azt még el tudom képzelni, hogy egy koronán, egy uralkodói fejéken két arkangyal legyen, különösen, ha középuitt ott trónol a Pantokrátor Krisztus. Azt is el tudom fogadni, hogy ott van a két harcos szent, mert hát valahogy meg kell védeni az országot. De mit keres itt két orvos? Mit keres egy magyar koronán — egyáltalán egy koronán, egy uralkodói fejdíszben — két orvos? Nem lenne elég egy? És egyáltalán: miért orvos? Nincs fontosabb beosztás?

Pontosan ezeket a kérdéseket nem tesszük föl. Pedig fontos lenne, mert ezek után megint fejedelmi személyek jönnek, és ezeket már igazán helyénvalónak érezhetjük egy koronán. Egyéb-ként semmi okunk sincs, hogy kételkedjünk Révay Péter leírásá-

ban, akinek a beszámolójában szintén „keresztyén császárok és királyok sora” szerepel, csak mi már tudjuk: ők nem lehettek azok, akik most vannak rajta. Ezt megint értjük: uralkodói fejdísz, ott a helyük. Utána, kettejük között és egyben fölöttük eredetileg ott volt Szűz Mária. Mit jelent két földi uralkodó és közöttük–fölöttük . . . hát Magyarországnak ki a Reginája? Szűz Mária, természetesen. Így teljesen érthető képrend bontakozik ki. De mit keresnek itt az orvosok?

Borzasztó, hogy arra jövünk rá a legnehezebben, ami a legkézenfekvőbb. Azért, mert amikor átjövök a hátulsó oldalra, akkor én már az ösztönvilágnak a területén járok. Ez azt jelenti, hogy akkor már azt kell jelezni valahogy, amit mindenképpen, minden tanultság nélkül és automatikusan véghez kell vinnie ennek a nemzetnek. És az micsoda? Az emberiség bajainak az orvoslása. Ennek a nemzetnek ez a fő feladata. Nincs ehhez fogható semmi más feladatunk. Mert az összes többi végeredményben ezt szolgálja.

És most ehhez milyen segítséget, milyen ajándékokat kapunk? Itt a szervezők közt akadnak olyan jeles személyek, mint Géczy Gábor vagy egyik munkatársa, Örkényi Tibor — én is hadd bókoljak nekik. Már réges–régén figyelmeztettek előadásaikban, szervező munkájukkal, hogy nincs még egy olyan területe a világnak, mint a Kárpát-medence. Itt nem tudok egy követ eldobni, hogy az ne olyan helyre essen, ami alatt gyógyforrás van, és ha én itt eldobok egy követ, az biztosan olyan embert fog eltalálni, akinek gyógyító képessége van. Vagy már tud róla, vagy még nem tud róla. De ne tekintsük ezt olyan magától értetődőnek. Franciaországban dobálhatok ám hétszámra.

Olyan ajándéka van ennek a nemzetnek, amit igenis használni kellene. És a magyar Szent Korona nagyon keményen figyelmeztet rá, hogy ez a feladatod. Nem vetted észre az emberiség betegségét? Akkor vak vagy. Minden létező tekintetben beteg az emberiség. És ezt más nem kapta feladatul, csak ez a nemzet. És a legmagasabb szintű feladatul. És ha nem erre építi rá a működését, akkor állandóan kapja a pofont, és akkor lecsatolják róla a

gyógyvizei egyik részét, aztán a másik részét, akkor jön egy újabb Trianon, abból se tanultál, jön a harmadik Trianon. Igenis meg kell tanulni . . . ez a gyógyító képessége nincs meg más nemzetnek, ezek a gyógyító adottságok nincsenek meg máshol a világon, tessék eszerint élni!

Es ez nemcsak a fizikai, illetve biológiai értelemben vett gyógyítást jelenti. Sőt, talán nem is elsősorban azt, hanem inkább a szellemi jellegűt. Azzal az eszement kombinációval, amikor csak a racionalitás, csak a formállogika számít, mára olyan katyvaszba juttatta magát az emberiség, ahol elszórakozhat a számítógépével, amíg még egyáltalán tud szórakozni vele. Mert ennek a gondolkodásmódnak az a csúcsteljesítménye. Majd ki fogja mutatni neki, hogy csődbe ment — habár ezt számítógép nélkül is pontosan tudjuk. De hogy ezt hogyan lehet orvosolni, ahhoz olyan mentalitásra kellene visszazsokni, amit mi most próbálgatunk a Koronánkban tetten érni.

Ez az a fázisa a Korona működésének, ami után természetesen már megint csak fölfelé indulhatunk. Miért? Mert megint közelítünk egy Isten-közeli személyhez. Csak itt most ez Szűz Mária. Itt már fejedelmi személyekkel találkozunk, akiknek a gyógyítást mint küldetést földi körülmények között kell foganatosítani. Semmi mást nem kell foganatosítaniuk, csak ezt az orvoslást. Mert semmi másfajta indikációt nem kapunk a Korona programjából. Földi szinten — hát ebből már nyilván lehetett érzékelni: a földi működés szintje az alsó koronarész, az abroncs, és az égi utánpótlásnak, illetve magának az energiának a lejtuttatása a felső koronarész, a keresztpántok feladata.

Éppen ezért nem szabad hagyni, hogy széttépjék. Abban a pillanatban, hogy leemelem a felső részt az alsóról, kapok egy államelnöki sábeszdeklit — nem tudom, minek nevezzem hirtelen. Onnantól kezdve az nem egy szakrális uralkodó koronája. Nagyon lényeges, hogy tudjuk ezt. Mert az úgy, keresztpántok nélkül csak embernek ember által való irányítására képesít.

Bölcsesség és hatalom — a nemzet koronázódik

Két különböző emelete van a Koronának, és ezeken belül kétségtelenül és ténylegesen vannak különböző, egymástól lényegesen elütő vonások. Teljesen egyetértek azokkal a kollégákkal, kétszáz év távlatában, akik azt mondják, hogy a felső rész és az alsó rész lényeges dolgokban különbözik egymástól. Ez körülbelül olyan súlyú állítás — nagyon durva lesz a hasonlat —, mint ha nekem mondjuk azzal kezdene valaki érvelni, és még el is várná, hogy ez imponáljon nekem, hogy egy Trabantnak a felső része, mondjuk a karosszériája, jelentősen különbözik a kerekétől. Tényleg jelentősen különbözik, de nem azért, mert az egyiket Kamcsatkán csinálták, a másikat pedig mondjuk New York környékén, és az egyiket mondjuk fél évszázaddal korábban, mint a másikat, hanem azért, mert más a funkciója.

Azokat a kettősségeket, amelyek kétségtelenül megvannak a Korona felső és alsó részei között, makacsul és teljesen szajkó módjára azzal ismertetik nekünk kétszáz éve folyamatosan, mintha ezekre egyetlen magyarázat lenne, hogy tudniillik a két részt máskor és máshol csinálták. Erre, hangsúlyozom, semmiféle bizonyíték nincs. Kizárólag ezeket a különbözőségeket hozzák föl, mintha ezek bizonyító erejűek volnának. Semmiféle bizonyító erejük nincsen.

Érdemes részletesen taglalni, hogy tulajdonképpen miben is különbözik a felső rész az alsó résztől? Mert az, hogy alakilag mások — gondolom, egyikünk sem veszi komolyan, hogy ez nyomós érv lehet a különböző helyen és időben készülés tekintetében. Teljesen nyilvánvalóan más a funkciójuk. Ugyanúgy nem nézhetnek ki, más szóval ugyanolyanra nem lehet formálni egy felső koronarészt, egy boltozatos keresztpánt-rendszert, mint egy alsót, egy abroncsot. Tehát az első ráindulás már eleve hibás. Ezért nevetséges az, hogy máig „corona latinának” neveznek egy olyan részt, ami önállóan egyáltalán nem szerepelhet korona-

ként. De a mai napig makacsul így írják le, hogy „corona latina”, vagy „latin korona”.

A különbségeket — nagyon érdekes — kétszáz év óta még egyetlen kutató, sem történész, sem művészettörténész, sem régész nem részletezte, tehát nem rendszerezte, hogy miben is különböznek. Az ember elvárta volna, hogy a bizonyítás első lépéseként legalább szedje rendszerbe, hogy miben is különbözik a felső rész az alsótól. Ehhez először is azt kell tudni, hogy a magyar Szent Koronának a hatástényezői közül megkülönböztetetten fontosak a zománcképek. És ez egyáltalán nem általános. Nincs még egy olyan korona, amelyen, akárhonnan nézem, a fő hatástényező a zománckép lenne. Egyetlen koronát ismerünk, amelyet egyáltalán össze lehet vetni vele ilyen tekintetben, ez a német–római császári korona. Azon összesen négy zománckép van — ráadásul az átkötő tagozatokon, tehát nem is a fő nézetekből láthatók.

A magyar Szent Koronán csak figurális zománcképből tizenkilenc van, és nem tudom olyan szögből nézni, hogy ne ezek legyenek a dominánsak. Mindez azt jelenti, hogy a magyar Szent Koronának képi üzenete van. Csupán egyetlen kérdés marad nyitva: érdekel ez bennünket vagy nem érdekel? De olyan nincs, hogy ez kétségbe vonható lenne. Az kérdezhető meg, hogy vajon miért nem érdekli ez a vele foglalkozókat? Hogy tudják megállni, milyen óvszert szednek? Mert ez tényleg fölvethető, ugyanis ezzel a tizenkilenc képpel, mint egységes képrenddel makacsul nem hajlandók foglalkozni. Előbb leválasztják az alsó részről a felsőt, a felsőről az alsót, és utána már egyenként a felsőről meg egyenként az alsóról igazán érdemlegesen nehéz mondani, mert hiszen ezeken belül eléggé konvencionális a rend. Ezeken az előbb már végigszaladtunk. De hogy az egésznek egységes képrendje lenne, és ennek is volna üzenete, eszükbe sem jut.

Éppen azért, mert ennyire hangsúlyos a képek szerepe, érdemes a képeken vizsgáztatni, miben különbözik a felső rész az alsótól. Egyébként hozzáteszem, hogy azok a szórványos utalások, amelyek a hivatalos koronakutatás vonulatában egyáltalán tör-

ténnek ez ügyben, azok is a képekre hivatkoznak. Ebben nem én töröm az utat, csak komolyan veszem: valóban a képek jelzik a leglátványosabban, hogy itt kétféle közlésmódról van szó a felső, illetve az alsó koronarész esetében.

Mik ezek a különbségek? Négyféle szempontból különböztethető meg a felső és alsó koronarész, és nagyon tanulságos mind a négyféle szempont, ráadásul mindegyikkel külön–külön találkozhatunk is elvéve.

Az első, a legkézenfekvőbb, hogy a felső rész összes képén latin nyelvű a felirat. Az alsó rész összes képén pedig görög nyelvű. Erre szoktak kiesni a padból az örömtől azok, hogy „na, ugye, megmondtam”, akik már eleve ebből indulnak ki. Na és mit mondtál meg, drágaságom? Hát azt, hogy miután az alsó részen görög nyelvűek a feliratok, ez csak ott készülhetett, ahol a hivatalos nyelv görög volt, ez pedig a Bizánci Birodalom. Ez a Bizánci Birodalomban készült, mert császárábrázolás van rajta — senkit nem érdekel, hogy utólagos —, mert császárábrázolás van rajta, tehát csak a bizánci császári műhelyben készülhetett. Értethető? Hazamegyünk szépen, megnyitjuk a csapot, ez folyik belőle. Semmiféle más származtatás elő se fordul a hivatalos vonulatban.

Az, hogy görög felirat van egy tárgyon, egyáltalán nem jelenti azt, hogy az a Bizánci Birodalomban készült. Ezt először teljesen általánosságban hadd szögezzem le. Ez nem elég érv ahhoz, hogy elfogadjam: Bizáncban készült. Nyugodtan készülhetett Magyarországon is. Szeretném megkérdezni: az alapítólevél, amelyik a Veszprém-völgyi apácáknak szól, görög nyelven... Bizáncban készült? És egy sereg további emlék Magyarországon, amelyiken görög nyelvű szöveget találunk? Ezek előbb Bizáncban íródtak, és úgy hozták ide őket? Ne legyünk már naivak! Attól, hogy valami görög nyelven fogalmazódik, egyáltalán nem biztos, hogy Bizáncban készült.

A felső koronarész latin nyelvű — ami a feliratait illeti —, tehát jön a következtetés hivatalos részről, ezek kétszáz éve bebetonozott nézetek: az apostolképek valahol Nyugat-Európában

készültek, mert ott volt hivatalos nyelv a latin. Ne tessék mondan! És a Kárpát-medencében? Folyamatosan használták mind a két nyelvet. Ezek tehát semmiféle bizonyító erővel nem rendelkeznek. Csak akkor, ha minden más vélemény képviselőjét kiirtom, és nem marad más a porondon, csak az, aki ezt vallja. Így meg lehet oldani bármilyen vitás kérdést. De hát el kellene most már kezdeni a bizonyítást! Mert ez eddig csak egy felvetés volt. Felvetésként természetesen elfogadható. De csak úgy.

Mindenesetre ugyanaz a Kovács József, akinek a nevét már kétszer is említettem ma, 1984-ben már leírta, mégpedig nagyon szép, gazdagon adatolt érveléssel, hogy *a középkornak már az első évezredében, annak a derekától kezdve egyházi gyakorlatban a legfontosabb szakrális cselekményeknél a kétnyelvűség kötelező volt.* Például a templomszentelésnél és a papszentelésnél. Mind a kettőre hivatkozik, mind a kettőt eredetiből idézi, még hozzá Radó Polikárp latin nyelvű Enchiridion Liturgicum-ából, aki nemzetközi szaktekintély volt a maga idején. Ebben nagyon pontosan leírja Radó Polikárp, hogy a kétnyelvűség a középkori egyházi gyakorlatban nem Bizáncre vagy Nyugat-Rómára való utalásként szerepelt, hanem a görög a bölcsesség nyelveként, a latin pedig a hatalom nyelveként. Ez általános gyakorlat volt.

Olyannyira általános, hogy papszentelésnél a legutóbbi időkig mind a két nyelven minden fontos szöveget végig kellett mondan. *Mert az egyik nyelv a bölcsesség részéről fogalmazta meg a legfontosabb hittételeket, a másik pedig a hatalom részéről — ez két különböző megközelítés. A kettő hierarchikus viszonyban van egymással, nem lehet fölcserélni az egymáshoz képesti helyzetüket.*

Mert a bölcsesség csak embernek ember által való igazgatására képesít, igaz, hogy arra a legjobb hatásfokkal. Ha én a saját szintemen akarok igazgatni embereket, akkor a legmagasabb elérhető erény, amit bevethetek, az a bölcsesség. Ennek a nyelve pedig a görög nyelv. Ez a Korona alsó részén érvényesül — de ettől én még nem vagyok szakrális király. Ettől én még legföljebb egy jó államelnök vagyok vagy egy annak megfelelő bölcs

lebonyolító uralkodó. Boldog lennék, ha legalább az államelnökeink idáig eljutnának. De ettől még egy uralom nem lesz szakrális uralom. Ember embert nem jogosíthat föl arra, hogy életet elvegyen vagy életet adjon. Ezt a jogot csak fölülről kaphatja, mégpedig egyetlen forrásból, a Teremtés forrásából. Márpedig a szakrális királynak joga van életet adni és életet elvenni.

Ez azt jelenti, hogy amit a bölcsesség dönt valaki felől, hogy ő ártatlan, azt a király egy magasabb hatalom nevében megvétőzhatja, és azt mondhatja: ti nem láthatjátok, mert a bölcsesség szintjéről nem látható, de én látom, hogy ebben az emberben egy orgyilkos lappang. Nem lehet engedni, hogy tovább működjön a világban. Ez az élet elvétele, ami nagyon keserves dolog, és erre csak fölülről kaphat jogosítványt az uralkodó.

A másik, amikor az emberi bölcsesség már halálra ítélt valakit, és akkor ő azt mondja: igazatok van, de én meglátom benne azt, aki javulásra képes, és fölmenti. Ezzel pedig életet ad. Itt a bölcsességet a kegyelem fölülbírálja. Ez a fölső szint. Ez az a potestas nevű képesség, amelyik kizárólag egyetlen forrásból származhat. Ha ez nincs meg, akkor nem beszélhetünk szakrális uralomról. Ezért írja le a bizánci császárlány, Anna Komnena, hogy a nyitott korona azt jelzi, fölötte még lehet világi hatalom képviselője, a zárt korona viszont azt jelenti, hogy fölötte már csak isteni hatalom működhet.

A német-római császári korona mellett, hogy nem beavatott korona, hanem országló korona, tipikus nyitott korona. Mai állapotában is, amikor már egy utólagos kakastaréj van rászerezve, ami nem a készüléskor került rá. Mivel ez a taréj feliratos, így tudjuk, mikor. De ettől még nyitott korona maradt. Ez azt jelenti, hogy ha én összevetem a magyar királyi koronát és a német-római császári koronát, akkor nem kétséges, melyik uralom a magasabb szintű: a magyar királyság vagy a német-római császárság. Ezt azonban olyan valakivel megetetni, akit sok-sok generáció óta arra nevelnek, hogy ő a nagy, a hatalmas, a magasabb rendű, mi meg a csúnya bunkók vagyunk itt — hát borzasztóan nehéz.

Annak érdekében, hogy valahogyan ezt a kétségtelen rangkülönbséget, ha nem is tudja megfordítani, de legalább — hogyan is mondjam — megfigyelhetetlenné tegye, mit csinál? Leemeli a Koronánkról a felső részét. Most már megérthetjük, miért olyan fontos nekik, hogy ne lehessen zárt korona és egységesen tervezett korona a Koronánk. *Mert abban a pillanatban kiderül, hogy ennek a térségnek egyetlen központja van, ez a központ szakrális központ, és ez a Kárpát-medence. És miután ebben a Kárpát-medencében más, mint a magyarság, sohasem tudta rendeltetése szerint működtetni a Koronát, így az sem kérdéses, hogy kié az a feladat a világban, amit a Szent Korona a maga képi programjával élénk tár.* Nagy kérdés, hogy ezzel mi most büszkélkedünk, vagy tehetetlenek vagyunk. Akár ennek vesszük, akár annak, ez a program mindenképpen működik. És ehhez föl kell nőni.

További nagyon fontos kérdés: a magyar Szent Koronát a magyar közjog soha sem tekintette tárgynak. Amióta egyáltalán írásos dokumentumok vannak a Koronára magára, illetve a működésére vonatkozóan, mindig is személynek tételeződött. Erre mondják, na lám, bunkó magyarok, hát erre a vacak kis tárgyra is azt mondják, hogy . . . na hát ilyenek. Hát ilyenek. Meg kéne gondolni, hogy ha majdnem nyolcszáz éve, amióta egyfolytában ilyenek tekintik dokumentáltan, és ki tudja, milyen régen még korábban, hát akkor ebben kell, hogy legyen valami. Ilyen tartósan azért nem szoktak megbolondulni nációk.

A Korona élőlényyszerűsége közjogi értelemben abban nyilvánul meg, hogy minden jog forrása Magyarországon a Szent Korona. Itt nem múlt időt használtam, itt jelen időt használtam, mert ezt soha senki nem hatálytalanította. Erről már elég sok előadást lehetett hallani itt-ott. Az, hogy ezt egy hivatalos irányvonal ma tudomásul veszi-e vagy nem, az az ő belügye. A magyar Szent Korona jogait soha senki jogérvényesen nem korlátozta, tehát ma is érvényben van. Az, hogy mi itt összejövünk húszan-harmincan, és mondjuk az Astoria Szállóban kikiáltjuk, hogy nemzeti kormány vagyunk, majd utána hatálytalanítunk bizonyos ezer-

éves törvényeket, hát ettől azok még nem válnak hatálytalanná. Ezzel azért jó tisztába jönni. Márpedig ezen a szinten mondattak ki bizonyos változások koronaműködés ügyében, ezeknek semmiféle közjogi jelentősége nincsen, ez olyan, mintha valaki szelentett volna itt mellettünk. Még nagyon odafigyelni se illik.

A magyar Szent Korona jogköre — a mai napig eleven jogkör. Igen ám, de akármennyire élőnek tételeződik is, nem tudja közvetlenül foganatosítani a saját jogait. Ez belátható. Tehát én hiába megyek oda most a Parlamentbe, és kérem meg, hogy szíveskedjék intézkedni vagy aláírni, nem fog se intézkedni, se aláírni. Ezeket a jogokat valakinek mégiscsak foganatosítania kell. Na most ki ez, aki foganatosítja? És itt van a gond: erre egy emberként zúgják rá, hogy a király. Nem így van, nem így van! És megint az a borzasztó, hogy lényegi kérdésekben nem engednek bennünket tisztán látni. Pedig igen kiváló férfiak már sorozatban figyelmeztetnek. Kocsis István *A magyar Szent Korona tana* című könyve zseniális, kitűnő könyv. Zétényi Zsolt könyvei egyfolytában tényekre alapozva közlik, hogy *nem a király jogköre a korona jogait érvényesíteni, hanem a nemzetnek és a királynak egyenlő arányban*.

Ha a nemzet hátráltatott helyzetben van — például gondoljunk a tatárjárás időszakára —, akkor a teljes jogkör áthárul a királyra. Ez egy szükségállapot, tehát neki kell menekülnie, és menekíteni kell a Koronát. Megtette? Megtette. Utána egy év alatt úgy állt helyre a magyar társadalom, hogy a tutyimutyinak keresztelt IV. Béla két rátámadó ellenséges hadsereget egyenként szét tudott verni. Ráadásul a nyugati szomszédját, aki akkor is már méltatlan volt a szomszédi szerepre, keményen megbüntette. Se katonailag, se gazdaságilag, se politikailag ez a nemzet nem sínylette meg tragikus módon a tatárdúlást.

De egy biztos — a királynak itt át kellett vállalnia a nemzetből a teljes intézkedési jogkört, tehát a Szent Korona jogainak képviselétét. A továbbiakban viszont megtévesztő a látszat, mert amióta Habsburgok uralkodnak Magyarországon, módszeresen és válogatatlan eszközökkel — ahogyan szokták egyébként is —

megpróbálták a nemzetet ebből a kettősből kiszorítani. Apró lépésekben, de szívósan, olyannyira, hogy 1916-ra, az utolsó koronázásra már szinte a teljes nemzet egy emberként hitte, hogy a Koronához kapcsolódó jogokat csakis a király hivatott foganatosítani. Nem így van! A nemzet egyszerűen nem találta a helyét a Korona jogainak foganatosításában. Ez egy nagyon ravasz folyamatsor volt, amiből föl kellett ébrednie a nemzetnek.

Azt hihetnénk, hogy a két világháború között fölébredt. Sajnos nem ébredt föl. Semmi egyéb nem történt, mint hogy nem töltötték be a királyi posztot. De ha bárkivel betöltötték volna, a torzult jogrend ugyanúgy működött volna, mint a Habsburgok alatt.

A döntő változás a magyar Szent Korona működésrendjében 2000. január 1-jén következett be. Bármilyen furcsán hangzik is ez. Mindenesetre történelmi tény, hogy nincs királyunk, és nincs is a porondon olyan személy, aki e tekintetben szóba jöhetne. Ne felejsük el: föl kell nőni ehhez a szerephez. Nem úgy van, hogy most akkor pártközi megegyezéssel azt mondom, legyen holnaptól Göncz Árpád a király — ilyen nincsen. Ha egyszer nincs alkalmas személy a láthatáron — és ez faktum, ez tény —, akkor ez mit jelent jogi szempontból?

Akkor a nemzetnek kell átvállalnia a Korona jogkörének teljes körű érvényesítését. Na most ezt hogy tudja megtenni? Úgy, hogy a törvényhozás központjába kerül a Korona. És hova került január 1-jén? A törvényhozás központjába. Nemzetet nem lehet úgy koronázni, mint a királyt, mert nincs egyetlen feje. És ha volna is, az jóval nagyobb lenne, mint ami belefér a Koronába. Tehát ennek megvan a sajátos rítusa. És ez hogyan történik? Úgy, ahogy azt január 1-je óta látjuk. Az keresi föl, aki belső indíttatást érez, és annak teljes értékű az élménye azáltal, hogy fölkeresi a Koronát, és körülötte lerója a tiszteletét.

Magyarán szólva: jelenleg a nemzet koronázódik. És a nemzetnek kell királyi magaslatra érnie, és akkor majd megérdemli, hogy királya is legyen. De e pillanatban nem királyra van szükség, hanem arra, hogy a nemzet érjen meg.

Általános és időszerű működésrend

Nem tudom, ki döntött, és milyen inspirációkra döntött így, de egy biztos — zseniális volt a döntés. Az is biztos, hogy minden erő megmozdult ellene. Már az előkészítés stádiumában is hallottunk — hogy is mondjam, hogy finom legyek — olyan érveleéseket, hogy nem szabad a tudomány fellegvárából átvinni ezt a becses ereklyét a politika küzdőterére . . . De hát micsoda fellegvár az, ahol huszonekét év alatt egyetlen sornyi érdemlegeset se tudtak leírni róla? Milyen fellegvár az? És ahol ma is Dukász Mihállyal datálják a Koronát? Milyen fellegvár?

A lényeg az, hogy nagyon is méltó módon került át a helyére. Bár ami az áthelyezést illeti, nyilván észrevették, hogy farral került be a Parlamentbe. Ami elképzelhető fekete mágiás ellenakció, az mind-mind szép módszeresen, ellenőrizhetően elkövetődött vele szemben. A lehető legrosszabb helyre tették, ezt már megbeszéltük. Farral vitték be . . . tehát részesei lehettünk annak az eseménynek, hogy amit a birodalom fennállásának több mint ezer éve alatt nem tudott elérni bizánci császár, hogy tudniillik bevonuljon a magyar törvényhozás központjába, azt most elérte. Mert Dukász Mihály bevonult.

Ezek mind olyan fogások, amelyekről ők azt hitték, hogy hatékonyak. Ez teljesen nyilvánvaló. A Heti Hetes is mindjárt lereagálta. A Blikk is lereagálta, aztán az RTL Klub . . . Ezek nem véletlenszerű, nem esetleges ügyek voltak. Tanulhatnánk tőlük — csak ne ebben —, hogyan kell összjátékot szervezni. A Heti Hetes nem tud foglalkozni egy témával, ha az arról szóló hír előtte valamelyik lapban meg nem jelenik. Hát elintézték, hogy megjelenjen. És ők már a Blikkre hivatkoztak. A Blikk már legalább 90 fokot torzított a tényeken. Minden fázisát tudtam követni az eseménynek, ezt így csinálják. Na de ne felejsük el, a Gracchusok kora óta így csinálják. És összesen ez a három–négy fogásuk van. Egyszer azért magunkhoz térhetnénk!

Addig, amíg át nem helyezték a Koronát a jelenlegi működési helyére, közjogi szempontból értékelhetetlen volt a helyzete.

Mert muzeális tárgyként a Korona sohasem szerepelt korábban. Ez egy teljesen új fázis volt az életében. Nyilvánvaló, hogy valamilyen irányba ki kellett ebből mozdulnia.

Ami a jelenlegi állapotát illeti, ugye emlékszünk még rá, hogy amikor áthelyezték a mostani tárlójába, akkor az, aki áthelyezte, szépen kihúzta a kardot, és a karddal alávágtott a Koronának. Vannak dolgok, amiket az ember elnéz — jól van, hát szórakoztatok, ha akartok, de azért amikor ezek már halmozódnak . . . tehát amikor látszik, hogy addig–addig farolnak, amíg farral viszik be a Koronát, aztán alávágnak, akkor már az ember tudja, hogy a legrosszabb helyre teszik le. Ilyenkor ugye eltűnődünk: mennyire fontos lehet nekik, hogy a magyar Szent Korona ne működjék. És akkor kezdi az ember fölteni a kérdést: tényleg nem működik most már a magyar Szent Korona?

Akkor hát rátérhetünk azokra a kérdésekre, amikről még nem esett szó. Hogy na most akkor hogyan is működik? Ugyanis hát itt a jelenlévők közt, ahogy elnézem, azért vannak olyanok, akik nemcsak hétköznapi tapasztalatokban részesültek már, vagy legalábbis tudnak arról, hogy lehet sugárzása egy szentképnek olyanféle is, ami nem Celsius fokban mérhető, de mérhető.

A magyar Szent Korona képei a szó legszorosabb értelmében szentképek. A szentképek sugárzása igenis mérhető. Ezeknek töltöttségük van, és a töltöttség egy bizonyos skálán mérhető. Erre van egy kidolgozott skála, Béky-skálának nevezik ma Magyarországon, mert Béky László állította föl. Nagyon jó képességű radiesztéták ennek mentén vizsgálták a Szent Korona képeit. E képek sugárzása olyan fokú, amely a Béky-skálán már nem is reprezentált hatalmas energiatartományban működik.

Miután ezt az összes hiteles, eredeti zománcképpel megcsinálták, sor került a három cserélt képre. A három cserélt kép sugárzása a nulla körüli tartományban van. Rosszul se tud hatni, egyáltalán nem hat, sugárzásának a határfoka nulla. Mintha pauszpapír lenne ott. A következő fázisban pedig abból a feltevésből indultunk ki, hogy ha itt eredetileg szent képek voltak, akkor ezek kellett hogy hagyjanak maguk után valamilyen mértékű

maradványsugárzást. Ennek pedig mérhetőnek kell lennie. Amikor radiesztétánk erre állt rá, kiderült, hogy a Szűz Mária-képnek is, meg a másik kettőnek is — eddig még nem említettem, hogy kivel próbáltuk azonosítani őket — a két másik fejedelmi személynek a sugárzása is közelítően olyan intenzitásúnak mutatkozott, mintha ott lennének. A maradványsugárzás ezen a pauszpapír vékonyságú semmin, ami a Dukász meg a másik kettő, úgy jön át, mintha még mindig ott volnának a képek. És ez nagyon erős sugárzás.

Ezek után megkérdezem, ki vonult be a Parlamentbe, amikor farral vitték be? Természetesen Szűz Mária. És erre megkérdezhetem: ezt akarták azok is, akik farral vitték be? És utána megint megkérdezem: tartozik ez az RTL vagy nem tudom minek nevezett klubra? Nem tartozik. Hadd higgyék, hogy ők győztek. Ebből az illúzióból én nem fogom őket fölébreszteni, előbb vagy utóbb úgyis meg fogják tudni. Szóval ezt a játszmát elvesztették. Nemcsak ezt, sok mást is, de ezt biztosan elvesztették. (Taps)

Annak azért jobban örülnék, ha nem valaki ellen drukkolnának, hanem valamiért. Énnekem semmi örömet nem okozott az, hogy ők elvesztették ezt a játszmát. Én azt szeretném, ha ők a jó érdekében fejtenék ki azt az igen kifinomult játékot, ami kétségtelenül példaszerűen finom, és nagyon összeszokott játék. Csak éppen a legsötétebb erők érdekében fejtik ki. Én akkor tudnék tapsolni, és annak örülnék szívem szerint. Úgyhogy egyelőre sajnos ők a pálya túlsó felén játszanak, és hát eléggé alantas módszerekkel.

De ezt a hírt feltétlenül vigyék haza: a Szent Korona működik. Az a képcsere, amelyet végrehajtottak rajta, ezt a programot nem tudta megváltoztatni, és azok a bagolyhangok, amikkel én naponta találkozom, hogy de már leszívták az energiáját, de már nem tud működni. . . nem igaz! Nem igaz, nagyon szépen működik, közelítően teljes értékű a működése, és pontosan abban az irányban működik, ahogyan kell. A többi már tényleg rajtunk múlik. Ha hagyjuk, hogy orrunknál fogva vezessenek, ha nem tanulunk meg kulturált módon nemet mondani nyilvánvaló hazudozások-

ra, és nagyon udvariasan, de nagyon határozottan megmondani, hogy huszonöt éve egyfolytában hazudik kelmed, először vörös gúnyában, aztán piros–fehér–zöld gúnyában, most már eleget hazudozott, tényleg menjen el innen. Menjen el! Nem fogok pofozkodni, de menjen el innen.

Ezeket meg kell tanulni, mert amíg mi nem tanuljuk meg, fölülről nem tudják őket eltávolítani. Miért nem tudják? Azért, mert bevezettek egy többségi szavazati rendszert, és a többségi szavazati rendszerben, ahol évtizedeken keresztül a legrosszabb mérce szerint programozták a népet, ott garantáltan a rosszabb fog győzni. Ez a Gresham-törvény működése, a Gresham-törvény pedig kemény törvény. Azt mondja ki, hogy ha egyetlen nemzetben belül, tehát egy zárt rendszerben kétféle pénznem van forgalomban, akkor törvényszerű, hogy a rosszabb szorítja ki a jobbat. Ez a demokrácia alapelve. És most ez működik.

Ha nem vigyázunk, és minden egyes lépésénél nem figyelünk a gonosznak a működésére — és a gonosz biztonságosan azonosítható —, akkor a Gresham-törvény odáig viszi a dolgokat, hogy minden ponton Káin fogja agyonverni Ábelt. Érthető? Mert ez így működik. Nagyon kell figyelni, mert nem szabad hagyni, hogy fölemelje a bunkót — előtte kell lefegyverezni, és lehetőleg érvekkkel.

Kettősségek egysége

A Koronánk képrendjéhez visszatérve: az első különbség tehát, ahogy azt Kovács József gyönyörűen kifejtette, egy olyan kettősségre utal, ahol a felső egy mennyei eredetű hatalomnak, a potestas-nak a gyakorlását fejezi ki. Illetve az arra utaló programot először a felső szinten fogalmazza meg, utána az alsó szinten írja körül, és még lejjebb, az abroncs magasságában ennek a programnak a földi környezetben való működését szemlélteti a bölcsesség nyelvén megnevezett személyek együttese. Vagyis a görög nyelvet használó zománcképek. E szép feltételezés alátámasztja azt — ha feltételezésnek vesszük —, hogy a hierarchia, tehát a megfordíthatatlanság, az bizony jellemzője ennek a rendszernek. Akkor lenne okunk kételkedni a feltételezés alaposságában, ha fölül szerepelne a görög nyelv, és alul a latin.

Én már éltem át olyan korszakokat ebben az országban, ahol ez volt a működési rend. Nem az volt, hogy a bölcsesség emberi szinten igazgatja a világot, és ahhoz, hogy e fölé emelkedjünk, csak fölülről kaphatunk hatalmat, hanem az volt, hogy előbb könyökkel kivívjuk a hatalmat, utána meg önmagunkat bölcsnek nyilvánítjuk. Nem akarom most elmondani, kik voltak akkor a nemzet bölcsei itt — egész szép kis névsorunk lenne. Ezek nagyon lényeges dolgok, mert ha a hierarchiát a visszájára fordítom, akkor tényleg fejre áll a világ. De a nyelvhasználat a Szent Koronán azt a rendet képviseli, amelyik a világ normális működésének a tényleges rendje.

A második ilyen kettősség már nem új számunkra. Az alsó részen félalakokat látunk, a felső részen pedig egész alakokat. Vane ennek a kettősségnek köze az előbb említett kettősséghez? Tudniillik roppant lényeges dolog, hogy ha ez a négyféle kettősség esetről esetre másra és másra utal, akkor ez egy véletlenszerűen összeállt kettősség is lehet. És akkor különböző helyszíneken készült két műnek a véletlenszerű összekerülésével és utólagos összeszerelésével is magyarázható lenne. Igen ám, de ez a második kettősség szorosan összefügg az előzővel. Hogyan?

Ha tudjuk, hogy a bölcsesség működik az alsó szinten — a görög nyelvhasználat figyelmeztetése nyomán fölismert igazság ez —, akkor tudvalevő, hogy a bölcsesség sok minden ellen fölvértez, de a testi kísértésekkel szemben nem (**37. kép**). Ez tehát azt jelenti, hogy tanulhatok én egy életem keresztül, ellibben mellettem egy szoknya, és már el is térültem. A testi-érzéki típusú kísértéseket nem lehet bölcsességgel kivédeni. Ez nagyon nagy dolog, mert itt a testi kísértés nemcsak szexuális jellegűt jelent. Ez jelenti azt is, hogy nekem szebb villám lesz majd a Garda-tó partján, mint a konkurens pártelnöknek, mondjuk a Balaton partján, vagy a Michigan-tó partján, attól függ, hogy hol tartalékolja az én zsebemből kivett pénzt. Ezek tovább gombolyítható gondolatmenetek.

A második kettősségnél tehát a lényeg az, hogy a testiség — még bizony veszélyek forrása a bölcsesség szintjén. Ne felejtsük el, hogy japán miniszterelnököt meg lehetett vesztegetni, és ez mekkora csapás volt Japánnak . . . Ő természetesen azonnal lemondott, amikor fény derült az ügyre — ezt a példát magyar kollégái általában nem követik —, de Japánnak ez nagyobb megrázkódtatás volt, mint a II. világháború elvesztése . . . Japán miniszterelnököt meg lehet vesztegetni!

A második kettősség tehát pontosan afelé mutat, ami felé az első. Hogy tudniillik a földi környezetben mi válhat annyira veszélyessé, hogy nem szabad ide beengedni. Ez az a feltételezés, amire már megvolt a bizonyítékunk a felső Korona-részen. Hol volt meg a bizonyítékunk? Tamás apostolnál. És nagyon lényeges, hogy Tamás apostolt a nyakvonaláig takarták el. És miért nem az övonaláig? Azért, mert a felső koronarészen nincs övonal a apostoloknak.

A felső koronarész még nem a földi működés közegében jeleníti meg a szereplőit, hanem egy emelkedettebb szinten. Ott még nincs külön lelkiség és külön testiség, hanem a lélekkel áthatott test működik, amire fegyver nem hat, mérge nem hat, tehát itt még csak útban van a teremtés központjából a Föld felé, vagy vissza — útban van oda, de semmiképpen sem a Földet tapossa.

Ez azt jelenti, hogy ha testi szinten viszont vétkeznek, a vétek nem áll meg az öv vonalán, hanem azonnal a nyakvonalig fertőz. Idáig kell kiszűrni. Nincs is több választóvonal, hiszen a felső koronárészen az apostoloknak nincs jelölve választóvonal az övük magasságában.

A kettősség, amit másodiknak megfigyeltünk, bizony egybevágh az elsővel, vagyis egyvalaminek különböző szintű hangsúlyozásával állunk szemben. Na de mit kezdünk a harmadik kettősséggel? Azzal tudniillik, hogy az alsó koronárészen csak az alakok és a felirataik zománcozottak, a háttér pedig a hordozó aranylemezzel. A felső részen viszont az úgynevezett teli zomántechnikát találjuk, tehát a háttér is zománcozott. Ez már csak elég különbség ahhoz, hogy különböző műhelyt tételezzünk föl mögöttük.

Hát nem elég, nem elég. Mind a kettő végső soron ugyanazzal a rekesz-zománc-technikával készült, nyugodtan feltételezhetjük, hogy ugyanabban a műhelyben. Mi is csináljuk ma is mind a kettőt. Teljesen fölösleges ezzel tovább szórakozni. Lehet, hogy máshol készültek, lehet, hogy máskor készültek, de ezt bizonyítani kellene. Ebből a kettősségből ilyen állítás nem következik. És ezt már tudomásul kellene venni: ezek a jelzések elégtelenek arra, hogy kimondjuk a két Korona-rész különböző forrásból való származását. Viszont az összetartozást meg nagyon is valószínűsítik. Miért?

Azért, mert ha tudom, hogy a felső részen még nem a Földet tapodom, hanem útban vagyok a Föld felé, alul pedig már a Földet tapodom, és az itteni munkámat végzem, akkor azt is beláthatom, hogy individuumról csak földi környezetben beszélhetünk. Ahhoz a Földre kell születni. És onnantól kezdve az én és ami nem-én, éles határvonalal elválasztódik. És ott én vagyok a fontos, és ami nem-én, az másodlagos. De ez nem mondható el a felső szintről, amikor az alaknak a belső tagolása és a környezete alapvetően ugyanazokból az elemekből épül föl. És amikor ő meg egy kozmikus rendben csak egy burkot kap, amelyben meg-

őrizheti a viszonylagos önállóságát. De ebben a burokban nem személyiség rejtőzik, tehát ez nem individuum. Honnan tudjuk?

Gondoljunk vissza Jakabra, aki egyszerre két Jakab volt és még egy Jákob is. Gondoljunk vissza Jánosra, aki Jónás is volt, de Jánosból is legalább kettő. Nem lehet leírni az üdvtörténetet, ha nem tudom, hogy mindjárt az indulásnál Keresztelő Szent Jánosnak kell születnie, majd amikor ő kiesik, a tanítványa, Evangélista Szent János lép be a helyébe. Tehát nem tudom a jános-ságot szűkebben értelmezni, és akkor már háromnál tartok, mert itt is két János van és egy Jónás. Egyszerűen nem tudom értelmezni a képeket, ha ragaszkodom hozzá, hogy individuális létformákkal állok szemben. Nem azokkal állunk szemben. És ezt a sajátosságot mindegyiknél ki lehet mutatni.

Fülöpnél legalább négyeszeri alakváltozatot kell számításba venni — kettőt már említettem, az apostolt és a diakónust. De ha az ünnepeiket nézzük sorra az évkörben, akkor kiderül, hogy még csak nem is őrölük van itt szó, kettőjükről, hanem még legalább egy Néri Szent Fülöpöt és egy Bence Szent Fülöpöt, vagyis Benizzi Szent Fülöpöt kell számításba venni. És csak a Benizzi Szent Fülöp ünnepe helyezi be a maga szerepkörébe a fülöpi tulajdonságokat, az pedig egy egészen késői szent. Az a Fülöp, aki itt a maga ünnepe révén megidéződik, még meg sem született a Korona készítése idején. Mert itt nem kész, már megvalósult élethez, egyedi élethez jelenítenek meg, hanem egy-egy lehetőség-csomagot.

Azért erőszakkal fontos, hogy ezt tudjuk, mert különben az egész Korona-programot nem értjük meg. Ebben az esetben az eszmei tulajdonságoknak körülbelül olyanfajta rendszerezésével találkozunk, mint amilyen a Mengyelejev-féle periódusos rendszer volt a maga idején. Pontosan meg tudta határozni, hogy milyen tulajdonságú elemeket fognak majd fölfedezni, de azokat az elemeket akkor még messze-messze nem találták meg. Még ma is vannak olyan lehetőségek, amelyekről tudjuk, hogy meg kell majd jelenniük, de technikailag még mindig nem vagyunk ott, hogy meg is tudjuk őket jeleníteni. Ezek lehetőség-csomagok.

Roppant fontos tudni, hogy a felső Korona-részen nem történeti időben zajlanak az események. Egy egészen más időtartományban zajlanak. Az alsó Korona-részen viszont nagyon pontosan meg lehet mondani, hogy az időbeliség keretében milyen egységekben járunk, amikor az egyes párokkal — arkangyalokkal, harcosokkal, orvosokkal és így tovább — találkozunk. Ha még lesz rá idő, azt azért még gyorsan elmondom. Egyelőre csak annyit szögezzünk le: a harmadik féle kettősség megint tökéletes összhangban van az első kettővel.

És végül a negyedik, az már kitalálható. Erre is nagyon sokszor szoktak hivatkozni — hogy az alsó részen szinte látványszerű hűséggel, pontossággal jelenítik meg a figurákat, a felső részen pedig csak jelzésszerűen. Erre mondják, hogy hát ez már elképzelhetetlen, hogy egyazon műhelyben történjék. Én inkább azt mondanám: elképzelhetetlen az a túlradása a gögös ostobaságnak, amivel eddig nyilatkoztak a Koronáról. Valami elképesztő mértékű. Hát hogyan jelenítsem meg látványszerűen azt, aki még nem individuum? Ahhoz neki a Földre kell születnie. Ha egyszer még benne van az idősebb Jakab is, az ifjabb is, meg még Jákob is, akkor melyikre hasonlítson?

Ha nem érti ezt a dolgot, menjen el politikusnak, vagy menjen el kapálni, vagy bármit csinálni, de ne szórakozzék a Koronával. Itt nem olyan dolgokról van szó, amikkel játszani lehet. Ha egyszer ez a program négyféleképpen is igazolta, hogy az általunk végigkövetett úton-módon jeleníti meg a világot . . . És miért éppen így? Mert a világ tényleg így működik. Nem azért, mert az ötvös szórakozik velünk, hanem mert tényleg így működik — hát akkor próbáljunk már ennek jelentőséget tulajdonítani.

És ekkor szokták mondani, hogy hát most már aztán tényleg mondja meg, hogy ki készítette ezt a Koronát, és mikor és hol. Ez megint jó kérdés. Kapok egy táviratot, amelyben az áll — mondjuk —, hogy megszületett az unokám. Akkor én vizsgálhatom azt is, hogy a papírt Dunaújvárosban vagy Lábatlanban gyártották. Lehet vizsgálni. Meg azt is, hogy a múlt évben készült-e az a papír, vagy tíz évvel ezelőtt. De hát engedelmet kérek, en-

gem az érdekel, hogy a gyermek megszületett vagy nem született meg. Ez a főbiás, ez a megszállott kutakodás egy időbeli adat és egy térbeli adat után, mintha ez lenne a lényeg — ez egy betegségstünet.

Az, hogy bennünket öt évig erre nevelték az egyetemen — de maga az egyetem is egy merő betegségstünet. Körülbelül azóta, mióta megalapították az első egyetemet Magyarországon. Félreértés ne essék: Magyarországon nem magyarok, hanem magyaroknak alapították az egyetemeket. Ezek a berögzöttségek, hogy de aztán mondja meg, mert különben az egész eddigi fejtegetés nem ért semmit . . . Jó, hát ha nem ért semmit, akkor elnézést kérek. De elsődlegesen ennek a Koronának mégiscsak üzenete van. Az, hogy hol készült, mikor készült, kik készítették, mindezt ma még legfeljebb csak behatárolni tudjuk.

Aki azt mondja, hogy ő tudja, hol, és még meg is nevezi, hogy XY szabír mester csinálta a Kaukázusban, én azt mondom, hogy mesterem, legyen neked a te hited szerint . . . Nem tudjuk — hát miért nem lehet bevallani, hogy nem tudjuk? És miért nem tudjuk? Valószínűleg azért, mert még nem vagyunk rá elég érettek. Másrészről pedig, aki ilyen szinten tud dolgokat a világról, az nem magát fogja mutogatni, nem azt fogja elmondani, hogy én Hanzi mester vagyok a Hanza városokból, vagy Vlagyimir mester vagyok Vlagyimirből, hanem az üzenetet fogja hangsúlyozni. És ha megkérdeznénk, hogy árulja el a nevét, azt mondaná, hogy ide figyelj, majd huszadjára. Amikor már minden mást megértettél, lehet, hogy neked megsúgom. De teljesen jelentéktelen, hogy én most ki vagyok, mint személy. Viszont nagyon lényeges, hogy ez a Korona működik. Ebből egy-két apróságot most elmondtam, ami gyakorlatilag mérhető.

Küldték, vagy visszaküldték?

A működés — olyan, mintha én azt mondanám az órára nézve, hogy ez az óra ketyeg. Na most ezt az órát nyilvánvalóan csak olyan helyen készíthették, ahol (először is) tudják, hogy ketyeg, (másodszor) tudják, hogy mitől ketyeg, és (harmadszor) tudják, hogy mi végre ketyeg. Ehhez képest mi a Koronánk készítését mindig, következetesen olyan helyekre adjuk ki, hogy ott készítették, akár részletekben, akár egészében, ahol a mai napig semmi jele nincs annak, hogy legalább annyit tudnának, hogy ketyeghet. Nemhogy azt, hogy mitől ketyeg, vagy hogy mi végre ketyeg.

Tehát teljesen nyilvánvaló, hogy ezt a Koronát csak olyan nép körében készíthették, ahol tudják, hogy ketyeg — hagyományosan tudják —, és minden olyan kísérletet konzekvensen visszatúsítottak, amelyik le akarta volna beszélni őket arról, hogy a Koronájuk ketyeg. Továbbá tudják, és nyomát hagyják annak, hogy tudják, mitől ketyeg, és azt is, hogy mi végre ketyeg. És erről sem hagyják magukat lebeszélni.

Na most tessék nekem még egy ilyen népet mondani a magyaron kívül! Abban a pillanatban odaadom nekik a koronakészítés lehetőségét. Nincs ilyen. Se a Kaukázusban, sem Reichenauban, sem Rómában. Teljesen egyértelmű, hogy Rómából nem származik, és ezt Váczy Péter egyik útvonalon, Geric József másik útvonalon — kiváló történészekről van szó — már réges-régen bebizonyította. Teljesen egyértelmű, hogy a Korona, mint készített tárgy, nem származhat Rómából, sem részleteiben, sem egészében. A kérdést részletesen is lehet taglalni, de miután ennek kiváló szakirodalma van, én azt mondom, inkább nézzenek utána.

Azt is tudni lehet, hogy összesen két olyan írott forrás van, amelyik egyáltalán utalhatna arra, hogy pápa küldhette a Koronánkat. Ezek közül az egyik, amire a leggyakrabban hivatkoznak, a Hartwick-féle Szent István legenda, amely még csak nem is Szent István kortársát nevezi meg annak a lengyel királynak,

akinek készült volna a Korona. A pápát pedig nem nevezi meg. Ehhez képest úgy hivatkoznak rá, mintha ez II. Szilveszter lenne, és bár Mieskót ír ez a legenda, aki nem volt kortársa se Szent Istvánnak, se II. Szilveszternek, ezt szépen csendesen átcsúsztatják Boleszláwra.

És ma már nyomtatott szövegekben olvasom, hogy II. Szilveszter pápa Boleslawnak küldte volna ezt a koronát, amire az ember már nem is tudja, hogy mit mondjon. Honnan veszi magának ezt az arcátlanságot? Ki pénzeli ezért? Olyan nincs, hogy illet véletlenül csinál valaki. Amikor ott van előtte, hogy Miesko. És tudjuk, hogy Miesko mikor uralkodott. Előbb uralkodott. Akkor miért ez a hazugságözön?

Nagyon lényeges dolog, hogy nem küldhette se neves, se névtelen pápa a Koronát. Az a másik kortársi híradás pedig, amelyik III. Ottó német-római császárnak a hivatalos történetírójától, Theotmar vagy Thietmar von Merseburgtól származik, egy olyan formulát használ Vajkra vonatkozóan — nem Szent Istvánra, hanem Vajkra vonatkozóan —, amelyik szó szerint így íródott: „coronam et benedictionem accepit”, tehát azt jelenti, hogy „koronát és áldást kapott”.

Alapos érvelés nyomán, bizonyítékokra hivatkozva Gerics József is, Váczy Péter is bebizonyította, hogy ez a formula ebben a korban se többet, se kevesebbet nem jelentett — és ezt magából Thietmar von Merseburgból lehetett bizonyítani —, mint hogy egy megtörtént koronázást érvényesnek ismert el a pápa. Ez a „coronam et benedictionem” fordulat nem azt jelentette, hogy készít egy tárgyi mivoltában előálló koronát, és elküldi, hanem hogy egy koronázást a római szék szempontjából érvényesnek tekint. De ezeket nem veszik figyelembe, mintha semmi sem történt volna. Mai napig szajkózzák, hogy de ott van Theotmar von Merseburgnál, hogy küldött egy koronát II Sylvester. Nem az van ott. Az van ott, hogy elismerte hitelesnek Vajk koronázását.

Ugyanezzel a fordulattal egy másik esetben is élt Theotmar von Merseburg, ahol teljesen nyilvánvaló, hogy a pápa se nem

készített, se nem küldött koronát. Ezeket a kérdéseket, azt hiszem, végre le kellene zárni.

Van azonban a legendás változatban egy olyan fordulat, amire tényleg érdemes felfigyelni. És ez amolyan záró fordulat is lehet ebben az előadásban. Mivel a négyességet itt most végigbeszéljük, a működésről is esett egy kevés szó. Nos, adva van a Hartwick-féle legendában az a fordulat, amelyikre olyan gyakran szoktak hivatkozni, hogy tudniillik a pápa — a megnevezetlen pápa — álmot lát. Mégpedig az utolsó éjszakán, mielőtt az általa — mármint a legendában általa — készített koronát a lengyel királynak elküldte volna. A lengyel követek már várják ezt a koronát, amelyet a lengyel király kért a maga számára.

Igen ám, csakhogy álmában megjelenik egy angyal, és hozza Jézus üzenetét. Ez pedig úgy szól, hogy ne add holnap ezt a koronát a lengyel követeknek, akik kérték, hanem egy ismeretlen országból követek érkeznek, és királyuk számára koronát követelnek. Add nekik ezt a koronát. Fölbred, elfelejti, adná már a lengyel követeknek, amikor megérkeznek Szent István követei — itt nem Vajk szerepel — és követelik a koronát. A pápának eszébe jut az álma. Átadja nekik a koronát, és így kerül az Magyarországra.

Na most. Érdekes: miért használ itt „követel” szót a fordító? Magamtól soha nem jöttem volna rá, egy barátom figyelmeztetett rá, hogy itt következetes a szóhasználat. A lengyel mindig kér, a magyar mindig követel. És az ember ilyenkor mindig megnézi az eredeti szöveget. Az eredetiben a latin kifejezés a lengyelekre vonatkozóan mindig a quero, querere, quesivi, quesitum ige. Ez tényleg kérést jelent. A magyarra viszont minden előfordulásakor a flagitare igét használja. A flagitare igének nem annyi a jelentése, hogy követel, hanem a példamondatokból — középkori latin szótárra gondoljunk, ne az ókori latin szótárakra! — a példamondatokból egyértelműen kiderül, hogy visszakövetelésről van szó. Az egyik ilyen példamondat szerint: „adónak, ami jár neki, a behajtása”, a másik szerint pedig „kölcsonadott pénznek a visszakövetelése”. Ez a flagitare.

A magyarokkal kapcsolatban a flagitare ige következetes használata, miközben a lengyelekkel kapcsolatban ugyanilyen következetesen használja a quero, querere igét, arra figyelmeztet, hogy lehet itt egy érdekes feltételezéssel is élni. Eszerint egy koronánk másodlagosan elkerülhetett a pápához, aki nyilván ugyanúgy — a leírásból következtetem —, ugyanúgy próbál tőle megszabadulni, mint II. József sokkal később a magyar Szent Koronától. Hogy tudniillik egy idegen hatalomnak adja át, amelyik majd megvédi a magyarokkal szemben.

Ez akkor a lengyel király lett volna, II. József idején pedig a Második Bizánci Birodalom várományos császára. És akkor nincs több gond a magyarokkal, mert ha nem tudják visszaszerzeni a koronájukat, és nem tudják annak teljes méltóságát visszaállítani, a magyarokkal tényleg nincs több gond, föl fognak morzsolódní. Ezt kétszer kísérelték meg ilyen módon a történelmünkben, először ez a bizonyos megnevezetlen pápa, és Szent István követei az utolsó pillanatban csaptak le rá. Ez azt jelenti, hogy nagyon jó határfokú lehetett a felderítésük.

Sokan megkérdézték már, miért várták ki az utolsó pillanatot, hiszen lehetett tudni, hogy a Korona a pápánál van. Azért, mert tolvajt csak úgy tudunk leleplezni, ha tetten érjük. És itt bizony erről van szó. Ha nem is közvetlenül tolvajlásról, de orgazdaságról. Mert ez a korona — ez is kizárásos alapon valószínűsíthető — csak az úgynevezett avar kincsekkel kerülhetett ki az országból. Ezt így az, aki az avar kincsekkel foglalkozott, Fehér Mátyás Jenő, még nem merte fölvetni. Ez egy későbbi felvetés. Én még nagyon óvatosan kezelném, de el kell mondjam, mert nincs ellentétben az eddigi tudásunkkal. Még nem érzem elégnék a bizonyítékokat ahhoz, hogy tényként közöljem, de a feltételezés nyugodtan megengedhető.

Egy biztos: Kun László még úgy levelez a pápával, és úgy levelez a cseh királlyal is, hogy nála Attila kincsei vannak. Ez pedig nem legenda, ez hivatalos okmány. Tehát azt jelenti, hogy a magyar király kincstárában igenis Attilának, mégpedig Kun László megfogalmazása szerint „elődünknek, Attilának” vannak

kincsei. De azt is jelenti, hogy itt egy kontinuitást nem lehet íróasztalról, tollvonással megszüntetni, azzal, hogy csak azt veszem föl történésznek, aki nyilvánosan megtagadja a hun elődöket vagy megtagadja a szkíta elődöket. Bizonyára ismerjük az ilyen eljárást, ezt nevezzük kontraszelekciónak. Látjuk is az eredményét. Na de hát azért ez így nem a valóság megközelítését, hanem egy politikai álláspontnak az érvényesítését segíti.

Semmi elvi akadálya nincs annak, hogy ez a Korona ott lett légyen már az úgynevezett avar kincsből, amit tizenégy vagy tizenöt társzekérnyinek írnak le, és ami a Frank Birodalom legnagyobb rablása volt az egész fönnállása alatt. Nota bene ezt soha nem nevezik rablásnak. Ellenben amikor a visszaszerzésére határozott lépéseket tesz az úgynevezett kalandozó magyarság — ezt már Fehér Mátyás Jenő kutatta föl —, akkor őket mint rablókat, az akcióikat meg mint kalandozásokat méltatják. A saját történelmünket ebben az esetben is teljesen ferde beállításban tárgyaljuk.

Akár kikerült ezzel a Korona a Kárpát-medencéből — ha egyáltalán a Szent Koronáról van szó —, akár nem, annyi biztos, hogy a szövegben „visszakövetelés” áll, és hozzá hangsúlyosan áll ez a visszakövetelés. Azok további feltételezések, hogy kerülhetett-e Nagy Károly fejére ez a Korona, mert erre egy kidolgozott elmélet van. Ez egy aacheni pap, Szigeti István atya által kidolgozott, több egymást követő könyvében közzétett elmélet. Azt tudom mondani rá, hogy nem támogatják az általam ismert tények. Feltételezésnek meg lehet pendíteni, de közismert adatok bizony ellene vallanak. Mi a legfontosabb idevágó tény?

A legutóbbi időig akárkit, akármit koronáztak meg a magyar Szent Koronával, azt a nemzet elfogadta királyának. Többször is megfogalmazódik a történelemben — Révay Péter is hivatkozik rá, Garai Miklós nádor szájába adja a szöveget —, hogy ha egy bestiát, tehát egy vadállatot megkoronáznának a magyar Szent Koronával, nekünk azt is el kellene fogadnunk. Ha valaha érintette volna Nagy Károly fejét a Szent Korona, akkor őt biztosan számon tartanánk, mint magyar királyt. De soha föl se merül,

hogy Nagy Károlyt magyar királynak tartsák. Teljesen biztosra vehetjük, hogy Nagy Károlyt nem koronázták meg a magyar Szent Koronával.

Ezzel együtt természetesen bármilyen feltételezéssel lehet élni. Ez nagyon nagy dolog, mert a Koronával kapcsolatban a lehetőségek is, meg a tények is kisarkítottak. Vagyis nagyon nehéz félreérteni őket. Nagy Károly biztosan nem viselte a magyar Szent Koronát. Nem is volt rá méltó, de nem is viselte — factum, azaz úgynevezett „kemény tény”, hogy nem viselte. Viszont valószínűleg igyekezett — ha egyáltalán hozzá került a rablás folytán — nagyon hamar megszabadulni tőle. Miért? Azért, mert sejthette, hogy lesz, aki majd vissza fogja követelni. Ha nem ebben az évtizedben, akkor a következőben. És lett is.

És hova lehetett tovább menteni? Tudjuk, hogy a rablott kincs egyes részeit hova adta tovább: a nagy apátságokba. Ilyen módon tudjuk, hogy az avar jogar rekeszszománccal díszített részei, misekannába beépítve, ma St. Moritzban vannak. De tudunk egyéb tárgyféleségekről is, és arról is, hogy hova adta őket tovább. Nagyon valószínű, hogy a Koronát nem lehetett máshova adni, csak Rómába, mert egész egyszerűen olyan megbízható hely, vagy olyan rangú hely több nem volt. És ezért kell azt mondani, hogy nem lehet lesöpörni ezt a feltételezést az asztalról.

Mindenesetre ha ez így van, akkor Szent Istvánnak hallatlanul jó felderítő rendszere kellett hogy legyen, és egy nagyon határozott katonai potenciálja, amivel sakk-matt helyzetbe tudta hozni az akkori egyházvezetést. Mert bizony kiadták neki — ha ez a legendás változat egyáltalán komolyan vehető.

A szentistváni fordulat

Egy mondat még, vagy egy nagyon rövid kis ráfutás az egész Szent István kérdésre, mert ezt a kérdést biztosan föltették volna. Föl is tették itt szünetben. Ez közvetlenül is kapcsolódik a Koronához, és talán ezzel be is lehet majd fejezni a fejtegetéseinket.

Most újra rá lehetne kérdezni, hogy ennek a Koronának a készülési ideje mikorra tehető? Ezzel kapcsolatban — mondom: ennek, tehát a magyar Szent Koronáról van szó, ahogyan ma látjuk — az időben tapogatózva, két olyan dátumot szoktak emlegetni a legutóbbi időkhöz, amelyet úgy neveznek, hogy terminus post quem. Olyan dátum, ami után születhetett csak az illető mű.

Az első, amit általában emlegetnek, az Dukász Mihály uralkodásához kapcsolódik, az 1070 körüli, illetve utáni időszak. Ezt, mint láttuk, nyugodtan törölni lehet. Dukásznak semmi köze sincs a Koronához. Ha én az unokaöcsém fényképét holnap rápikkelyezem, és közlöm, hogy ezt a koronát ő csinálta Orbán Vikornak, és küldte neki jutalmul, mert áthozta a Parlamentbe, ugyanannyi alapja volna, mint annak, hogy egy 1613 után fölkerült Dukász-képpel kezdem datálni a Szent Koronát. Itt azért a súlyokat egy-egy kérdés esetében jó mérlegelni. Hogy tudniillik milyen messzire vessük el. Semmiféle szerepe nincs itt a Dukász-képnek! Azonban marad még egy csábító terminus post quem, ez pedig az 1000-es év.

És erre nagyon szoktak hivatkozni, mostanában meg éppen telle szájjal. Mert most kerek évforduló van. Azt mondja, jó, esetleg engedünk — nem engedtek még, de majd esetleg engedünk — a Dukász-kérdésben, de az 1000-es év rendíthetetlen. Miért? Azért, mert keresztény a programja a Koronának. Most erre az ember megkérdezheti: na és? Hát, mert mint tudjuk, Magyarország 1000-ben ismerkedett meg a kereszténységgel. Ne tessék mondani! És a honfoglalás-kori sírokban lévő mellkeresztek? Azok hogy kerültek oda? A honfoglalás-kori sírok jellemző sírlelete a mellkereszt. Ezt eddig gondosan titkolták előlünk. '96-ban a nagy honfoglalás-kori kiállítás viszont egyértelművé tette

a hangsúlyos jelenlétüket a magyarság körében 895 és 1000 között . . .

A 895 és 1000 közötti hiteles honfoglalás-kori, nem a szolgánép, nem az alávetettek, hanem maga az uralkodó fő réteg legjellemzőbb sírlelete a mellkereszt. Ezek milyen vallásúak voltak? Nincs az a régész, nincs az a történész, nincs az a művészettörténész, aki ezt ki merné mondani. Bárhol a világ más táján ez lenne a helyzet, azonnal üvöltve mondanák: keresztények. Hát mik lehetnek mások? Iszlám hívők? Taoisták? Mik? Ortodox zsidók? Ezzel a kereszttel? Hogy érthető legyen, nem merik kimondani. Miért? Mert akkor én azonnal visszakérdéznék, hogy akkor miről mire térítette őket Szent István? Ha ők keresztények voltak, akkor mire térítette őket? És akkor miért nevezik őket a mai napig pogánynak? Akkor itt valami baj van a kréta körül.

Most itt nagyon fontos, hogy tényekkel legyünk megint csak tisztában, és ne vélekedésekkel. Ha nekem az 1000 utáni hivatalos egyházi történetírás egy népet pogánynak nevez, az egyáltalán nem jelenti azt, hogy az a nép nem keresztény. Az csak egyet jelent, azt, hogy nem zsidó–keresztény. Mert a zsidó–keresztény vonulat szóhasználatában az is pogánynak számít, akit naponta háromszor, reggel, délben és este keresztelnek. És ez faktum. Ha valakinek ez úgy tűnik, mint hogyha vélekedés lenne, az olvassa el az idevágó bizonyítékokat a legrangosabb egyháztörténeti és vallástörténeti kiadványsorozatban — ez az RGG, feloldva a *Religion in Geschichte und Gegenwart* című sokkötetes enciklopédia.

Ilyenkor úgy szoktak rám nézni, mintha az antiszemitizmus szobra lennék, pedig egy ilyen megállapításnak semmi köze sincs semmiféle antiszemitizmushoz. Itt arról van szó, hogy tényeket nem veszünk tudomásul. *A zsidó–kereszténység bármilyen más forrásból táplálkozó, más irányból érkező keresztény pogánynak nevezett.* Tehát a gojnak a szinonimája a pogány, a paganus. A két kifejezés ugyanazt is jelenti. A *paganus* szó eredetileg a *pagus* szóból származik, a *pagus* falut jelent latinul. Semmiféle vallási tartalma nincs. A *paganus* falusit jelent. És a

goj mit jelent? Elég baj, hogy nem tudjuk. Ezért lehet minket az orrunknál fogva vezetni.

Csakis annyit jelent, hogy nép. Goj. A mai Izrael alapító okmányában az izraeli népet is gojnak nevezik. Elég furcsán hangzik, de így van. A *goj* ugyanazt jelenti, mint a *paganus*, azaz falusi, paraszti, népi. Ennek a szinonimája mondjuk Pál apostol szóhasználatában, tehát még az apostoli időkben görögül az ethnikosz, aminek az alapszava, az ethnosz, ugyanazt jelenti: nép, nemzet, nemzetség. És ennek a tükörfordítása latinul a gentilis, ami viszont a gens szóból származik, és ez ugyancsak népet, nemzetséget, nemzetet jelent.

Tehát aki ebből válik kereszténnyé, az locsolgathatja naponta háromszor a fejét, nem válik elfogadottá a zsidó–kereszténység számára. Itt van a két vallásalakulat között a választóvonal, és ezt kéne már megtanulnunk. *Tehát abból, hogy egy zsidó–keresztény térítés pogánynak nevezi a honfoglalás-kori magyarságot, nem következik, hogy az, mármint a magyarság, nem volt keresztény. Ebből csak egy következik, hogy nem zsidó–keresztény volt. Tehát a térítés, bármilyen furcsán hangzik, a jelek szerint keresztényről zsidó–keresztényre történt.* És ezt a zsidó–kereszténység terminológiája úgy fogalmazza, hogy pogányból kereszténnyé tettük, más szóval megkereszteltük. Nagyon lényeges, hogy nézzünk utána alaptényeknek, mert különben körbe–körbe vezetnek minket magunk körül.

Ez a fordulat tehát jól magyarázható, de ebből a tényből nagyon sokan azt a következtetést vonják le, hogy Szent István áru-lója volt egy korábbi, magasabb rendű vallási képződménynek. Alátámasztani látszik a véleményüket az, hogy Szent István halála után ez a régebbi vallásalakulat kétszer is újra föltámadt. És amikor az első úgynevezett pogánylázadás után I. András királyunk leverte ezt a felkelést, akkor ő egy tiltó rendelkezést bocsátott ki. Ez a rendelkezés betiltja a szentistváni térítést megelőző vallásalakulatot. És ez a rendelkezés bekerült a Corpus Jurisba, a Magyar Törvénytarba. Nem lehetett kiiktatni a magyar történelemből.

Ma már bánják a történészek, mint kutya, aki hetet kölykezett, hogy ezt hogy nem tudták alkalmas időben kihagyni belőle. Nem lehet már visszacsinálni az ügyet. A Corpus Juris a nemességnek, tehát a nemzet gerincének az alapvető ismeretanyagához tartozott. Ez mindjárt az első rendelkezése, tehát a legrosszabb tanuló is eljutott idáig. Ez pedig nevéen nevezi ezt a vallásalakulatot. És minek nevezi?

Nagyon lényeges tudni: ritusnak nevezi, tehát szertartásrendnek, és három jelzőt kapcsol a ritus szóhoz: az ethnicust, az gentilist és a scythicust. Milyen vallás volt hát ez? Szkíta népi–nemzeti vallás. Nagyon lényeges, hogy erről van szó. Bárki ellenőrizheti, hiszen a Corpus Jurisnak van kétnyelvű kiadása is. Tehát tudnunk kell, hogy ez a magyar ősvallás neve: szkíta. És miért népi és nemzeti? Azért, mert a legfőbb szinttől a legalsóbbig átjárja a nemzetet.

Minden vallásalakulatra jellemző ez? Nem. Az a Kazária, amelyből kivált a honfoglalásra induló magyarság, tipikus példáját mutatja annak, hogy csak a felső réteg veszi át a vallást, de az nem járja át az egész nemzetet. Melyik vallás ez? Az ortodox zsidó vallás. Soha nem lett belőle ethnicus, illetve gentilis vallás. Na most ez az egyik lehetséges értelmezése annak, hogyha ethnicus et gentilis scythicusnak neveznek egy vallást — de a gentilis szó késői származékából, amely az angol nyelvben maradt fenn, egy másik jelentés is kiolvasható. Ha összetételben találkozunk vele, így, hogy a *gentleman*, akkor rögtön érzékeljük, hogy ez egyfajta nemességet fejez ki, amit mi már elsősorban lelki nemességként értékelünk. Ha viszont önmagában áll a *gentile* szó, akkor amögött az Ország H László féle angol–magyar szótárban egyetlen magyar jelentés olvasható. Az, hogy „nem zsidó”. A gentilis jelzőnek tehát félreérthetetlen az útmutatása: a honfoglaló magyarság vallása a szentistváni térítés előtt a „nem zsidó”, azaz szkíta gyökerű kereszténység volt.

Igazolható az a feltételezés, hogy bennünket egy gentilis, azaz egész népet átjáró és nem zsidó alapra épülő kereszténységből egy kizárólagosan őszövetségi zsidó alapra épített keresztény-

ségre térítettek át? Nos, az ő szóhasználatuk is ezt igazolja, és a mi szóhasználatunk is. Itt egy elég tiszta képlettel állunk szemben. Ezek után föl lehet tenni a kérdést, hogy bűnöző volt-e Szent István. Lényeges, hogy a kérdést minden ízében végigtárgyaljuk, és ne sunnyogjunk el mellette. Tudniillik ne felejtjük el, hogy ószövetségi zsidó alapon két világvallás fejlődött ki — most nem tekintve a zsidót, önmagában. Az egyik az iszlám, a másik a zsidó–kereszténység. És összesen ez a két vallásvonulat van, amelyet ha a világon akárhol megjelent, csak erőszakkal lehetett meghonosítani. Egyszer majd ennek gondoljunk utána! És miután mi elég huzamosan, egyszer az egyiknek, másszor a másiknak voltunk kitéve, ezt olyan természetesnek vesszük, föl se merül bennünk, hogy itt egy égbekiáltó gázságról van szó. Hogy lehet vallást erőszakkal terjeszteni? Teljesen magától értetődőnek vesszük.

Konzultáljunk egyszer egy buddhistával! Mikor terjesztetünk buddhizmust fegyverrel? Vagy taoizmust? Vagy akármelyiket? Dzsingisz kán népe bejött ide, igazán nem simogatta a magyarokat, soha vallási kérdés itt föl se merült. A nagykán udvarában ott voltak a keresztény papok, ott voltak a taoisták, ott voltak a boncok, és így tovább. Föl se merült, hogy ránk kényszerítse a saját vallását. Ne vegyük már ezeket olyan magától értetődőnek! Mert mostanában újra lábra kap ez az irányzat, ma már nincs más az egyházban, csak judeo–christianizmus! Az összes többit már rég kiirtotta. És ma is így lép föl. Nagyon nagy tisztelet a nagyon kevés kivételnek. Hát természetes, hiszen ez a gyakorlat maradt porondon.

Akkor most Szent István rosszat tett nekünk? Ezt nagyon fontos tudni, mert így osztják meg most a magyarságot. Ha valaki ennyit fölfedezett, akkor az álljon baloldalra, ő a koppányosok közé tartozik. A többi, aki ezt nem hiszi el — hogy miért nem hiszi, nem tudom, mikor tényekről beszélünk —, akkor az álljon át ide, ami azt jelenti, az istvánosok közé tartozik. És akár elhisszük, akár nem, akár tudunk róla, akár nem, mindegyikünk be van már osztva. Valamelyik rubrikába már beírták a nevünket.

A szkíta kereszténység hagyatéka

Ami a tényeket illeti, nagyon pontosan lehet tudni, hogy a szent-istváni tett egy olyan időpontban zajlott le, amikor két nagy ellenfél volt a páston. Nem is halljuk ezt másképpen hivatalos részről sem; az egyik Koppány, a másik Gyula. Na most úgy szokták ezt nekünk tálalni, hogy Koppány pogány volt, míg Gyulánál ezt nagyon nehéz lenne állítani, úgyhogy nagy zavarban van ez ügyben a kommentáló társaság.

De hát Koppánynál . . . ugye Koppány nyilvánvalóan pogány . . . és akkor az ember megkérdezi, hogy mégis mire alapozod ezt? Hát a forrásokra. Tényleg? A Koppány egykori területén végzett feltárások egyértelműen igazolták az elmúlt körülbelül tizenöt–húsz évben, hogy az ő idejében, az ő fennhatósága alatt keresztény templomok sora épült. *Milyen vallású volt Koppány? Nemcsak hogy keresztény volt, hanem ugyanolyan judeo-christian volt, mint Szent István.* Még csak azt se lehet mondani, hogy de ő a nem-judeo, tehát ő a szkíta kereszténység képviselője volt. Dehogyan. Pontosan ugyanolyan judeo-christian volt. És Gyula? Nos, Gyula is pontosan ugyanolyan judeo-christian volt. Semmiféle vallási jellegű probléma nem adódott közöttük. Honnan tudjuk?

Lássuk sorjában. Koppány, ahogyan azt Erdélyi Balázs nagyon szépen kimutatta, méltóságnév, nem pedig keresztnév. A Koppány az a kapkán név, tehát a késői avar fejedelmi név egyenes ági folytatása a magyar nyelvben. És ez egy avar méltóságnév, egy későavar területen. Semmi gond nincs, itt már réges-rég kereszténység van, az első úgynevezett meghódított, inkább úgy mondanám, behódolt avar főnököt, Tudunnak nevezték a beosztása szerint, maga Nagy Károly tartotta keresztvíz alá. És az utolsó avar kagánok hangsúlyozottan zsidó-keresztény neveket viseltek; Ábrahám kagán volt, Izsák kagán volt. Ilyen neveket szkíta keresztény soha nem adott a maga fejedelmeinek. Nem ott volt a gond, hogy az egyik szkíta keresztény, a másik pedig zsidó-keresztény, mind a kettő az utóbbi volt.

A másikat pedig, Gyulát, Konstantinápolyban maga a császár tartotta keresztvíz alá. Ezt is egykorú forrásból tudjuk. Akkor mi a gond? Hát az a gond, hogy a Koppány-féle kereszténység az avar kereszténység folyamatos továbbélése volt. Hol volt ennek a központja? Salzburgban. Tehát a salzburgi érsek volt ennek a kereszténységnek a feje, a térítők pedig passauai bencések voltak. Mit jelent ez? Ki volt helyezve a Duna vonaláig a kereszténység központja a Kárpát-medencéből. És Gyula? A Gyula-féle kereszténység bizánci típusú volt. Hol volt a központja? Konstantinápolyban. Tehát mi történt? Megcsinálták 999-re Trianont. Széttépték a Kárpát-medencét. Ha ez véglegesül, tehát ha a Koppány-, illetve a Gyula-féle vonal válik a továbbiakban meghatározóvá, akkor 1920-ban nincs szükség Trianonra. Széttépték volna a Kárpát-medencét.

Szent Istvánnak sikerült nem egész egy évtized alatt elérni, hogy a Kárpát-medencén belül önálló magyar kereszténység legyen . . . azért gondoljunk bele, milyen előzmények után! A Koronát akár így, akár úgy, de a fejére tehetta, tehát akár vissza kellett hozni, akár felszínre kellett hozni, de a fejére tehetta, és a kereszténység történetében egyedi esetként megkapta az apostol rangot. Ez azt jelenti, hogy *Szent István példátlanul nagy tettet hajtott végre, és nem a magyarság ellenében, hanem a magyarság érdekében. Nem fölzárkóztatta a magyarságot Nyugathoz, hanem megmentette a magyarságot attól, hogy szétcincálják egy Nyugathoz fölzárkóztatott, és egy Bizánchoz fölzárkóztatott rész-Kárpát-medencére. Hatalmas a tette.* Ezt ünnepeljük benne? Soha.

Azt a mumust ünnepeltetik velünk, akit a barokk kori, Habsburg-indítékú ellenreformációs gyakorlat formált belőle, nem is titkolva, a magyarság megosztása céljából. És vagyunk olyan bambák: engedjük, hogy ma is megosszanak bennünket. Mármost nekem akárki jön ezzel a koppányos balra, szentistvános jobbra lózunggal, annak azt mondom, takarodjék innen, de minél hamarabb. Mi ez megint, ez a pimasz, alig leplezett megosztási kísérlet? Nem vagyunk már eléggé sokrétűen megosztva? Itt

igenis óriással állunk szemben, és ténylegesen ő mentette meg a magyarságot. És ha egyáltalán van különbség az általa patronált vallás, mint kereszténység és a Gyula, illetve Koppány által képviselt között, hát bármilyen furcsán hangzik, az övé áll közelebb a szkíta kereszténységhez.

Ma már nyugodtan el lehet mondani, hogy a szkíta kereszténység a szentistváni térítés után is, legalábbis Károly Róbert koráig, szinte töretlenül élt tovább. Ennek a továbbélésnek a dokumentumait voltaképpen csak a török kiűzése után kezdték módszeresen pusztítani. De ahol vidéken, eldugott helyeken tovább élt — például az apokrif imádságokban, a kazettás mennyezeteken, kicsi templomok faragvány-anyagában — a továbbélés gyönyörűen kimutatható.

1767-ben Gyügye kazettás mennyezetén, a Szamosháton még a szőlő és dinnye van jelen, két kiemelt jelképként. Ez a manicheizmus két jelvénye, itt nincs visszabeszélés. Az 1700-as évek második felében a szkíta kereszténység, amelyiknek oldalága a manicheizmus, ha nem is a fő vonulata, még eleven hatóerő a Kárpát-medencében. Így tessék a szentistváni fordulatot értékelni! Megkíséreltek vele valamit végrehajtani, de ő bizonyítható módon úgy hajtotta végre, hogy minden, ami érték, tovább tudjon élni. Most ezt én tovább itt nem részletezném, mert akkor holnap ilyenkorig itt ülnénk.

Nagyon lényeges, hogy nem a magyarságnak volt erre a fordulatra szüksége, hanem a maradék Európának. Itt szabályszerű áldozathozatalról van szó, amelynek a programja a magyar Szent Koronában is benne foglaltatik. Arról van szó, hogy ha Szent István a magyar katonai potenciál csúcsán, amikor egészen egyszerűen nem tud ellenállni neki se Délen, se Keleten, se Nyugaton fegyveres erő, meghozza azt az áldozatot, hogy magára veszi az általa is nagyon pontosan tudottan ferde, egyoldalú judeo-christianizmust, ez csak a többi érdekében történhet. Mert ezt csak belülről, és példaadással lehet valódi szeretetvallássá alakítani.

Mert ez a maga tételrendszerében nem az. Ez egy kiválasztott

nép vallása, amely magának megenged dolgokat, amiket másnak nem enged meg. És megenged mások rovására olyan dolgokat, amiket mi egyáltalán nem engedünk meg, se magunknak, se másnak. Ezt csak belülről, elfogadva a szabályrendszerét, személyes példaadással lehet megváltani. Ennek a programja „rejtetik” a magyar Szent Koronában, és ez nyilvánul meg minden király-beavatáskor.

Legyen elég most ennyi a tanulságokból.

A képek ismertetése

1. A magyar Szent Korona szembenézeti képe (Fotó: Szelényi Károly)
2. A magyar Szent Korona a király jobbjá felől (Fotó: Szelényi Károly)
3. A magyar Szent Korona a király balja felől (Fotó: Szelényi Károly)
4. A magyar Szent Korona hátnézeti képe (Fotó: Szelényi Károly)
5. A magyar Szent Korona felülnézeti képe (Fotó: Szelényi Károly)
6. A német-római császári korona (R. Staats nyomán)
7. Sámánkoronák (Hoppál M. nyomán)
8. A magyar Szent Korona felső Pantokrátor-képe (Fotó: Szelényi Károly)
9. A magyar Szent Korona alsó Pantokrátor-képe (Fotó: Szelényi Károly)
10. A német-római császári korona egyik zománcképe.
Témája: „Kerubok között trónoló”, felirata: „Per me reges regnant”, azaz „Általam uralkodnak a királyok”. (R. Staats nyomán)
11. Jézus színeváltozása. A Megváltó jobbján Mózes, balján Illés, alul Péter, János és id. Jakab apostolok (orsz ikon).
12. A magyar Szent Korona felső Pantokrátor-képének felénk néző három oldalán Jakab, Péter és János zománcképei helyezkednek el (Fotó: Szelényi Károly)
13. Pál apostol zománcképe a felső Pantokrátor bal oldalán helyezkedik el (Fotó: Szelényi Károly)
14. A Koronán megjelenő szentek névünnepei az évkörben. A hónapokat a középkori gyakorlatnak megfelelően állatövi jegy-érvénytartamokban tüntettük fel. Ha az ünnepek sorrendjében járjuk végig az évet, kettős spirálvonal rajzolódik elénk, amelynek a kiinduló pontja Pál fordulósa, végpontja pedig János apostol képe.
15. A Vízöntő-paradoxon, a precessziós évkörön szemléltetve, a „Világtojas” képletét rajzolja elénk.
16. A Dukász-családból való Mihály, bizánci császár zománcképe a Korona egyetlen hátsó orozmati eleme előtt. Minthogy nem fér bele a mögötte lévő foglalatba, utólagos felhelyezésekor kénytelenek voltak szegecselni, majd még később felül cinezéssel rögzíteni. A felső két lyuk áthalad az alatta lévő, Tamás apostolt ábrázoló zománcképen is. (Fotó: Szelényi Károly.)
17. A „Győztes fejedelem” domborított képe a Nagyszentmiklósi kincs 2. sz. aranykancsóján. A fogoly tarkója mögött fordított állásban megjelenő, lehunytt szemű, szakállas férfifej a képirás nyelvén a még vagy már testet nem öltött szellemiség képviselője. A lovasnál nincs olyan szerszám, amellyel levághatta, sem nyereg, amelyre felakaszthatta, illetve szíj, amellyel rögzíthette volna.
18. Josephus Koller 1800-ban megjelent könyvében a Korona felülnézeti rajzán még jól olvasható az eredeti Bartholomeus-kép helyére becsúztatott ARTHOLO-felirat.
19. Péter apostol zománcképe a felső Pantokrátor jobbjá felől a Korona keresztpántjának felső emeletén (Fotó: Szelényi Károly)
20. András apostol zománcképe testvére, Péter alatt helyezkedik el a keresztpánton (Fotó: Szelényi Károly)

21. János apostol és evangélista az egyetlen a Koronán megjelenített szentek közül, aki egyenesen szembe néz velünk. (Fotó: Szelényi Károly)
22. A Dukász-kép mögött lévő foglalat lemezcsíkjának rá kellene hajolnia a befoglalt kép szélére, ha az eredeti lenne ezen a helyen. Minthogy azonban cserélt képről van szó, el sem éri azt. (Fotó: Szelényi Károly.)
23. Orvosokból álló kutatócsoport kimutatta, hogy a zománcképeken megjelenő szentek alaptulajdonságai feltűnően szoros kapcsolatot mutatnak azokkal az általános emberi tulajdonságscsoportokkal, amelyeket éppen az alattuk lévő agyvezők működtetnek.
24. Wolfgang Kilián metszete a Koronáról Révay Péter koronaőr 1613-ban kiadott könyvének címlapján.
25. Az 1790. évi hazatérés alkalmából készített bizonylat, a Korona kivétel előtti, illetve a hazahozatal idején látható formájának feltüntetésével.
26. Kón(stantin) cserélt zománcképe és könyökmegoldásának rekeszrajza a Korona abroncsának hátsó részéről (Fotó: Szelényi Károly, rajz: Bradák Károly)
27. Geóbitzász cserélt zománcképe és könyökmegoldásának rekeszrajza a Korona abroncsának hátsó részéről (Fotó: Szelényi Károly, rajz: Bradák Károly)
28. Dukász Mihály császár cserélt zománcképe és könyökmegoldásának rekeszrajza a Korona hátsó részéről (Fotó: Szelényi Károly, rajz: Bradák Károly)
29. Mihály arkangyal eredeti zománcképe és könyökmegoldásának rekeszrajza a Korona abroncsának elülső részén, a király jobbjá felől (Fotó: Szelényi Károly, rajz: Bradák Károly)
30. Szent György eredeti zománcképe és könyökmegoldásának rekeszrajza a Korona elülső részén, a király jobbjá felől (Fotó: Szelényi Károly, rajz: Bradák Károly)
31. Szent Demeter eredeti zománcképe és könyökmegoldásának rekeszrajza a Korona elülső részén, a király balja felől (Fotó: Szelényi Károly, rajz: Bradák Károly)
32. Szent Kozma eredeti zománcképe és könyökmegoldásának rekeszrajza a Korona hátsó részén, a király jobbjá felől (Fotó: Szelényi Károly, rajz: Bradák Károly)
33. Szent Damján eredeti zománcképe és könyökmegoldásának rekeszrajza a Korona hátsó részén, a király balja felől (Fotó: Szelényi Károly, rajz: Bradák Károly)
34. A Dukász-képről az 1850-es években készített rajzon a lyukak még más formájúak, mint jelenleg (Fr. Bock nyomán Bradák Károly rajza)
35. A Dukász-képen felül másodlagosan kitágított lyukak áthaladnak a mögötte lévő Tamás-képen és az azt tartó keresztpánton is. A fúrás sorjája ma is látható a Korona belsejében, valamint az is, hogy éles a sorja, tehát nem használták a lyukon átvezetett szegecset. (Fotó: Szelényi Károly.)
36. Demeter, mint a Skorpió havának jellegadó szentje, börtönéből hirdeti az evangéliumot, és ezzel segíti győzelemre a hit harcosát (Anjou Legendárium)
37. A XIV század elején készült „Malterer-szőnyeg” a női csalfaság példái között megőrökíti a Phyllis által kormányzott Arisztotelész esetét is, aki hiába volt bölcs, a csábításnak nem tudott ellenállni, és ennek megadta az árát (Freiburg i. Br., Augustinermuseum)

2. kép

3. kép

4. kép

5. kép

6. kép

7. kép

8.
kép

9. kép

10. kép

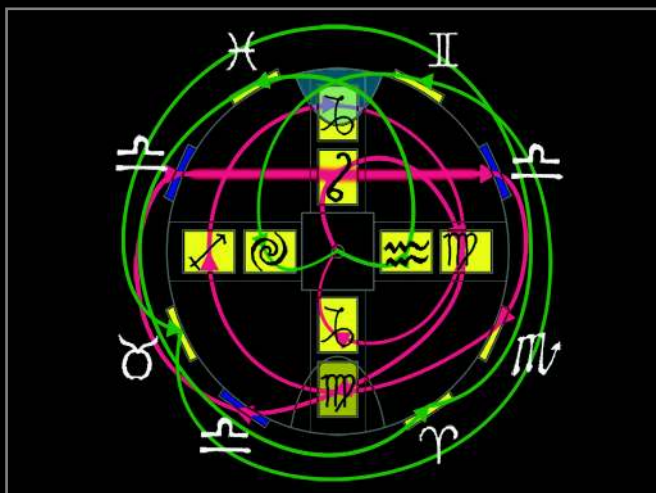
11. kép

12. kép

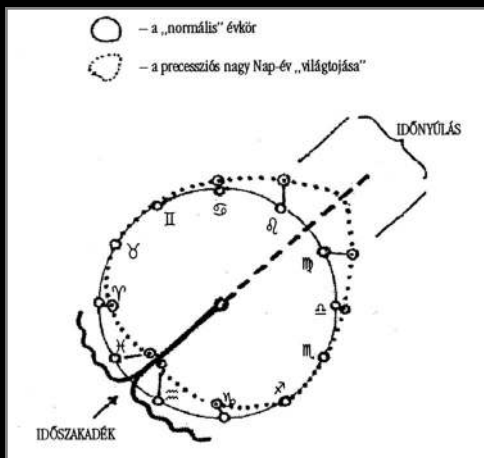

13. kép

14. kép

15. kép

16. kép

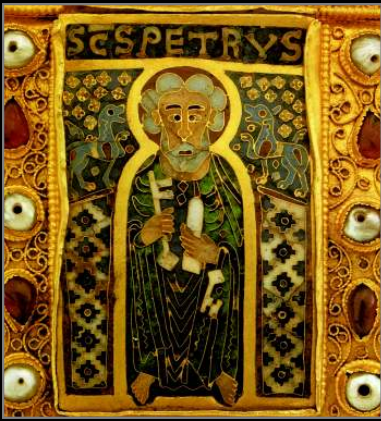

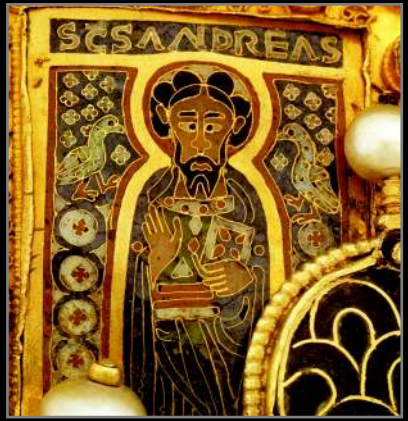
17. kép

18. kép

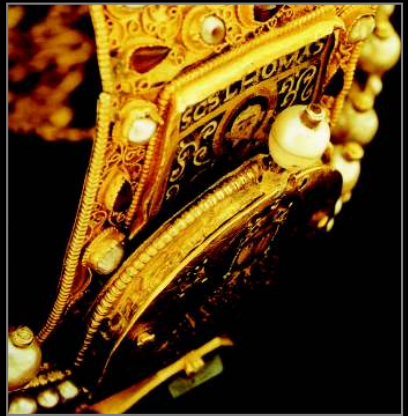
19. kép

20. kép

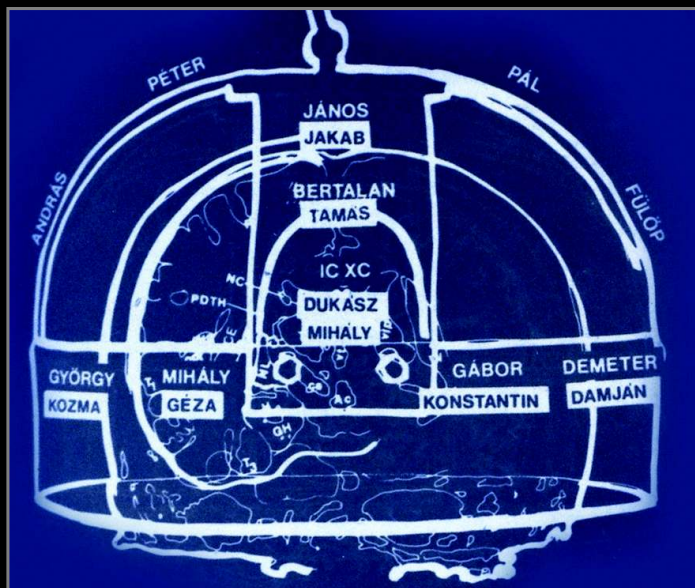

21. kép

22. kép

23.
kép

24. kép

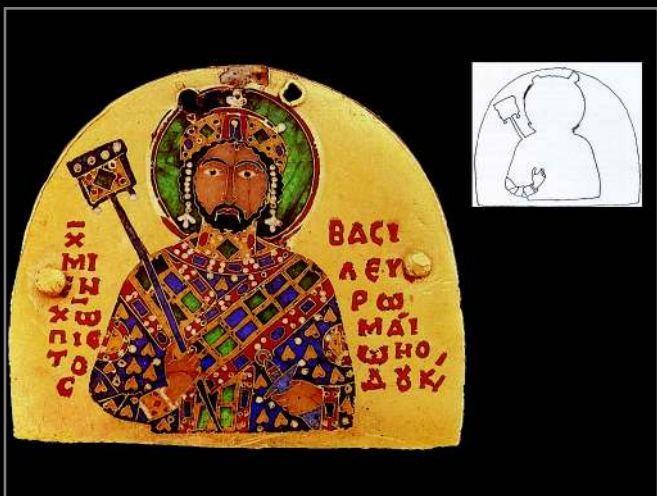
25. kép

26. kép

27. kép

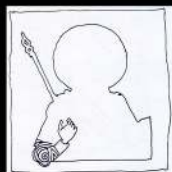
28. kép

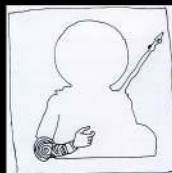
29. kép

30. kép

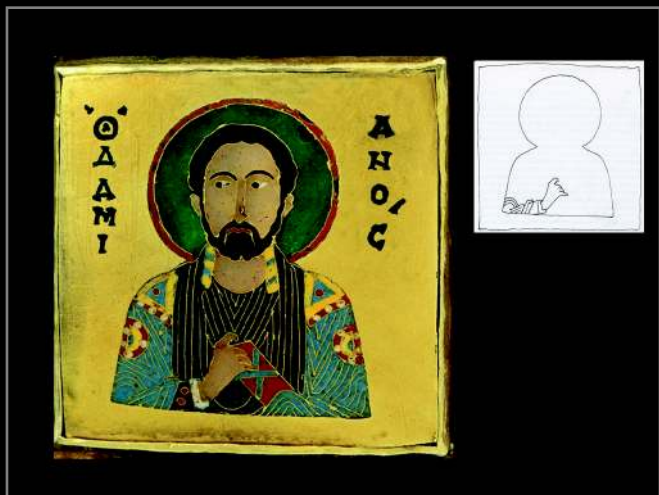

31. kép

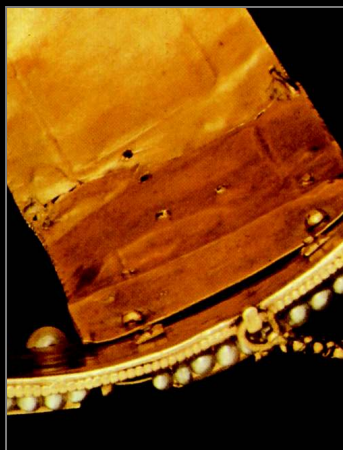
32. kép

33. kép

34. kép

35. kép

36. kép

37. kép